

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 82

Dimecres, 3 d'abril de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 54 i 55, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 54

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al segon període del 2001
(tram. 232-00007/06) (p. 3)

Resolució

sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats
(tram. 234-00012/06 i 234-00013/06) (p. 4)

Sessió núm. 55.1

Projecte de llei

de l'Agència Catalana de Protecció de Dades (tram. 200-00042/06) (p. 6)

Projecte de llei

de mesures extraordinàries, en especial per a finançar les actuacions derivades de la pesta porcina clàssica i de les gelades produïdes en el sector de l'olivera (tram. 200-00062/06) (en lectura única) (p. 14)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 16/1990, del 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran
(tram. 202-00116/06) (presa en consideració) (p. 18)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors (tram. 270-00007/06) (p. 22)

Proposició de llei

de modificació integral de la Llei 3/1998, de 4 de març, de protecció dels animals
(tram. 202-00134/06) (p. 30)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia (tram. 270-00047/06) (p. 30) →

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la llei de qualitat de l'ensenyament impulsada pel Govern de l'Estat (tram. 317-00380/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre les millores a fer en la xarxa ferroviària, arran de l'accident de Torredembarra (Tarragonès) del 30 de març de 2002 (tram. 317-00383/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre les circumstàncies esdevingudes darrerament en relació amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 317-00386/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre quina serà la resposta del Govern a la creixent inseguretat ciutadana (tram. 317-00389/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern en matèria de recerca científica (tram. 317-00394/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre els objectius pel que fa al desdoblament de l'Eix Transversal (tram. 310-00330/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la construcció pendent de la nova conducció d'aigua en alta entre la planta potabilitzadora de Palafròl i Calella (Maresme) (tram. 310-00245/06), sobre la connexió de les xarxes d'aigua en alta del nord de la comarca del Maresme i Aigües del Ter entre Caldes d'Estrac i Arenys de Mar (tram. 310-00246/06) i sobre la correspondència entre les dades d'explotació de l'aqüífer del riu Tordera i els criteris de sostenibilitat de la conca (tram. 310-00247/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre si el conseller de la Presidència considera que el fenomen de la immigració fa perillar la identitat i la llengua catalanes (tram. 310-00248/06), sobre la valoració política que fa el conseller de la Presidència en relació amb les declaracions públiques de la Sra. Marta Ferrusola sobre el fenomen de la immigració (tram. 310-00249/06) i sobre si el conseller de la Presidència considera que el fenomen de la immigració musulmana fa perillar la religió catòlica (tram. 310-00250/06) (p. 48)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi dels Efectes de les Línies d'Alta Tensió i de les Instal·lacions de Telefonia Mòbil sobre la Salut de les Persones (tram. 252-00017/06) (p. 50)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes del Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions en les Relacions Internacionals (tram. 252-00022/6) (p. 53)

Designació

d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00011/06) (p. 56)

Designació

d'un diputat que ha de defensar la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (tram. 271-00012/06) (p. 56)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment per a evitar la ingerència sistemàtica en la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i en les decisions que aquesta pren (tram. 300-00914/06) (p. 56)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre el seu propòsit de capteniment pel que fa als mitjans de comunicació de titularitat de la Generalitat (tram. 300-00915/06) (p. 58)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 300-00486/06) (p. 65)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya (tram. 300-00359/06) (p. 70)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 54

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al segon període del 2001 (tram. 232-00007/06). Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00012/06 i 234-00013/06). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació dels dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al segon període del 2001

Tram. 232-00007/06

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 3 d'abril de 2002 ha conegut la liquidació del Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al segon període de l'any 2001, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 3 d'abril de 2002

La secretària primera
Carme Valls i Llobet

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE DESPESES EL 31 DE DESEMBRE DE 2001

Article	Denominació	Crèdits Definitius	Crèdits Disponibles	Obligacions Reconeegudes Netes	Pagaments Ordenats	Pagaments Totals	Reintegraments	Pagaments Líquids	Total Pendent de Pagament
Article 10	Alts càrrecs	920.000.000	225.953	919.774.047	919.774.047	919.774.047	0	919.774.047	0
Article 11	Personal eventual	51.800.000	857.941	50.942.059	50.942.059	50.942.059	0	50.942.059	0
Article 12	Funcionaris	896.000.000	39.812.751	856.187.249	856.187.249	856.187.249	0	856.187.249	0
Article 13	Personal laboral	50.000.000	5.052.432	44.947.568	44.947.568	44.947.568	0	44.947.568	0
Article 15	Incentius rendiment i activitats extraordinàries	31.800.000	528.797	31.271.203	31.271.203	31.271.203	0	31.271.203	0
Article 16	Assegurances i prestacions socials	465.450.000	68.717.681	396.732.319	395.732.319	364.527.066	0	364.527.066	32.205.253
TOTAL CAPÍTOL I		2.415.050.000	115.195.555	2.299.854.445	2.298.854.445	2.267.649.192		2.267.649.192	32.205.253
Article 20	Lloguers	54.945.000	1.608.192	53.336.808	53.336.808	41.260.940	0	41.260.940	12.075.868
Article 21	Conservació i reparació	83.640.000	21.015.131	62.624.868	61.982.831	42.718.677	30.000	42.688.677	19.264.154
Article 22	Materials, subministraments i altres	534.091.995	19.823.612	514.268.383	495.243.798	399.523.156	0	399.523.156	114.745.227
Article 23	Indemnitzacions per raó de servei	458.350.000	1.205.002	457.144.998	454.983.393	447.289.074	0	447.289.074	9.855.924
TOTAL CAPÍTOL II		1.131.026.995	43.651.937	1.087.375.057	1.065.546.830	930.791.847	30.000	930.761.847	155.941.173
Article 48	A famílies i institucions sense finalitat de lucre	1.358.500.000	6.000	1.358.494.000	1.358.494.000	1.358.494.000	0	1.358.494.000	0
TOTAL CAPÍTOL IV		1.358.500.000	6.000	1.358.494.000	1.358.494.000	1.358.494.000	0	1.358.494.000	0
Article 61	Inversions en edificis i altres construccions	575.899.669	231.454.679	344.444.990	344.444.990	300.176.298	0	300.176.298	44.268.692
Article 62	Inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge	168.350.000	76.370.428	91.979.572	91.979.572	73.348.523	0	73.348.523	18.631.049
Article 64	Inversions en mobiliari i estris	97.528.298	5.355.897	92.172.401	92.172.401	61.914.566	0	61.914.566	30.257.835
Article 65	Inversions en equips de procés de dades	111.500.000	4.926.423	106.573.577	106.573.576	78.985.377	0	78.985.377	27.588.200
Article 67	Inversions en altre immobilitzat material	9.050.000	19.386	9.030.614	9.030.614	7.780.948	0	7.780.948	1.249.666
TOTAL CAPÍTOL VI		962.327.967	318.126.813	644.201.154	644.201.153	522.205.712		522.205.712	121.995.442
Article 78	A famílies i institucions sense finalitat de lucre	1.000	1.000	0	0	0	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL VII		1.000	1.000	0	0	0	0	0	0
Article 83	Concessió de préstecs i bestretes fora del sector públic	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	2.000.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII		2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	2.000.000	0	2.000.000	0
TOTAL PRESSUPOST		5.868.905.962	476.981.305	5.391.924.656	5.369.096.428	5.081.140.751	30.000	5.081.110.751	310.141.868
TOTAL PRESSUPOST (euros)		35.272.835,23	2.866.715,38	32.406.119,84	32.268.919,43	30.538.270,95	180,30	30.538.090,65	1.863.990,17

SÍNDIC DE GREUGES

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE DESPESES EL 31 DE DESEMBRE DE 2001

Article	Denominació	Crèdits Definitius	Crèdits Disponibles	Obligacions Reconeegudes Netes	Pagaments Ordenats	Pagaments Totals	Pagaments Líquids	Total Pendent de Pagament t
Article 10	Alts càrrecs	41.660.000	609.603	41.050.397	41.050.397	41.050.397	41.050.397	0
article 11	Personal eventual	134.601.619	7.226.299	127.375.320	127.165.691	127.165.691	127.165.691	209.629
Article 12	Funcionaris	54.350.000	8.017.720	46.332.280	46.332.280	46.332.280	46.332.280	0
Article 13	Personal laboral	14.650.000	542.540	14.107.460	14.107.460	14.107.460	14.107.460	0
Article 15	Incentius rendiment i activitats extraordinàries	7.605.000	1.043.694	6.561.306	6.561.306	6.561.306	6.561.306	0
Article 16	Assegurances i prestacions socials	44.310.000	7.453.830	36.856.170	36.835.238	36.335.920	36.335.920	520.250
TOTAL CAPÍTOL I		297.176.619	24.893.686	272.282.933	272.052.372	271.553.054	271.553.054	729.879
Article 20	Lloguers	10.000.000	3.284.928	6.715.072	6.715.072	6.022.535	6.022.535	692.537
Article 21	Conservació i reparació	2.500.000	276.180	2.223.820	2.223.820	1.292.692	1.292.692	931.128
Article 22	Material, subministraments i altres	54.369.335	7.074.429	47.294.906	46.391.912	35.082.893	35.082.893	12.212.013
Article 23	Indemnitzacions per raó de servei	10.701.000	1.350.132	9.350.868	9.225.617	7.411.235	7.411.235	1.939.633
TOTAL CAPÍTOL II		77.570.335	11.985.669	65.584.666	64.556.421	49.809.355	49.809.355	15.775.311
Article 61	Inversions en edificis i altres construccions	3.860.998	100.000	3.760.998	139.432	139.432	139.432	3.621.566
Article 62	Inversions en maquinària, instal·lacions i utilatge	2.700.000	114.370	2.585.630	141.329	55.699	55.699	2.529.931
Article 64	Inversions en mobiliari i estris	2.000.000	1.407.907	592.093	592.093	592.093	592.093	0
Article 65	Inversions en equips de procés de dades	3.000.000	285.783	2.714.217	2.714.217	677.730	677.730	2.036.487
Article 67	Inversions en altre immobilitzat material	800.000	96.718	703.282	703.282	550.840	550.840	152.442
TOTAL CAPÍTOL VI		12.360.998	2.004.778	10.356.220	4.290.353	2.015.794	2.015.794	8.340.426
Article 83	Concessió de préstecs i bestretes fora del sector públic	500.000	0	500.000	500.000	500.000	500.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII		500.000	0	500.000	500.000	500.000	500.000	0
TOTAL PRESSUPOST		387.607.952	38.884.133	348.723.819	341.399.146	323.878.203	323.878.203	24.845.616
TOTAL PRESSUPOST (euros)		2.329.570,71	233.698,35	2.095.872,36	2.051.850,19	1.946.547,20	1.946.547,20	149.325,16

Resolució sobre la situació de compatibilitat de diputats

Tram. 234-00012/06 i 234-00013/06

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 3 d'abril de 2002, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent Resolució:

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pels nous diputats d'acord amb l'article 4.1 segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Josep María Matas i Babon, i de la diputada Sra. Neus Munté i Fernández.

Palau del Parlament, 3 d'abril de 2002

El secretari segon
Ernest Benach i Pascual

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 55.1

La sessió s'obre a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, de la consellera de Governació i Relacions Institucionals i dels consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de l'Agència Catalana de Protecció de Dades (tram. 200-00042/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 276).

2. Projecte de Llei de mesures extraordinàries, en especial per a finançar les actuacions derivades de la pesta porcina clàssica i de les gelades produïdes en el sector de l'olivera (tram. 200-00062/06). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC, 273, 37).

3. Proposició de Llei de modificació de la Llei 16/1990, del 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (tram. 202-00116/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 207, 17).

4. Proposició de Llei de modificació integral de la Llei 3/1998, de 4 de març, de protecció dels animals (tram. 202-00134/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 257, 5).

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia (tram. 270-00047/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 238, 79).

6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'Estatut dels treballadors (tram. 270-00007/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 85).

7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi dels Efectes de les Línies d'Alta Tensió i de les Instal·lacions de Telefonía Mòbil sobre la Salut de les Persones (tram. 252-00017/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes del Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions en les Relacions Internacionals (tram. 252-00022/06). Grups parlamentaris. Debat i votació.

9. Designació d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00011/06). Grups parlamentaris. Designació.

10. Designació d'un diputat que ha de defensar la Proposició de Llei per a l'equiparació en deures i drets dels

treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (tram. 271-00012/06). Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment per a evitar la ingerència sistemàtica en la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i en les decisions que aquesta pren (tram. 300-00914/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu propòsit de capteniment pel que fa als mitjans de comunicació de titularitat de la Generalitat (tram. 300-00915/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 300-00486/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya (tram. 300-00359/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de l'Administració local (tram. 300-00817/069). Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria (tram. 300-00713/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària (tram. 300-00039/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector (tram. 300-00872/06). Sra. Caterina Mieras i Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa a la societat del coneixement, especialment pel que fa a les seves infraestructures (tram. 300-00890/06). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aqüicultura (tram. 300-00898/06). Sr. Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'obra pública (tram. 302-00206/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació públics (tram. 302-00207/06). Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre relacions exteriors i projecció internacional (tram. 302-00208/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social en el marc europeu (tram. 302-00209/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 302-00210/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària especialitzada (tram. 302-00211/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

27. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Manifestació de condol per l'assassinat del senyor Juan Priede, regidor del Partit Socialista d'Euskadi a l'Ajuntament d'Orio

Fem ara un minut de silenci en memòria del senyor Juan Priede, regidor del Partit Socialista d'Euskadi a l'Ajuntament d'Orio, que ha estat la darrera víctima mortal terrorisme d'ETA.

(La cambra serva un minut de silenci.)

La llista de preguntes la tenen en el dossier corresponent i es substanciaran aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de l'Agència Catalana de Protecció de Dades (tram. 200-00042/06)

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local del Projecte de llei de l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

Si hagués algun membre del Govern per presentar-la, que no hi és... Per tant, passarem al debat per defensar l'esmena per part del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Angels Esteller. *(Veus de fons.)* Ah, sí, és veritat. Doncs si em permeten, esperarem un minut perquè la convocatòria del Ple ordinari és a un quart. Molt bé, doncs, no ha calgut ni això. Moltes gràcies. Per presentar-la té la paraula l'honorable consellera de Governació, la senyora Núria de Gispert.

La consellera de Governació (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president del Parlament, senyores diputades i senyors diputats, em plau presentar seguidament el Projecte de llei de l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

Aquest Projecte de llei va ser aprovat pel Govern en la seva sessió d'1 d'agost de l'any 2001, i va impulsar-se amb la finalitat de garantir i controlar el tractament de dades relacionades amb les competències de les administracions públiques catalanes.

L'ús de les noves tecnologies és cada dia més present en la vida quotidiana dels ciutadans i també de les administracions. Aquestes tecnologies no han de representar en cap moment un perill per als drets i llibertats dels ciutadans, han d'estar al seu servei i constituir una eina per potenciar la construcció d'una societat més transparent i més democràtica i per contribuir a la millora de vida i del benestar dels ciutadans.

Amb aquesta finalitat cal garantir que la construcció de la societat de la informació a Catalunya es desenvolupi amb plenes garanties i, en concret i molt especialment, que s'estableixin els mecanismes necessaris per a la protecció del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, reconegut per la Constitució.

En aquest sentit, l'article 18.4 de la Constitució espanyola estableix que la llei limitarà l'ús de la informàtica per tal de garantir l'honor i la intimitat personal i familiar dels ciutadans i el ple exercici dels seus drets. Aquest mandat constitucional es va recollir inicialment en la disposició transitòria primera de la Llei orgànica de 5 de maig de 1982 com a norma aplicable en aquesta matèria mentre no es promulgues la llei específica prevista a la Constitució.

Posteriorment, aquesta llei específica va ser la Llei orgànica de 29 d'octubre de 1992, sobre tractament automatitzat de dades de caràcter general, coneguda com a LORTAD, ja derogada i que va incloure una regulació general sobre la matèria. El Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya van impugnar determinats articles d'aquesta llei per reclamar el reconeixement de la competència executiva de registre, control i sanció sobre els fitxers de dades personals de titularitat privada a Catalunya, així com els fitxers dels ens locals, ja que la LORTAD l'havia atribuït en exclusiva a l'Agència de Protecció de Dades de l'Estat i només havia reconegut a la Generalitat la competència respecte dels fitxers de la seva pròpia Administració.

Posteriorment, la llei orgànica de protecció de dades de 1999 va reconèixer també la competència de les comunitats autònomes respecte dels fitxers dels ens locals en el seu article 41.1. Tanmateix, el Tribunal Constitucional no va acceptar aquest plantejament i va considerar que l'article 149.1.1 de la Constitució habilitava l'Estat per regular un ens, com és l'Agència de Protecció de Dades de l'Estat, atribuint-li funcions i potestats d'informació, inspecció i sanció, necessàries per tal de prevenir les violacions dels drets fonamentals.

Amb anterioritat a aquesta sentència, va promulgar-se la llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal, que va derogar la LORTAD i va adaptar a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 95/46 del Parlament Europeu i del Consell, de 24 d'octubre de 1995, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes, reconeixent-se també en aquesta llei les

competències de les comunitats autònomes respecte dels fitxers dels ens locals.

Així doncs, d'acord amb aquesta sentència i el previst a l'article 41.1 de la vigent Llei orgànica de protecció de dades, l'àmbit d'actuació de l'Agència Catalana s'ha de circumscriure als fitxers de caràcter personal creats o gestionats per l'Administració de la Generalitat i per les administracions locals del seu àmbit territorial.

El Projecte de llei de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, que ara presento, s'estructura en cinc capítols. En el primer, disposicions generals, es crea l'Agència Catalana de Protecció de Dades i s'estableix la seva naturalesa jurídica i el seu àmbit d'actuació. El Projecte recull de forma expressa que l'Agència actua amb objectivitat i plena independència de les administracions públiques. Amb relació al seu àmbit d'actuació, l'Agència Catalana exercirà la seva autoritat de control sobre el tractament de dades personals realitzat per la Generalitat de Catalunya, pels ens que integren l'Administració local en l'àmbit territorial de Catalunya, pels organismes i entitats autònomes que en depenen i pels consorcis dels quals formin part. També queden inclosos dins l'àmbit d'actuació de l'Agència el tractament de dades personals relacionats amb la prestació dels serveis públics o la realització d'activitats per compte d'una administració pública que portin a terme societats civils o mercantils en les quals la Generalitat o els ens locals tinguin participació majoritària del capital, o les entitats concessionàries dels serveis públics. Amb aquestes competències el que es vol és garantir el dret dels ciutadans a la seva intimitat, amb independència que el servei públic o l'activitat els realitzi directament l'Administració o es prestin a través d'un tercer.

El capítol II regula les competències i funcions de l'Agència amb relació als fitxers inclosos en el seu àmbit d'actuació, que són les mateixes funcions de l'Agència de l'Estat, amb excepció de les relatives al control de la publicitat de l'existència de fitxers, al control dels moviments internacionals de dades i a la cooperació internacional.

El capítol III regula el règim jurídic, econòmic i personal de l'Agència. Pel que fa al personal de l'Agència, es preveu que els llocs de treball dels òrgans i serveis que la integren siguin ocupats pel personal mitjançant relacions jurídiques subjectes al dret administratiu o laboral, si bé reserven a personal funcionari els llocs de treball que comportin l'exercici de potestats públiques. Amb relació al règim de contractació, el Projecte opta per la subjecció a la legislació de contractes aplicable a les administracions públiques, a diferència de la regulació establerta per l'Agència de l'Estat, que preveu la subjecció al dret privat.

El capítol IV té per objecte determinar i regular els òrgans de l'Agència Catalana de Protecció de Dades. Es crea, d'una banda, la figura del director com a òrgan actiu i d'execució, que ha d'exercir les seves funcions amb plena independència i objectivitat i que no resta subjecte a cap mandat imperatiu ni instruccions en el seu compliment. D'altra banda, el Consell Assessor es configura com un òrgan consultiu, integrat per representants del Parlament, de les administracions públi-

ques i dels col·lectius afectats. I, finalment, es crea, com a òrgan integrat a l'Agència, el Registre de Protecció de Dades de Catalunya, en què s'han d'inscriure els fitxers de dades personals inclosos en l'àmbit d'actuació de l'Agència.

Entenc que la posada en marxa de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, malgrat el seu àmbit d'actuació, limitat pels motius ja exposats, ha de contribuir a fer més eficaç la protecció dels drets i les llibertats dels ciutadans en l'àmbit dels tractaments de dades de caràcter personal, alhora que proporcionarà als ciutadans els mecanismes de protecció necessaris contra hipotètiques vulneracions dels seus drets i llibertats públiques.

Ja per acabar, senyores i senyors diputats, agraeixo als ponents les esmenes introduïdes, que milloren el text inicial, el consens assolit, i els demano la votació favorable del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i del Govern Local.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. La senyora diputada del Grup Popular, la senyora Maria Àngels Esteller, per defensar la seva esmena i posicionar el seu Grup té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ha esmentat l'honorable consellera, els avenços tecnològics han proporcionat indubtables avantatges per a la societat, però l'acumulació de dades de què disposa l'Administració de qualsevol ciutadà poden envair la seva intimitat en funció de com siguin tractades. Cal, per tant, impedir que determinades informacions siguin registrades, acumulades i entrecreuades incorrectament. Cal garantir el *bonus* d'aquesta informació, ja que el contrari podria suposar efectes molt negatius per a la llibertat de les persones i els drets fonamentals, que l'Administració ha de preservar.

I a Catalunya correspon a la Generalitat vetllar pel desenvolupament dels drets fonamentals dins de l'àmbit de les seves competències i en el marc de la normativa reguladora d'aquests drets fonamentals. En aquest sentit, esperem que el Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades sigui un bon instrument per vetllar pel respecte dels drets fonamentals i les llibertats públiques amb relació a les obligacions que es realitzin en els diferents procediments pel que fa a les dades personals dels ciutadans i ciutadanes en els fitxers creats i gestionats per la Generalitat i els ens locals a Catalunya.

Abans de centrar-me en el Projecte de llei vull recordar l'article 18.4 de la Constitució, que va ser un precedent, no només al nostre ordenament, sinó també en l'àmbit constitucional europeu, en preveure l'ús de la informàtica tot protegint la intimitat davant de l'abús que es pugui fer pels mitjans informàtics. La Llei 5/92, de tractament informatitzat de dades de caràcter personal, com han comentat, va ser modificada per la Llei 15/99

per incorporar la Directiva europea 95/6, de què crec que és important destacar que no protegeix únicament les dades que estan en xarxes informàtiques, sinó que qualsevol fitxer, en tant que sigui estructura de fitxer, introdueix un dret molt important, com és el dret de l'oposició.

Per altra banda, cal esmentar la doctrina anomenada «dret d'autodeterminació informàtica», basada en una regulació dels articles 18 i 10 de la Constitució i el 108 del Consell d'Europa, sobre les facultats que han de ser reconegudes a les persones d'obtenir no només els principis bàsics de protecció de dades sensibles, sinó posar al seu abast les garanties i els drets, com ara el de la informació, cancel·lació, rectificació i accés gratuït per a conèixer quines dades consten en els arxius públics i poder oposar-s'hi.

En aquest Projecte el Grup Popular ha presentat quaranta esmenes, que gran part han estat acceptades, bé directament o transaccionades, i que modifiquen aspectes que per nosaltres són substancials. Vull destacar que al llarg dels treballs de ponència hem primat el consens de tots els ponents, i en ares d'aquest consens el nostre Grup ha cedit en alguns dels seus plantejaments inicials amb esmenes que hem retirat en benefici d'esmenes transaccionades.

Valorem, en definitiva, els treballs que ha portat a terme la ponència, i també en ares d'aquest consens el nostre Grup ve al Ple només amb una sola esmena, referent a l'article número 3, que és l'esmena número 8 del Grup Popular, i amb aquesta, si em permet, senyor president, faré en el torn la defensa conjunta d'aquesta esmena transaccional i el posicionament d'aquest Projecte de llei.

Aquesta esmena número 8, que esperem que arribem a una transaccional, que sotmetem a la consideració de la resta de ponents, l'únic que fa és determinar l'àmbit d'ampliació de tractament de dades personals relacionades amb la prestació de serveis públics i la realització d'activitats per compte de la Generalitat i els ens locals. L'únic objectiu ha estat el de limitar l'àmbit competencial, d'acord amb la normativa vigent, ja que aquesta mateixa normativa centra que només són competència de la Generalitat els creats per la Generalitat i els gestionats per aquesta Generalitat.

Però també vull recordar la Sentència 292/2000, que es desprèn de l'extensió de totes aquestes competències. I, en aquest sentit, determina que, a part, qui ha de tindre la possessió del fitxer ha de ser autoritat pública. I, en aquest sentit, hi ha un debat doctrinal respecte a si les societats mercantils es poden considerar autoritat pública, perquè, d'acord amb la Llei 6/97, no ho són, perquè sotmeten el seu dret a l'àmbit privat, i, en canvi, sotmeten només una part de la seva legislació a la legislació pública.

I és en aquest sentit, amb aquesta petita confusió que es pot despendre de la Llei 15/99, la Llei 6/97, i, a més a més, recollint també l'esperit i no tan sols l'esperit, sinó taxativament el que diu la Sentència 292/2000 –molt recent, en aquest sentit–, que nosaltres volíem perfilar aquest article, no tant per al punt 1, sinó per al punt 2,

en fer remissió al punt 1 a l'hora que es garanteixin les titularitats i la gestió d'aquests fitxers.

És per aquest motiu que nosaltres hem mantingut aquesta esmena amb l'únic ànim de perfilar aquest aspecte, ja que no es va poder arribar a aquest acord el dia que es va votar en comissió. Però, en aquest sentit, doncs, nosaltres sol·licitaríem a la resta de ponents que acceptessin l'esmena transaccional i, del contrari, doncs, nosaltres mantindríem la nostra esmena.

Les esmenes acceptades i presentades pel Grup Popular considerem que han introduït modificacions substancials en aquest Projecte. Un grup d'esmenes han delimitat el que era l'àmbit d'aquesta Agència i de les seves funcions, i, en aquest sentit, hem coincidit amb uns altres grups a l'hora de matisar quines són aquestes funcions.

I, pel que fa als altres àmbits d'aplicació, de les potestats de la Llei referents a les transferències internacionals de dades, hem volgut matisar en quin àmbit li corresponia. Hem volgut reflectir, també, el deure de col·laboració amb l'Agència Espanyola, i, a més a més, també, en la mateixa línia de col·laboració, amb el Síndic de Greuges, que ja constava en l'article; però hem posat l'accent en la mútua informació, no en una situació de prevalença o de tutoria d'una respecta a l'altra, sinó que hem volgut posar l'accent en la mútua informació. Així com també hem considerat important que la numeració de les funcions de l'Agència tinguin un caràcter taxatiu.

Hem ampliat, també, el contingut de la memòria anual, com a remissió al Parlament. I voldria, també, referir-me a un aspecte que trobo molt important de l'article 7, de la regulació específica dels principis essencials del procediment de tutela de drets d'accés: de rectificació, de cancel·lació o d'oposició, que ha de tindre un caràcter diferenciat. Aquesta tutela està vinculada al dret d'informació per a poder exercir-los.

Hem considerat oportú especificar que sigui la persona interessada la que pugui rebre la informació de què disposa l'Administració. Cal garantir el consentiment de l'afectat, s'ha de proporcionar la màxima informació i preservar el dret d'oposar-se que les seves dades siguin tractades sempre que no siguin utilitzades per l'Administració per a la gestió dels interessos generals.

Hem introduït esmenes en aquest article per tal de garantir una major seguretat jurídica en l'exercici d'aquests drets, la reducció del termini màxim de dictar i notificar la resolució expressa de sis a tres mesos, així com determinar, també, la via de recursos. Em sembla important la incorporació de l'expressió de gratuïtat, entorn el dret d'accés a la informació i de les dades sotmeses a tractament en aquest dret d'accés que està incorporada per una esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Ens ha preocupat la redacció de l'article 9.1 que defineix la normativa per la qual s'ha de regir aquesta Agència, i després d'esmentar la Llei de procediment administratiu comú enumera, amb caràcter supletori, la normativa de règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. El sistema de fonts entenem que no és aquest,

sinó que hi ha una equiparació de fonts pel que fa a la normativa de l'Estat i a la normativa de la Generalitat, estant al mateix nivell i no amb caràcter supletori. I és per aquest motiu que amb aquesta esmena hem volgut corregir i equiparar aquest sistema de fonts.

Pel que fa a la composició dels òrgans de l'Agència, especialment del Consell Assessor, les modificacions introduïdes en el tràmit de Ponència han reforçat el seu caràcter tècnic. I cal recordar que els fitxers de titularitat pública considerem que s'ha millorat substancialment el text inicial. I hem establert, també, amb aquests tràmits, les garanties necessàries perquè aquestes dades siguin utilitzades amb la finalitat prevista. Per això considerem que ha estat bo defensar aquests criteris.

Destacar, també, l'oportunitat d'introduir terminis en la constitució dels òrgans de l'Agència per tal de reduir els terminis de la seva constitució. I, en definitiva, en opinió del Grup Popular, considerem que ens hem dotat d'un bon instrument per a garantir els drets fonamentals relatius a la intimitat de les persones pel que fa al tractament de dades personals per part de les administracions públiques catalanes.

Per tant, anuncio el nostre vot favorable a aquest Projecte de Llei, en el supòsit que s'accepti l'esmena transaccional que ha defensat el Grup Popular.

I, acabo, senyor president, agraint als serveis de la cambra, especialment al lletrat senyor Pere Sol i a la resta de ponents, el treball realitzat en l'elaboració d'aquest Dictamen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I quan assoleixi aquesta esmena transaccional signada me la farà arribar. Moltes gràcies.

Si no hi hagués torn en contra, que no hi és, passaríem, ja, al posicionament de tots els grups. Per al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Com diu el preàmbul del Projecte de Llei és evident que vivim en una època en què la majoria de les nostres dades són públiques. O sigui, àmbits molt importants de la nostra «privàcia» són cada vegada més públics. I això descriptivament és així, però, per nosaltres, no és bo i hi hauria d'haver majors instruments per retornar a la privacitat allò que esdevé públic.

Vostès saben perfectament que la humanitat ha conegut en democràcia, o des del liberalisme i la democràcia, tres onades de drets: els drets individuals, els drets col·lectius i, a l'últim, els anomenats drets socioeconòmics, molts dels quals estan per ser encara reforçats.

Hi ha venint una quarta onada de drets, que són els drets a la «privàcia», a la intimitat. A la «privàcia» de coses tan senzilles com les que fem anar sovint molts de nosaltres, el correu electrònic, a la intimitat sobre les dades personals de registres, que provoquen dissortada-

ment que, per exemple, ens inundin les bústies dels respectius domicilis amb quantitat de propaganda i de paper malversat, purament i simplement, per la venda d'aquests registres i dades de cada un de nosaltres. Som una mena de persones amb codi de barres com si anéssim ratllats, amb les ratlles, que ens poden registrar en qualsevol moment. Cal reforçar el marc legal.

Amb molta paciència –paciència–, l'Estatut del 79 queda una mica desfasat sobre diverses realitats socials i no es podia preveure per l'estatut el que succeeix amb aquesta fenomenologia. És cert que l'article 18 de la Constitució parla de la intimitat, i també és cert, com ens ha dit la consellera, amb una puntualitat britànica assistint a aquesta sessió, diuen els britànics que un minut abans no és puntualitat–, ens ha dit la consellera que l'article 18 l'ha de reforçar la Generalitat, com li correspon com a poder públic. Però, segurament, malgrat que avui donem un pas endavant, anem una mica amb retard en aquestes qüestions.

És evident que ja tenim un marc a nivell d'Estat, i avui fem un pas endavant amb una eina legislativa a nivell de Catalunya. «La Generalitat» –es diu al preàmbul– «està molt informatitzada, ha assolit» –diu– «un alt grau d'informatització.» Bé. Siguem una mica més modestos. L'Agència Catalana de Dades surt en un moment en què estem davant del que se'n diu Catalunya en xarxa. Perdoni, senyora consellera, i alguns altres càrrecs de la Conselleria que són aquí presents, els torno a recordar que els diputats encara no estem en xarxa, per exemple, eh? Catalunya potser està en xarxa, a la publicitat o a la propaganda. Els diputats i les diputades encara no estem en xarxa i ja som a l'any 2002. Però és evident que podríem fer molt més del que es planteja a l'hora de protegir els drets individuals com aquests de la intimitat.

A la Ponència i a la Comissió s'ha treballat molt bé. S'ha treballat amb molt de rigor. S'ha treballat, fins i tot, amb una garantia, per part del lletrat, que, de vegades, amb afirmacions molts contundents, ens anava portant al que hauria de ser l'efectivitat de les formulacions. Nosaltres hem introduït algunes esmenes, i de la que n'estem més orgullosos, com un sospir –com un sospir fort i molt sentit i molt íntim–, és que es garanteixi la gratuïtat de l'accés de la ciutadania al registre de dades.

Queda una sola esmena, que jo demanaria al Grup del Partit Popular que la retirés; jo els demanaria que retiressin aquesta esmena. És sobrerera. Nosaltres no ens oposarem al seu tràmit en plenari, reglamentàriament s'obre la possibilitat que qualsevol grup s'hi oposi, és un mecanisme excepcional, al nostre entendre, perquè és bo transaccionar, però no veiem ni l'oportunitat ni la necessitat d'aquesta transacció, i més quan en el procediment hem tingut temps i temps per pensar-nos-ho i per anar formulant i reformulant el Projecte.

I jo acabaria, senyores i senyors diputats, recordant-los que la democràcia és en l'equilibri de la transparència i de la intimitat. Molts afers que desgraciadament avui són íntims a Catalunya haurien de ser públics i transparents, i molts altres que són massa públics haurien de ser molt més íntims.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que una llei que arriba al plenari pràcticament sense esmenes, en tot cas, amb una esmena –jo també m'afegiria a la petició que acaba de fer el senyor Ribó, en el sentit que el Grup Popular retiri aquesta esmena que queda; en cas contrari, suposo que nosaltres hi votarem en contra–, doncs, com deia, una llei que arriba pràcticament sense esmenes al Ple implica, per una banda, un treball previ indubtable, però també implica o dona peu a fer tot un seguit de reflexions en el posicionament, molt més que anar a defensar aspectes concrets de la mateixa Llei.

En aquest sentit voldria, abans de començar a dir o matisar quins són els aspectes que, per nosaltres, podrien millorar-se i quins són els aspectes, des del nostre punt de vista, més positius d'aquesta Llei, fer alguna reflexió una mica a tomb de tot el que es planteja en aquesta Llei.

Per una banda, diuen que informació és poder, i com més evoluciona la societat i com més avança la societat, aquesta afirmació, doncs, cada vegada és més certa. I és evident que en el nostre país, i des de l'àmbit públic, hi ha un cert criteri amb relació a la informació, i, també, desgraciadament, hi ha un cert criteri amb relació al que es podria entendre com a poder. La pregunta és òbvia: el tenim tot, el poder?

La regulació de la protecció de dades era un dels reptes pendents d'aquest país i del seu Govern. Abans s'ha parlat de l'Estatut del 79. Quan l'any 79 es fa l'Estatut no es podien ni tan sols sospitar moltes de les coses que, avui en dia, són absolutament normals, no només informàticament, sinó des del punt de vista, també, de tots els processos que segueix avui en dia la informació, i també d'allò que –i després en tornarem a parlar– algú ja ha vingut a batejar com els drets democràtics de tercera generació.

Per tant, és del tot evident que en el moment de fer l'Estatut del 79 –és a dir, el nostre referent més directe– quedaven –o, en aquests moments, hi queden– moltes coses pendents d'actualitzar; i aquesta n'era una –i aquesta n'era una–, que era, en part, urgent de fer.

És evident també que, i segons es planteja en el preàmbul de la Llei, aquest és un país que s'ha informatitzat: s'ha informatitzat l'Administració, s'ha informatitzat la societat –i moltes vegades més enllà la societat que no pas l'Administració. Jo no estic d'acord que Catalunya estigui en xarxa. Catalunya no està en xarxa, desgraciadament. Tant de bo que Catalunya estigués en xarxa! Ja estaria jo content que Catalunya estigués en xarxa i els diputats no; però, en qualsevol cas, és evident que ni els diputats ni Catalunya encara no estan en xarxa. Per estar en xarxa realment faran falta encara moltes coses més –i em sembla que avui hi haurà alguna inter-

pel·lació amb relació a aquesta qüestió que tindrem d'aprofundir-hi, per tant, no m'hi allargaré més.

Però el que és cert és que la societat, com a tal, s'ha anat, cada cop més, informatitzant. Per altra banda, també –i, en tot cas, permetin-me relativitzar les paraules–, un dels reptes de l'autogovern –i, en tot cas, pel fet que alguns grups polítics entenen que cal dotar-los, cada cop més, de més autogovern– és, cada cop, fer més estat, és a dir, dotar l'autonomia d'un cert contingut d'estat –hi insisteixo: relativitzin les paraules. Com es fa avui, l'estat? Doncs de moltes maneres, i quan parlo d'estat, evidentment, no parlo ni de fronteres ni parlo del concepte clàssic d'estat, parlo de dotar l'Administració de mecanismes que, en definitiva, garanteixin tot un seguit de qüestions i que, en definitiva, acabin, també, garantint que la cosa pública és la que preval i és la que ofereix un seguit de garanties als ciutadans i ciutadanes. Aquest fer estat avui en dia passa, també, d'alguna manera, per poder tenir una llei com la que avui aprovarem, que, en definitiva, doncs, també dota la nostra autonomia d'un cert concepte d'estat, no tot el que nosaltres voldríem, indubtablement, però una mica sí.

Quins són, des del nostre punt de vista, els aspectes més negatius d'aquesta Llei o les pegues que nosaltres trobaríem en aquesta Llei –tot i que, hi insisteixo, el treball en ponència ha fet que avui arribi aquí sense cap esmena? Nosaltres diríem que en la tramitació de la Llei ens hem, potser, segurament, ens hem limitat un pèl massa, ens hem autolimitat un pèl massa. Hi ha una por atàvica, jo crec que molt instaurada en el que és la política catalana, de no entrar en confrontació en determinats moments amb el que és l'Estat, i aquí sempre hi ha un model que és: l'Estat fa i les autonomies –clar, el problema, també, és que segurament el mapa autonòmic a l'Estat espanyol es bastant irracional–, però, en qualsevol cas, les autonomies han d'adaptar-se al que fa l'Estat, i aquest és un mal negoci, francament. Aquí segurament que anem molt condicionats, en aquesta Llei hem anat molt condicionats per l'Agència Estatal de Protecció de Dades. D'alguna manera, el fet que a Catalunya la Generalitat de Catalunya només pogués actuar sobre les dades de la Generalitat de Catalunya ja demostra clarament quina era la intenció i quina era la voluntat en aquest sentit. Aquí ens frenem una mica massa. Nosaltres entenem que hauríem de, tant territorialment com des del punt de vista de l'àmbit públic i de l'àmbit privat, actuar amb una certa, no diria valentia, però sí amb un cert desacomplexament. Els topalls que ens vénen imposats en molts casos per les lleis estatals i el tractament de subordinació a l'Estat en alguns dels aspectes d'aquesta Llei, des del nostre punt de vista, són preocupants. Caldria, doncs, des d'aquest àmbit d'actuació, intentar més anar a un tractament d'igual a igual. És a dir, nosaltres també som estat, i, per tant, nosaltres som els qui aquí hem d'actuar com a estat, i, per tant, tenir totes les competències i la possibilitat d'actuar de totes les maneres possibles. Abans deia, en començar, que informació és poder. Si aquí perdem una part de la informació, difícilment podrem tenir tot el poder. Per tant, alguna de les nostres esmenes anava en aquesta línia. Alguns aspectes han estat recollits, i des d'aquest punt de vista, també, expressar la nostra satisfacció.

Amb relació als aspectes més positius de la Llei, com he dit abans, un aspecte positiu és que es faci la Llei, que, com he dit, era un dels reptes del país i, per tant, del seu Govern, i aquest, doncs, a partir d'avui ja no podrem dir que sigui un repte. En tot cas, el repte serà millorar-ho.

Hem introduït tot un seguit d'esmenes amb relació a les relacions amb el Parlament. Jo penso que aquí hi havia una certa, no confusió, però sí, com a mínim, hi havia un cert terreny ambigu, amb relació, a la Sindicatura de Greuges, al que havia de fer l'Agència Catalana de Protecció de Dades, que s'ha anat clarificant. Era important, també, tenir clara la relació que havia de tenir aquesta Agència amb el Parlament, i, en aquest sentit, jo penso que hem adoptat una bona solució, i no només pel fet que, d'alguna manera, l'Agència haurà de presentar la memòria al Parlament en una compareixença, que ve fixada per llei i que, per tant, temporalment, s'haurà d'anar repetint, sinó que, a més a més, el Parlament reconeix l'autoritat a l'Agència d'aquesta manera, no? També amb la incorporació de representants del Parlament, i quan dic «representants del Parlament» estic dient exactament això. És a dir, més enllà dels grups polítics, aquí s'intenta fer –tant de bo que després a la pràctica sigui així– un exercici de consens amb relació al Consell Assessor. El mateix Consell Assessor té una composició plural, tant políticament com professionalment, com institucionalment, amb representació del món local, amb representació del món professional –penso que aquest és un avenç important; la figura del director, doncs, també ha avançat en la línia d'augmentar el consens, segurament bastant més que el que es plantejava en el text original; hi ha tot un seguit de funcions que s'han anat ampliant, que s'han dotat de contingut, i, per tant, jo penso que també, des del punt de vista més pràctic, aquesta Llei presenta tot un seguit d'aspectes positius que, doncs, han fet, com he dit abans, que s'arribi avui aquí amb aquesta Llei pràcticament aprovada per unanimitat.

Acabo la meva intervenció tal com l'he començat. D'alguna manera, he dit abans, que hi havia algú que ja està parlant dels drets democràtics de tercera generació. És evident que això és una barreja de drets individuals, del dret a la informació, del dret a la intimitat, i, sens dubte, trobar l'equilibri entre el dret a la informació i el dret a la intimitat moltes vegades és, realment, complex i difícil. No és que aquesta Llei garanteixi aquest equilibri, ni molt menys, però, en tot cas, sí que és un pas per avançar en aquesta direcció.

El nostre Grup, òbviament, votarà a favor d'aquesta Llei, i torno a demanar, com s'ha fet abans, al Grup Popular la retirada de l'esmena que quedaria, perquè penso que això sí que acabaria d'arrodonir totalment aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, senyor president. Tots repetirem una mica el mateix per aquesta Llei en què pràcticament totes les esmenes han estat acceptades o transaccionades. Llàstima d'aquesta esmena última que ha arribat aquí al Plenari. Jo també m'afegeixo al Grup d'Iniciativa i al Grup d'Esquerra Republicana, i demanaria al Partit Popular que retirés aquesta esmena per arribar així a una situació de consens.

Ja s'ha dit, no? La potència que han assolit les noves tecnologies comporta riscos quant als drets fonamentals relatius a la intimitat de les persones que en un altre temps eren impensables. Actualment és possible el creuament de dades provinents de diferents fitxers informàtics. Accés a dades des de punts remots, enormes quantitats de dades personals emmagatzemades en els sistemes informàtics públics i privats, fan necessari un marc regulador que protegeixi el dret a la nostra intimitat personal. El marc regulador actual el defineix la LOPD, que és la Llei orgànica 15/1999, del 13 de desembre. Aquesta Llei reconeix la competència dels òrgans autonòmics respecte als ens locals en el seu article 41.1.

Justifica la creació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades l'alt grau d'informatització que han assolit bona part de les administracions catalanes –jo també diria, com el senyor Ribó, no totes les administracions catalanes, unes quantes, no em centraria només en la informatització de la Generalitat, sinó en general de les administracions catalanes, locals i l'autonòmica– i la consegüent necessitat de desplegar un marc regulador amb plenes garanties pel que fa a la protecció de dades de caràcter personal. L'Agència ha de vetllar pel respecte dels ciutadans en aquest àmbit. També ho justifica el projecte d'administració oberta de Catalunya, que forma part del Pla estratègic Catalunya en xarxa, on l'actuació d'aquesta Agència és un dels elements indispensables en l'estratègia de generació de confiança dels ciutadans i les empreses, sobretot quant a l'accés, la seguretat i la privacitat de les dades personals. Recordem que la generació de confiança dels consumidors és un dels objectius del programa Europa, del Consell Europeu.

L'Agència Catalana de Protecció de Dades exerceix la seva autoritat de control sobre el sistema d'informació de la Generalitat de Catalunya, les administracions locals, universitats i els ens locals i consorcis dels quals formen part les administracions catalanes, siguin gestionades per aquestes o per altres entitats públiques o privades en la prestació de serveis públics.

Què significa disposar d'una agència catalana? D'una banda, més autocontrol. Com es deia en un article publicat a la revista *Fundació Pública*, autodeterminació informativa, potser informacional, i més protecció a la protecció de la privacitat, més proximitat a la protecció de la privacitat, és a dir, a l'exercici dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya en matèria de privacitat –demanda d'informació, denúncies– i en l'exercici de la potestat inspectora i sancionadora amb via administrativa. D'altra banda, comporta més eficàcia a la gestió de les dades personals, com, per exemple, els tràmits de de-

claració de fitxers i la inscripció al registre, i també en l'aplicació de mesures de seguretat enfront d'aquestes dades i fitxers; per exemple, també, el control de la prestació de serveis informàtics d'organismes públics i privats. També obre la porta a la cooperació amb altres agències autonòmiques que ja existeixen o estan en fase de formació, com la de la Comunitat de Madrid, la de Múrcia i la de València, i també a la participació en el Consell Assessor de Protecció de Dades de l'agència estatal i europea. En general, doncs, obre la porta a la cooperació amb altres autoritats de control, tant de l'àmbit públic com privat. Així, doncs, els avantatges de tenir l'Agència Catalana de Protecció de Dades, i que ja hem comentat, serien: proximitat, més eficàcia, autocontrol i protecció.

Resumint, les modificacions més importants que s'han introduït en base a esmenes incorporades i a textos transaccionals: s'ha ampliat l'àmbit d'actuació també a les universitats, a les entitats de prestació de serveis que gestionen els fitxers en qüestió, tant d'àmbit públic com privat; s'afegeix l'obligació de l'Agència de garantir el secret de les consultes i reclamacions de què té coneixement; s'han incrementat les competències al Consell Assessor donant més pes a les seves actuacions i propostes, obligant el director de l'Agència a la motivació de les seves decisions, en cas de no acceptar les propostes del Consell; també s'ha variat la seva composició, eh?, la del Consell Assessor. Com deia el senyor Benach, els tres representants del Parlament ara no cal que siguin diputats, abans eren dos; s'hi afegeix un expert en matèria informàtica perquè vetlli per l'ús limitat d'aquesta i s'hi incorpora també el director de l'Institut Català d'Estadística; El president del Consell el nomena el president de la Generalitat d'entre una terna presentada pel Consell Assessor d'entre els seus membres, i el director de l'Agència el nomena el Govern, però a proposta del Consell Assessor; s'obliga, també, a l'Agència a presentar al Parlament la memòria que elabora anualment. Finalment, s'han establert uns terminis de creació, de manera que tots esperem i desitgem que el proper mes de setembre tinguem ja l'Agència en marxa.

Per acabar, voldria donar les gràcies al lletrat del Parlament pel seu assessorament i col·laboració de manera que la ponència actués amb eficiència i eficàcia.

Moltes gràcies a tots.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, avui aprovarem, amb la votació, esperem, de tots els grups parlamentaris, la Llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, que és un instrument o un òrgan administratiu independent per a protegir les llibertats públiques i drets fonamentals de les persones físiques en allò que fa referència al tractament de dades de caràcter personal.

Am b aquesta Llei, com ja ha quedat palès en les intervencions dels diferents grups parlamentaris, hi havia presentades vuitanta-nou esmenes, i totes, menys una, que, també, en tot cas, ara m'hi referiré —és una transaccional del Grup Popular—, totes han estat o bé transaccionades o bé retirades pels diferents grups parlamentaris. Per tant, hi ha hagut un gran esforç d'arribar a un consens, no només dels grups parlamentaris, sinó que també haig de fer referència a l'ajut que ens ha prestat el lletrat, el senyor Pere Sol, que ens ha proporcionat unes redaccions que han fet trobar més fàcil el camí del consens. Deia que volia, sobretot, ressaltar —perquè no me referiré al contingut de la Llei, donat que ja ha estat expressat pels altres grups parlamentaris— que, amb relació a aquesta tramitació parlamentària del Projecte que estem debatent, haig de dir, amb gran satisfacció, com tots els grups parlamentaris ho fem quan es pot arribar a aprovar una llei per unanimitat, que hi ha hagut molta aportació de tots els grups parlamentaris en tota la tramitació i examen d'aquestes esmenes, i, finalment, hem pogut fer una agència que considerem que serà molt més operativa del que era, doncs, en la primera redacció del Projecte que va ser presentat, i això s'ha de dir quan, realment, ha estat així.

A les esmenes —me referiré a les que considero que han estat més importants quant a la modificació i millora del text— crec que l'Agència, aquest òrgan administratiu independent, ha quedat definit amb més precisió, i també les funcions que ha de portar a terme l'Agència. També ha quedat garantit el secret de les consultes i reclamacions que els ciutadans formulin pel seu mal ús de dades de caràcter personal, i, sobretot, voldria referir-me al que ha estat, segurament, el punt en què ens hem detingut més i que hem treballat més, per tant, que ha estat la constitució, la composició, del Consell Assessor. Considero que les esmenes de diferents grups parlamentaris han permès que aquest òrgan sigui encara més plural que el que estava plantejat inicialment i que, a més, no només això sinó que també pugui comptar en el seu si amb persones amb coneixements tècnics, la qual cosa creiem que —no només l'aspecte plural i polític, sinó també el tècnic— contribuirà a fer més, que aquesta agència exerceixi les funcions d'una manera més eficaç i més curosa. Em voldria referir a l'esmena transaccional com deia abans. En aquest moment tenim totes les esmenes..., com deia, no existeix cap esmena a aquest Projecte de Llei, llevat d'una transaccional i m'afegiria al que han plantejat la resta de grups parlamentaris i, si m'ho permeten, els llegiria..., i crec que estem en la bona posició de la interpretació d'aquesta esmena. Realment l'esmena no afegeix absolutament res. El meu Grup no tindria inconvenient a acceptar aquesta esmena donat que no modifica ni essencialment ni mínimament el text, però, en tot cas, és redundant.

Jo ahir vaig parlar amb el portantveu del Grup Popular en el sentit de dir que si tota l'elaboració d'aquesta llei, la discussió havia estat objecte d'un gran consens, em semblava que l'esmena transaccional no només en el sentit formal d'acceptació pel Grup Parlamentari de convergència i Unió, sinó en el sentit menys formal, però també lògic de no trencar cap consens com havia estat present durant tota la tramitació... La resta de

grups parlamentaris m'han fet notar el que ja he dit, que és que no afegeix absolutament res nou i que fins i tot és repetitiu en el mateix text del mateix article i del mateix apartat, i per tant jo pregaria a la senyora diputada que tingués a bé retirar aquesta esmena, perquè no fos considerat que estem en contra de res, sinó perquè no afegeix res i, a més, és repetitiu en el mateix text del mateix apartat i article, com acabo de dir. Es refereix a les universitats de Catalunya i diu: «les universitats de Catalunya, d'acord amb les normes que li siguin aplicables»; però és que quatre línies més avall d'aquest mateix article diu que tot això s'exercirà «de conformitat amb el que estableix la Llei orgànica de protecció de dades de caràcter personal i les disposicions que el desenvolupen», per tant, no cal repetir en un mateix article la normativa que s'ha d'aplicar quan està aplicada molt més específicament al final del mateix apartat. (*Remor de veus.*)

Finalment, voldria dir al Grup Parlamentari Popular alguns dels seus comentaris que havia fet sobre el debat que hi ha en la titularitat de les empreses mercantils per tal que se'ls apliqui o no aquesta llei o la Llei orgànica.

El president

Esperi's un segon, senyora diputada, esperi's. Esperi's, ja l'avisaré. Pot continuar.

La Sra. Cuenca i Valero

Haig de dir al Grup Parlamentari Popular que després de la Llei del 1999, la Llei orgànica, no hem de mirar les competències i examinar les competències de la Generalitat des del punt de vista de la titularitat de l'empresa, sinó de si és un fitxer creat o gestionat per l'Administració pública. Per tant, aquest és un debat que, des de la Llei del 99, és un debat inexistent i, per altra banda, crec que queda molt clar en la llei la normativa per la qual s'ha de regir, queda claríssima. I un tercer punt, es referia, el Grup Parlamentari Popular, a la normativa de contractació, i volia fer notar al Grup Parlamentari Popular que potser (*remor de veus*) no recorda la diferència que hi ha entre la llei que estem aprovant al Parlament de Catalunya i la Llei orgànica de Madrid. La Llei orgànica de Madrid remet, en les seves adquisicions patrimonials i contractacions...

El president

Esperi's una altra vegada, senyora diputada. Prego als senyors diputats que s'integren a l'hemicicle que ho facin en silenci. Esperi's.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president, perquè vaig aixecant la veu, però em sembla que amb això no aconseguim res, si no hi ha una certa tranquil·litat. Deia, senyores i senyors diputats, que la representant del Grup Parlamentari Popular es referia a la normativa de contractació, i li haig de fer notar que a la Llei de Madrid la normativa de contractació remet al dret privat, mentre que a la llei que estem aprovant avui remet a la contractació de dret públic, per tant, cap problema ni cap dubte ni cap sos-

pita que això no serà una llei que actuarà d'acord amb la normativa vigent aplicable, que en aquest cas serà pública i no privada com és la Llei de Madrid.

Per tot això, senyores i senyors, president, vull agrair a tots els grups parlamentaris la bona disposició que han tingut en la tramitació d'aquesta llei, que convertirà de ben segur l'Agència en una eina molt útil per a la salvaguarda de l'honor, la intimitat personal i familiar de les persones i, per tant, del ple exercici del seu dret.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora Esteller, té la paraula per posicionar-se en l'esmena que li queda viva.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, senyor president. És que se m'han fet diferents ofers de retirada i haig de dir que nosaltres, amb l'esmena transaccional que ens han ofert, pensàvem que salvàvem el punt d'aquest article, no quedat del tot solucionat, però nosaltres també, en nom d'aquest consens, havíem fet un exercici de cedir part dels nostres posicionaments. El que no podem és delimitar un àmbit competencial fora del que és l'àmbit competencial; m'explicaré: la delimitació del règim de titularitat de les competències de la Generalitat són en registres de titularitat de l'Administració de la Generalitat gestionats per l'Administració de la Generalitat amb una autoritat pública. El que s'entén per autoritat pública..., hi ha diferents normatives que ens remet en el que és i el que no és autoritat pública i, en definitiva, la Llei 6/97 estableix que les societats mercantils en cap cas poden disposar de facultats que impliquin l'exercici d'autoritat pública que fa remissió al punt 2 d'aquest mateix article. Nosaltres l'únic que volíem era determinar que les universitats públiques fossin les úniques sotmeses a aquest règim. En aquest sentit ens han ofert una transaccional per tal de remetre a la Llei, pensàvem que salvàvem aquest buit, però com no..., si no s'accepta aquella transaccional nosaltres no podem deixar al descobert aquest àmbit competencial perquè creiem que amb la titularitat no queda coberta aquesta reparació d'aquest defecte d'aquest article 3. És en aquest sentit que nosaltres no la retirarem i mantenim la votació.

El president

Senyora diputada, només una pregunta, en no ser-li acceptada l'esmena transaccional, ens hem de remetre a l'esmena original, quin número és?

La Sra. Esteller Ruedas

L'esmena original, que és la número 8 del text del Dictamen, i la número 6 nostra d'aquesta esmena. I, per altra banda, votariem en contra de l'article 3.

Gràcies.

El president

Volen votació separada de l'article 3 també, senyora diputada?

Vol votació separada de l'article 3, també. Molt bé.

Comencem primer votant l'esmena viva del Grup Popular a aquesta llei.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'article 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació la resta del text del Projecte de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

————— **Projecte de llei de mesures extraordinàries, en especial per a finançar les actuacions derivades de la pesta porcina clàssica i de les gelades produïdes en el sector de l'olivera** (tram. 200-00062/06) (en lectura única)

El segon punt de l'ordre del dia és la proposta de tramitació en lectura única del Projecte de llei de mesures extraordinàries, en especial per a finançar les actuacions derivades de la pesta porcina clàssica i de les gelades produïdes en el sector de l'olivera. Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 118 del Reglament i a iniciativa de la Junta de Portaveus, la Mesa proposa al Ple de la cambra que aquest Projecte es tramiti directament i en lectura única. Si no se suscita cap objecció, cap oposició, ho considerarem aprovat per assentiment, i no havent-hi cap objecció queda acordat que es tramiti per lectura única. I, per tant, ara procedirem al debat d'acord amb les normes establertes per als de totalitat, i tot seguit el conjunt del Projecte se sotmetrà en una sola votació. Té la paraula per presentar-lo l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Honorable president, senyores i senyors diputats, em plau presentar aquest Projecte de llei de modificació de la Llei 20/2001, del 28 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2002, per tal que l'Institut Català de Crèdit Agrari pugui concertar durant aquest any operacions d'endeutament en qualsevol modalitat fins a un límit màxim d'endeutament de 135 milions d'euros, 22.462 milions de pessetes. Aquest Projecte de llei és motivat bàsicament per dos fets importants que calia cobrir econòmicament: un és la declaració de la PPC a la comarca d'Osona, per una banda, i, després també, l'aplicació de les diferents mesures a fer-hi front, una és la mesura de sacrifici obligatori que ha portat fins a aquest moment al sacrifici en els quinze focus que hi ha hagut fins a aquest moment de 156.000 animals i, per altra banda, a l'aplicació de les

mesures de mercat a partir del 18 de febrer, que ha comportat fins a aquest moment un sacrifici de 116.000 caps de bestiar, 72.504 animals grassos i 43.844 garrins, però amb una capacitat, d'acord amb la normativa comunitària de 18 de febrer, d'arribar fins a 170.000 garrins i 200.000 animals grassos. Això, a més a més, va finançat el 50% per la Unió Europea, el 25% pel Ministeri d'Agricultura i el 25% per la Generalitat de Catalunya.

Per tant, una primera part de la modificació del Projecte de llei pressupostari pel que fa referència a la capacitat d'endeutament de l'ICCA ve donat per aquest cost d'indemnitzacions per sacrifici o per mesures de mercat de la PPC de 16 milions d'euros, 2.662 milions de pessetes. Hi ha un segon aspecte i és la gelada produïda a les oliveres a principis del mes de desembre, entre el 14 i 15 de desembre, en el qual..., aquesta gelada va afectar una superfície aproximada de 47.000 hectàrees de diferents comarques catalanes, de l'Alt Urgell, el Pallars Jussà, la Segarra, la Noguera, el Pla d'Urgell, l'Urgell, el Segrià, les Garrigues, la Conca de Barberà, el Priorat, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre, el 78% d'aquesta afectació en terres de Lleida i un 22% en terres de Tarragona, i això representa en nombre d'afectats 16.083 afectats amb poca o molta afectació. Aquí volia esplaïar-me un moment explicant exactament què és el que..., per què demanem aquests 2.500 milions de pessetes, aquests 15 milions d'euros. S'ha negociat amb les organitzacions agràries un pla de recuperació de la producció, de la capacitat productiva, que vol dir intentar fer un pla que serveixi perquè no s'abandoni la producció d'oliveres, com es va fer en gelades en èpoques anteriors, durant el segle passat, que cada vegada que hi havia una gelada hi havia un abandó important de la producció. I aquest pla global de manteniment de la producció està organitzat en dues fases: la primera és un pla de xoc, que per això necessitem l'aprovació d'aquesta cambra, de l'ampliació en 2.500 milions de pessetes, en 15 milions d'euros, de la capacitat d'endeutament de l'ICA. Aquest pla de xoc que serviria, que seria un avançament a compte del que hauria de ser el pla global, i un avançament a compte, a més a més, dels diners que hauria d'aportar la Generalitat de Catalunya en el conjunt del pla global. Per calcular aquest pla global s'ha fet un càlcul de costos, quins són els costos que pot representar per hectàrea en funció de dos anualitats, cinc anualitats, sis anualitats o vuit anualitats, que són els possibles graus d'afectació de les oliveres, en funció de si és poca afectació, mitja afectació o molta afectació, en funció de si s'han d'arrencar, s'han d'escoronar o s'han de tallar a la base, i s'ha calculat una mitjana del pla de xoc, una mitjana de 108.000 pessetes per hectàrea per a aquest primer any, que es pagarien el mes d'octubre o el mes de febrer, contra certificacions de la feina feta per una banda i contra certificacions de no haver rebut, no haver tingut collita durant el 2002. Els càlculs globals dels costos van de les 460.000 pessetes per hectàrea en tot el pla a dos, a cinc, a sis i a vuit anys, fins als 2 milions de pessetes per hectàrea en els casos més greus. I s'està negociant en paral·lel amb el Govern central i amb la Comissió Europea la incorporació de tot el pla, que està xifrat entre 16 i 20 mil milions de pessetes, per tots els anys, pels vuit anys, i incorporar-lo en la revisió, en la

reprogramació del programa desenvolupament rural que correspon a l'any 2003 i ja hem començat a fer les primeres reunions per a articular el que seria el finançament i l'articulació –ho repeteixo– dins del programa de desenvolupament rural, perquè hi ha una de les mesures no dotades en aquest moment que és precisament per fer front a efectes climàtics i també en el finançament, 50% aproximadament comunitari, 25% Ministeri, 25% Departament d'Agricultura. Per tant, aquests 15 milions d'euros serien l'inici del pla global i seria, per tant, un pla de xoc a compte del que seria l'ajuda global i a més a més serien diners que la Generalitat avançaria, també, a compte del que seria el pla global i així està establert i així s'està negociant amb el Ministeri; i aquesta mateixa setmana passada vam tenir ja una reunió a nivell de directors generals, amb les tres direccions generals de Madrid, la d'Agricultura, la de Desenvolupament Rural i la d'Enesa, la d'Agroseguros, precisament per analitzar ja com es van materialitzant els documents aquests i com després s'articula tot el pla global.

(El president abandona el Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I hi ha una tercera modificació, també, una tercera ampliació de la línia de capacitat de préstec de l'ICCA fins a 28 milions d'euros, que es deixa oberta per si s'han de complementar algunes de les línies que acabo d'explicar o per si s'han de complementar algunes de les línies obertes aquest moment o s'haguessin d'obrir noves línies. Vull recordar que a l'ICCA, l'any passat, es van obrir diverses línies, es van obrir onze línies concretes, des d'inversions en regadiu a l'interior de parcel·la, o a la construcció o recuperació del primer habitatge d'un titular d'explotació, o a l'adquisició de maquinària, o també a la producció temporal, per exemple, l'anticip de la indemnització per la paralització temporal de la flota pesquera d'arrossegament, o per exemple, per finançar projectes d'investigació i recerca per a empreses que, dins de l'àmbit de l'IRTA, estan fent convenis de col·laboració, o l'avançament, per exemple, de l'infraestructura en regadius, també, a les mateixes comunitats de regants.

Senyores i senyors diputats, els agraeixo en primer lloc la tramitació amb lectura única, amb el suport de tots els grups de la cambra i els demano i els agraeixo el vot favorable a aquesta proposició de llei de modificació de la Llei pressupostària.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara poden intervenir els grups per fixar la seva posició. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Breument, des de l'escó, perquè entenem també que és una modificació de la Llei de pressupostos necessària, per això també hem estat d'acord que es fes per lectura única, per accelerar, doncs, la decisió. De fet, el que és important és que

tracti de paliar des del punt de vista econòmic, perquè hi han altres punts de vista que és més difícil de paliar-los, els danys patits per les explotacions agràries de diverses comarques catalanes, ja sigui per la pesta porcina clàssica, que afecta Osona, o per les glaçades que han afectat les oliveres a moltes altres comarques. Però tant en un cas com en un altre, el que crec que em sembla que tots tenim bastant clar és que encara no s'han acabat de quantificar del tot els danys. D'una banda perquè la pesta porcina clàssica, malauradament, encara no s'ha donat per acabada i, d'altra banda, perquè fins a finals de mes no se sabran exactament les hectàrees d'olivers afectats per les gelades. Per tant, no podem estar segurs que aquests diners que es plantegen siguin del tot suficients, ni en un cas ni en un altre. Les oliveres, com dèiem, si a final de mes s'ha de saber més exactament els resultats, és probable que es valorin en més quantitat els danys i llavors sembla ser que hi ha un acord entre el Govern i el sector que queda clar, doncs, que el Govern, si més no, ha dit que es poden ampliar si és necessari aquests 15.000 milions d'euros i escaig que avui aprovem. L'objectiu –important objectiu– és evitar que hi hagi l'abandonament de les explotacions i el desdoblament del territori afectat. I en el cas del porcí, avui es valoren, d'una banda, les actuacions sobre el sacrifici obligatori i, d'altra, les mesures..., el que en diem mesures de mercat. Està pendent encara de concretar què passarà amb els ajuts a la reposició. Si gui com sigui, per nosaltres aquest Projecte de llei de mesures extraordinàries és important, mereix el nostre suport i, per tant, doncs, el nostre vot serà favorable.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. També compartim la urgència i la necessitat d'autoritzar l'Institut Català de Crèdit Agrari perquè concerta durant l'any 2002 operacions d'endeutament per fer front, precisament, a la situació difícil, molt complicada, que pateix la comarca d'Osona pel que fa, doncs, a la pesta porcina clàssica i també al sector productor de l'olí pel que fa a les conseqüències de les gelades que es van produir. El nostre Grup donarà suport al paquet de mesures, al pla de xoc, que el Departament d'Agricultura ha previst per fer front a la problemàtica d'aquestes gelades, unes mesures que es van concertar amb els sindicats agraris, també amb la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, i que nosaltres pensem que es bo que es produeixin, tot i que avancem que som força escèptics amb el fet que això acabarà aquí i que, per tant, caldrà donar-hi una ampliació pel que fa a aquestes mesures, no?

Votarem favorablement, per tant, l'establiment d'un crèdit extraordinari, per tal que el Govern pugui donar resposta urgent a aquesta situació i, a més a més, volem pensar i volem reconèixer que la implantació d'aquestes mesures ha d'evitar en primera instància el tancament de moltes explotacions. És a dir, la continuïtat de

moltes explotacions depèn en gran mesura de l'existència o no d'aquests ajuts europeus i, per tant, el pla de xoc anunciat pel Departament d'Agricultura serviria de poc si realment aquestes mesures quedessin en un sol any i no tinguessin continuïtat. És per això que pensem que aquest plantejament que avui se'ns fa deixa la porta oberta a poder cobrir econòmicament en el futur els danys que efectivament es puguin produir, perquè la valoració pot ser, doncs, més complicada, més difícil, del que en una primera instància s'ha pogut endevinar. Hem de recordar que el fred va malmetre més de 30.000 hectàrees d'olivera amb unes pèrdues inicials d'uns 6.000 milions de pessetes però que caldrà anar concretant en el futur. El nostre vot serà favorable.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. En nom del Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Nosaltres també, igual que els grups que ens han precedit, donarem suport a aquest Projecte de llei de modificació de la capacitat d'endeutament de l'Institut Català de Crèdit Agrari pel que fa als dos aspectes que estem debatent en aquest moment, no?, de tota la crisi de la pesta porcina clàssica afectant la comarca d'Osona i a la vegada, també, una sèrie de comarques afectades per les gelades pel que fa referència al cultiu de l'olivera.

Cal recordar que des del Grup Popular hem anunciat o vàrem anunciar públicament, en el moment que es va començar a debatre tots els aspectes relacionats amb la pesta porcina clàssica, que totes les mesures econòmiques que fossin necessàries, que totes aquelles ampliacions de crèdit i disponibilitats d'endeutament que fossin necessàries, mitjançant l'Institut Català de Crèdit Agrari o d'altres instruments o d'altres entitats, que tindrien el suport del nostre Grup Parlamentari, perquè creiem que són assumptes que van molt més enllà del que pot ser la picabaralla política o del que poden ser les diferents voluntats dels diferents grups parlamentaris. Un altre aspecte molt diferent és l'anàlisi de la situació, la problemàtica de lluitar i les formes de lluita contra el que és la pesta porcina clàssica que no tot el que ha afectat el tema de l'olivera.

També val a dir que nosaltres –i vull recordar-ho perquè així ho vàrem fer tots els grups d'aquesta cambra la passada legislatura, i recordo perfectament l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera, que llavors va intervenir en nom del Grup Popular– vàrem ja autoritzar en aquell moment, també, per la crisi de la pesta porcina clàssica que va afectar les comarques de Lleida, una ampliació d'aquest endeutament. Totes aquestes ampliacions d'aquest endeutament sí que ens han de fer reflexionar sobretot pel que fa referència al pressupost del Departament d'Agricultura. I ens han de fer reflexionar perquè hi ha partides molt importants que any rere any ha d'amortitzar el mateix Departament d'Agricultura pel que fa a tots aquests aspectes, no solament aquests, sinó aspectes que a vegades han anat relacionats amb temes d'aiguats, amb temes d'incendis, etcètera. I nosaltres sempre hem dit i no hem ficat en entredit que no ha de

ser solament el Departament d'Agricultura –o no hauria de ser solament el Departament d'Agricultura– qui s'hauria de fer càrrec de totes aquestes problemàtiques. Però, bé, en tot cas aquest és un altre debat però que també, sens dubte, volem ficar damunt de la taula.

Dos aspectes crec que importants a considerar. El primer: aquí s'hi ha fet referència abans per la il·lustre diputada senyora Bet Font, pel que fa a les mesures de reposició; som coneixedors, almenys des del grup Popular, i amb manifestacions des del mateix Govern de la Generalitat, que un cop acabat tot el que fa referència a la crisi del porcí que afecta en aquest moment la comarca d'Osona, i esperem que no vagi molt més enllà, que s'han de tornar a arbitrar, s'han de tornar a posar en marxa, les mesures que hi ha, per tots els aspectes de reposició, pel que fa referència a explotacions de reproductores del porcí. I pel que fa referència a tot l'aspecte que hi han fet referència i que n'han parlat els altres grups, relacionats amb tot el tema global de l'olivera, sí que nosaltres voldríem dir que volem encoratjar el Govern de la Generalitat perquè segueixi les negociacions amb el Govern de l'Estat i, en definitiva, amb la mateixa Unió Europea. És molt complicat que es pugui tirar endavant aquest pla solament des del Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat. Per això el nostre suport a aquesta modificació pel que fa referència a la capacitat d'endeutament de l'Institut Català de Crèdit Agrari i, a la vegada, esperar que tots aquests aspectes que fan referència a aquest tema global d'ajuts a l'olivera puguin ser una realitat, no solament per les ajudes immediates sinó per tots els aspectes de futur i desitjar, també, que d'una vegada per totes puguem tancar la crisi de la pesta porcina clàssica que en aquest moment afecta la comarca d'Osona.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. En el mateix sentit que els portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi va recolzar, naturalment, el procediment de lectura única i votarà a favor de la proposta que se'ns formula a través d'aquest Projecte de llei d'ampliar la capacitat d'endeutament de l'Institut Català de Crèdit Agrari per fer front a una sèrie d'emergències que es llisten en l'enunciat del Projecte de llei però que en l'explicació del conseller, en la presentació del conseller, ja ha deixat ben clar, també, que es produeix, en aquest increment en la capacitat d'endeutament de l'Institut Català de Crèdit Agrari, un romanent, una disponibilitat per a altres possibles necessitats en el curs de l'any pressupostari. I jo voldria apuntar-ne una, que probablement podríem haver recollit ja avui aquí, que són les limitacions de producció que es produiran en el sector de l'arròs, sobretot a la comarca de l'Empordà, com a conseqüència inevitable de la sequera si les pluges començades avui i les que es puguin produir, doncs, en aquests mesos futurs, no ho

pallien. De moment, les perspectives són prou complides i l'anunci de la restricció de la producció en el sector arrosser de l'Empordà és ja prou notòria com perquè també es consideri des d'avui mateix l'eventual necessitat d'habilitar recursos, d'habilitar alguna línia per fer front a la situació de perjudici que es produirà en el sector de l'arros de l'Empordà, que també jo crec que tots plegats no voldríem deixar perdre, o que tampoc voldríem deixar perdre.

En segon lloc, part del crèdit que s'habilita avui, o de la capacitat d'endeutament que s'habilita avui, és com a conseqüència, reconeguda, de l'endarreriment previsible en les aportacions de recursos que correspon fer a l'Administració central i a l'Administració europea. En aquest moment sabem que la Generalitat, doncs, es disposa, el Govern de la Generalitat es disposa a fer front al pagament dels seus compromisos però no sabem quan el conjunt de recursos que han de complementar l'aportació de la Generalitat, per part de l'Administració central i per part de l'Administració europea, es portaran a terme. Per part de l'Administració central, en algun aspecte sí; però, en conjunt, el conjunt de les aportacions procedents d'altres administracions en aquest moment és incerta en el temps, no en els percentatges ni en les quantitats però sí en el temps. I, per tant, ens veiem en la necessitat, doncs, d'habilitar recursos per fer front a uns pagaments, que naturalment no volem que s'endarrerixin, pel que fa a la recepció per part dels pagesos que els han de rebre, però que, en qualsevol cas, la Generalitat es disposa a suportar l'endarreriment d'altres administracions.

La tercera consideració que voldríem fer és respecte al pla per recuperar la capacitat productiva en el sector de l'oli. Miri, senyor conseller, encara ahir a la nit el cap de la seva oficina comarcal a les Garrigues, en el rovell de l'ou de la zona afectada, feia anuncis públics en el sentit de manifestar a la ciutadania, als afectats, que tot això que seria necessari fer, es produirà necessàriament. És a dir que l'Administració central i que l'Administració europea acceptaran un pla de millora que significarà una aportació en l'ordre d'indemnització que s'apunta com a opció màxima, com a opció desitjable. I això no és cert. Hi han obertes negociacions amb l'Administració central, i jo suposo que hi han obertes negociacions amb l'Administració europea, doncs perquè es pugui portar a terme, efectivament, un pla de millora que permeti sustentar o recuperar, en la mesura del possible, la capacitat productiva del sector de l'oli de les Garrigues, però només això. I anunciar en aquest moment a gent que viuen una situació molt complicada des del punt de vista de les seves expectatives que això està fet i que això succeirà, certament, per part de representants del Departament d'Agricultura –i li dic quins i li dic on– a mi em sembla que és un comportament que el Departament d'Agricultura no hauria de tenir, perquè la frustració a la qual podem conduir el sector és notòria. I si, efectivament, existeix ja la certesa que els plans de millora, globalment considerats, són possibles, tant per part de l'Administració central com per part de l'Administració europea, doncs, caldria anunciar-ho formalment per part de qui correspon, és a dir, per part del conseller, en el sentit d'aportar certitud a aquesta qüestió.

I una quarta consideració. S'acaba de publicar en el *Butlletí Oficial de l'Estat* un reial decret llei, l'1/2002, en què s'habiliten un conjunt de mecanismes d'ajuda com a conseqüència dels danys produïts, des del mes de setembre fins al mes de febrer, per inclemències meteorològiques. El que estem parlant avui, pel que fa al sector de l'olivera –naturalment, una inclemència meteorològica que ha castigat molt durament, ho deien abans–, de les 47.000 hectàrees estimades al conjunt de Catalunya –37.000 en el territori de Lleida–, quan llista les demarcacions en què seran efectius els efectes d'aquest Reial decret llei, s'exclou Lleida.

Bé, cal modificar aquest Reial decret llei, cal modificar-lo. Si ha estat un lapsus, cal modificar-lo, i, si ha estat una altra cosa, doncs, també, però és obvi que, quan es publica un reial decret llei en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, no hi han d'haver lapsus d'aquestes característiques quan l'afectació principal es produeix precisament en el territori de Lleida. Dic això, perquè aquest Reial decret llei afecta la reposició d'infraestructures eventualment públiques que –en aquest cas, no– haurien quedat malmeses, però també afecta, naturalment, les pèrdues, els perjudicis produïts com a conseqüència de les inclemències meteorològiques en el sector productor, i sobretot pels efectes fiscals que poden tenir.

Per tant, jo deixo plantejada la necessitat que aquest Reial decret llei, doncs, naturalment, sigui modificat. Diputats del nostre Grup Parlamentari ja plantejaran al Congrés de Diputats, que és on cal, la proposta que es modifiqui aquest Reial decret llei, que ha estat publicat ja en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, però apunto també la situació aquí, perquè no totes les coses es fan bé, sempre i a temps.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vilalta. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Gràcies, senyor president. No seré reiteratiu amb l'exposició de motius que ha fet l'honorable conseller, que han coincidit la majoria d'intervinents dels diferents grups parlamentaris sobre la necessitat d'aquesta ampliació de crèdits per a les mesures que s'han explicat; sí, amb alguna intervenció que feia preguntes, que crec que el mateix conseller en la seva presentació hi ha donat resposta, almenys, sobre la voluntat del Govern, i de tranquil·litzar el sector, que em sembla prou important no baixar l'ànim, de molta gent afectada, sigui per les glaçades o sigui per la pesta porcina.

En tot cas, per no ser reiteratiu i amb ànim d'economia de temps, sí que em cal agrair, en primer lloc, la bona disposició de tots els grups de fer possible de guanyar temps en el tràmit en lectura única, i sobretot pel seu recolzament en aquesta iniciativa expressada en aquest Ple, que, com a Grup Parlamentari que dona suport al Govern, agraiem sincerament i d'una manera clara i concisa.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Com és evident, el nostre Grup donarà suport a aquesta mesura.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Iglesias. L'honorable conseller em demana la paraula. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Només dues qüestions per agrair a tots els portaveus el vot favorable a aquesta Proposició de llei i, segona, simplement per tranquil·litzar el senyor Vilalta, que és un error de transcripció, a Presidència del Govern, que és qui va fer el Reial decret llei en última instància.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Doncs, en brevíssims instants passarem a la votació. Ha sigut, el debat, més ràpid de l'inicialment previst. *(Pausa.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Passem, per tant, ara, a la votació d'aquest Projecte de llei tramitat en lectura única.

Comença la votació.

Esperin un moment, si us plau. *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1990, del 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (tram. 202-00116/06) (presa en consideració)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1990, del 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran. La presenta, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, que té la paraula. *(Remor de veus.)* Pregó a les senyores i als senyors diputats que siguin àgils a l'hora de baixar el passadís del mig. *(Pausa.)* Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. En nom del Grup Parlamentari Popular presentem aquesta presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1990, del 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran.

Aquesta Llei sobre el règim especial de la Vall d'Aran restableix i actualitza l'organització administrativa pròpia de l'Aran. Fonamenta aquesta organització administrativa el Consell General i el Síndic d'Aran. L'article 20 d'aquesta Llei disposa que la Generalitat ha de cedir al Consell General competències i serveis en tot

un seguit de matèries que el mateix article enumera, entre les quals trobem l'ensenyament, la cultura, la sanitat, el turisme, l'agricultura, la joventut, l'oci, carreteres locals o el medi ambient. El mateix article també obre la possibilitat que les lleis del Parlament puguin atribuir l'exercici de competències al Consell General.

Ha passat més d'una dècada, ja, de la vigència del règim administratiu especial de la Vall d'Aran, de l'autonomia administrativa que gaudeix aquest territori, i després de més..., d'aquesta dècada, almenys des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Popular, aquest procés encara és força limitat. Hi ha diferents causes per analitzar el que creiem que ha aportat. En primer lloc, no s'han atribuït de forma expressa, sempre que ha estat possible, aquestes competències. En segon lloc, també, cal fer referència que la delegació d'aquestes competències, o aquesta desconcentració, per part del Govern de la Generalitat al Consell General, no s'han cedit. I, finalment, que existeixen nombroses competències que no estan expressament recollides en l'article 20 d'aquesta Llei, i sí, en canvi, podrien estar, creiem nosaltres que poden estar, exercides pel mateix Consell General, com pot ser la promoció de la dona, la protecció de menors, etcètera.

La proposta de modificació de la Llei té cinc aspectes, que nosaltres apuntem. En primer lloc, com deia, l'ampliació de competències; ampliació de competències en aspectes relacionats amb assistència social, amb vies pecuàries, amb pastures, amb espectacles, amb promoció de la dona, amb atenció i protecció de menors i amb ocupació. Un segon aspecte, el reconeixement com a forma oficial dels topònims de la *Val d'Aran* en aranès. Un tercer aspecte és perquè tots els interessats puguin obtenir instàncies en el Registre Civil dels seus noms en aranès, per simple manifestació davant de l'encarregat del mateix Registre. En quart lloc, perquè creiem que, abans d'acabar l'any 2004, cal concloure el traspàs de competències emmarcades en l'article 20.3 de la Llei d'Aran, i que, com abans feia referència, nosaltres creiem que estan molt endarrerides encara.

I en cinquè lloc, perquè volem que es concloguin, en el termini màxim d'un any, els traspassos iniciats però no culminats. Sabem que s'ha iniciat, i volem reflectir-ho, el que és un traspàs en aspectes sanitaris. Nosaltres hauríem desitjat –em sembla que molts dels grups d'aquesta cambra, em sembla que grups també del mateix Consell General de la Vall d'Aran–, hauríem volgut un altre procés. Hauríem volgut un procés més participatiu per part de tots i, també, més participatiu pels mateixos afectats, funcionaris afectats en els aspectes sanitaris de la Vall d'Aran. En tot cas, és una competència del Govern de la Generalitat, és una competència del Consell General d'Aran que s'ha exercit –benvinguda!–, hauríem volgut que hagués estat d'una altra manera, i fem una crida, també, al Govern de la Generalitat i al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè altres processos es puguin fer de forma més participativa.

També a la vegada, i relacionat amb tot el que ara estem dient i amb aquesta presa en consideració, demanem el vot de la resta de grups de la cambra per poder fer la seva tramitació, una tramitació específica, i una trami-

tació específica per, també, tots els temes específics, que vol dir tot el relacionat amb la Vall d'Aran. No s'hi val ficar-ho tot dins d'una cistella, com poden ser els aspectes relacionats amb l'ordenació territorial. Creiem que la Vall d'Aran no ha de seguir..., o sí, que ha de seguir per uns aspectes, el que són els aspectes relacionats amb l'ordenació territorial, però no, en tot cas, pel que és una modificació concreta en aspectes de les seves competències, i d'atribucions i d'exercici de les seves competències, com són les que marquen la Llei que abans..., i que ara hi estic fent referència.

I també, lligat amb tot això, altres aspectes que ja anunciem des del Grup Parlamentari Popular que seran necessaris, aspectes relacionats amb el que és el finançament de tot aquest exercici de competències i aspectes relacionats amb el mateix finançament del Consell General de la Vall d'Aran.

Dic això, perquè, amb el nou finançament que té Catalunya, fa pocs dies el mateix conseller Homs, reunit amb el Síndic de la Vall d'Aran, anunciava el que era una revisió pels aspectes del finançament del Consell General de la Vall d'Aran.

Prendre en consideració aquesta modificació i, a la vegada, que aquesta modificació en el seu tràmit parlamentari pugui ser una realitat, voldrà dir, a la vegada, també, revisar tots aquells aspectes del finançament de la Vall d'Aran i atribuir, en l'exercici d'aquestes competències futures, la seva atribució i, a la vegada, la seva execució, un finançament específic, especial i concret, per a la Vall d'Aran.

És per tot això, senyor president, que nosaltres demanem el vot favorable a aquesta presa en consideració, pel que fa referència a la modificació de la Llei 16/1990, del 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i per a posicionar-se, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Fabregat, sí que cal portar-ho en un..., el que vostè n'ha dit: en un sac –no sé com n'ha dit– d'altres propostes.

A veure, sobre la Vall d'Aran podem anar a una cursa, a veure qui serà el més aranista, i portar aquí tot el que sigui Vall d'Aran, i sap perfectament que estem discutint una altra qüestió sobre la Vall d'Aran, independentment dels treballs que està fent aquesta cambra sobre tot Catalunya, que jo sàpiga, la Vall d'Aran, amb tota la seva especificitat, és Catalunya... Miri, si en un tema tan important com la Llei electoral, que és necessària, o els drets i deures dels ciutadans, o les relacions entre el president i el Parlament, hem convingut tots que forma part de l'anàlisi a la Comissió d'Autogovern, si en temes tan importants com: com adaptem els municipis de Catalunya avui, o: com els financem, hem convingut

tots que els hem d'incloure a la ponència d'estudi sobre l'Administració local, home!, no són sacs genèrics. Altra cosa és si avancen o no avancen, això ja és qüestió de voluntat política. Però, és clar, la paradoxa és que el gruixut ho tenim aparcat i aleshores fem una cursa a veure qui arriba primer en qüestions puntuals, tan significatives i tan importants com la Vall d'Aran. Per nosaltres, això no s'hi val. O ens posem tots d'acord que treballarem seriosament per millorar l'autogovern de Catalunya, i de la Vall d'Aran, i per millorar els ajuntaments de Catalunya i el seu finançament, i el de la Vall d'Aran, o el que no s'hi val és que amb la lletra majúscula tots moltes paraules però a pas de tortuga i, en canvi, amb la lletra –amb perdó– petita, per on sigui, a veure quan treuen les esclatxes per col·locar-la.

Per què, a més, si volem parlar seriosament sobre la Vall d'Aran –i aquí entro en el contingut–, nosaltres no creiem que siguin necessàries les mesures que vostès proposen.

En primer lloc, a la Vall d'Aran hi ha un problema real de manca de control sobre l'exercici de les competències. La Vall d'Aran, com altres comarques de Catalunya, té un problema seriós d'especulació. Té un problema seriós de malmetre el seu territori, de manca d'equilibri i no s'està vetllant perquè una de les dues comarques –passa el mateix amb la Cerdanya–, que estadísticament tenen el nivell de vida més alt de Catalunya, pugui ser una autèntica gallina, no pas d'ous d'or, sinó potser de cartró, quan el dia de demà o demà passat o l'altre ens despertem que ha estat un cert bluf.

Ja ho vàrem dir en la discussió d'una altra temàtica sobre la Vall d'Aran fa uns quants mesos en aquesta cambra: si volem parlar seriosament sobre la Vall d'Aran, amb tots els drets i especificitats a la seva autonomia, parlem-ne, però a partir de realitats socioeconòmiques que, dissortadament, i no pas per fronteres partidistes –no prengui amb això cap crítica, cap color de Partit–, està propiciant un «campi qui pugui» a l'hora de considerar seriosament aquell territori.

Nosaltres no ens hem oposat mai a una presa en consideració, excepte quan hi ha un disbarat monumental en el contingut, que no és el cas. Ja li ho he dit, senyor Fabregat, jo no comparteixo que això sigui necessari, però no és ni molt menys un disbarat; està articulat i pot perseguir aquest objectiu. Però jo li demanaria que fossin tots capaços d'enviar, de desviar, de portar això..., si vol, també, com un altre estímul, allà on estem treballant un dels dos àmbits amb vostè com a protagonista, en nom del Partit Popular, sobre qüestions tan importants com la Vall d'Aran.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà favorablement la presa en consideració que proposa

avui el Grup Popular; una presa en consideració de modificació de la Llei de règim especial de la Vall d'Aran.

El Grup Popular proposa l'increment, l'augment d'algunes de les competències que aquesta Llei atorga a la Vall d'Aran. Nosaltres, doncs, tot i coincidir amb la necessitat, amb la voluntat, doncs, d'incrementar aquestes competències i d'augmentar el nivell d'autonomia de la Vall d'Aran, també compartim amb el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, amb el senyor Rafael Ribó, un esperit especialment crític sovint amb com s'han fet aquestes coses; però, en tot cas, això serà fruit i producte del debat que en la corresponent Ponència, doncs, s'haurà de produir.

El Grup Popular planteja aquí, en la seva proposta, la modificació d'alguns articles i fa una especial referència a tot el tema de toponímia i demès. Nosaltres pensem que aquest fet, avui, a la Vall d'Aran ja es produeix d'aquesta manera, ja és una realitat. És a dir, avui a la Vall d'Aran els topònims tenen com a forma oficial, a més de la catalana, la corresponent amb llengua aranesa, i avui a la Vall d'Aran les persones interessades poden obtenir la constància de la forma normativament correcta en aranès dels seus noms i els seus cognoms. Avui això és així, ja és d'aquesta manera.

En tot cas, tampoc coincidim amb les prioritats que planteja el Grup Popular, segurament pel que fa a l'increment de noves competències. I, per tant, nosaltres pensem que serà també en els treballs de la Ponència que caldrà plantejar quines sí i quines no, de competències, i amb quina línia. És a dir, pensem que és molt important que la Vall d'Aran pugui tenir competències segurament, doncs, amb ordenament territorial o bé amb urbanisme, però al mateix temps també sabem que aquest és un tema molt complicat, és un tema molt complex i que hem d'anar amb molta cura. Pensem també que és important que la Vall d'Aran pugui tenir unes competències específiques, pugui disposar d'un model de finançament molt particular, molt concret, i, per tant, aquí també haurem d'aprofundir-hi, tots els grups, en els treballs d'aquesta Ponència.

Però, en tot cas, és bo que el Partit Popular hagi plantejat la modificació de la Llei perquè aquesta proposta ens permet de prendre-la en consideració i ens permet de treballar-hi tots els diferents grups en els treballs de la Ponència.

Ho repeteixo: votarem favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. I entenem, sobretot, que és bo també escoltar les institucions, en aquest cas, escoltar el Síndic d'Aran.

És per això que el nostre Grup ha presentat una sollicitud de compareixença del síndic d'Aran en aquest Parlament perquè expliqui, perquè ens informi, doncs, de la seva posició amb relació a les competències al Consell General d'Aran. I entenem, també, que és bo que aquesta compareixença es pugui produir molt aviat perquè els diferents grups puguem tenir informació de primera mà a l'hora de dur a terme, doncs, els treballs de la Ponència, que la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, doncs, comporta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Boya. (*Veus de fons.*) Que li donem la benvinguda a l'hemicicle...

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetetz-me tanben ua brèu introduccion en aranés en aquest posicionament deth nòste Grop ath tom d'aguesta Proposicion de lei qu'a plantejat eth Grop Popular tà modificar era Lei 16/1990, de regim especiau dera Val d'Aran.

Ua modificacion qu'ath nòste enténer ei ua modificacion modèsta, prò, en tot cas, positiva en sentit a on pensi que coincidim totes es fòrces d'aguesta cramba, qu'ei eth dret d'aguesta Lei, qu'ei era Lei marc dera autonomia aranesa, a auer eth maxim d'aportacions possibles en aquera consolidacion deth dret diferenciari aranés, dera seua lengua e tanben dera sua identitat. Tot e atau, pensi que cau hèr quauques consideracions que damb brevetat vau a sajar d'apuntar tà çò qu'a d'èster dempús aqueth debat de modificacion d'aguesta Lei.

Ei un tèma qu'a ues complicacions que non se l'escapen ad arrés. D'ua complexitat evident en territòris e jo supòsi que tanben ena cramba e només cau hèr que remontar-se ad aqueri longui ans des de finaus de la decada des setanta enquiara des noranta en qué siguec aprovada era Lei; de saber que calec era creacion d'un intergrup parlamentari que portèsse en aquesta cambra reivindicacions de quauqui grops politics aranesi a trauers dera sua societat civila, ena reivindicacion de çò qu'èren aqueri drets istorics deth pòble aranés. E, per tant, enteni que daurir era pòrta d'ua modificacion dera Lei d'Aran aurie agut d'èster en procès diferent ath qu'auem seguit e jo en sòn moment l'ac hi a saber ara conselhèra de Governacion ena interpellacion qu'auen lòc eth mes de junh der an passat en aquesta cramba.

Entenièm en aqueth moment que calie, en tot complir-se es dètz ans d'aprobacion dera Lei d'Aran, es onze ans, perdon, es tretze ans dera reinstauracion deth Conselh Generau produir en Aran, prò tanben en aquesta cramba un debat d'anàlisi, un debat aprofondit sobre quina ei era situacion en aquesti moments, quin a estat eth procès d'aguesti dètz-e-sèt ans de consolidacion dera autonomia aranesa.

Nous s'a hèt, cèrtament, non i a agut ua voluntat política per part deth Govèrn, ne per part deth Govern d'Aran, de liderar aquest debat en sen deth territòri, de liderar aquest debat en sen d'aguesta cramba, e, per tant, mos trobam qu'ua iniciativa en aquest cas, oportuna, deth Partit Popular, met un aute cop dessús dera taula, dera tribuna d'aguest Parlament, era possibilitat de debàter ua lei que peth sòn pròpi procès —complexè com didia ath començament dera mia intervencion— a un perfil pòc definit sus quin a d'èster aquest marc autonomic, quines an d'èster es competències, quines han d'èster, tanben, er exercici d'aqueres competències.

Prò, en tot cas, ua causa que pensi qu'ei molt importanta e molt remarcabla: quin a d'èster eth marc que

permete ath conjunt des fòrces polítiques, prò tanben ara societat civila aranesa participar, préner part d'aquest procés de descentralizac[i]o e tanben d'ua q[ue]stion que me semble qu'ei absolutament vitau, qu'ei era preservac[i]o deth dret democràtic en eth madeish en un territori petit a on era dificultat de mantier dinàmiques democràtiques serà evidentia.

Penso, senyors i senyores diputats, que en aquest moment la importància d'aquest procés que iniciem avui amb aquesta presa en considerac[i]o no és tant de parlar de quantitats traspasades al Consell General, sinó de la qualitat d'aquells traspasos i de definir i de garantir que el marc de l'autonomia aranesa sigui un marc que trobi totes les garanties per a la participac[i]o del conjunt de la societat aranesa en aquest procés.

No podem generar amb un sistema democràtic, però que en aquest moment té greus mancances, unes situacions en les quals l'exercici del poder no respecti els drets mínims de la pluralitat democràtica i de la participac[i]o, especialment de la participac[i]o en un país petit que té, en aquest moment, unes situacions molt difícils i uns problemes molt complexos a l'hora d'abondar-los i de posar-hi solucions.

La Llei d'Aran tenia un primer objectiu fonamental que era el repte primordial de la Vall d'Aran, que era la preservac[i]o de la seva identitat i de la seva llengua. En aquest moment, enquestes solvents de lingüistes solvents de la Universitat de Lleida, han editat, fa exactament cosa d'uns mesos, una enquesta que ha d'encendre totes les llums d'alarma. La situac[i]o de l'aranès en aquest moment, de les franques de vint-i-un anys cap avall, l'ús social ha desaparegut, i en la franja d'edat que va dels trenta anys cap avall aquest ús social és del 7% de la seva poblac[i]o. Aquest era el primer objectiu de la Llei d'Aran i, evidentment, aquest objectiu ja no s'està complint; per tant, alguna cosa hi haurà de dir aquest Parlament i alguna cosa hi ha de dir, també, el Govern d'Aran.

Jo crec que ens equivocarem tots plegats si no fem que aquest marc autòndmic sigui realment el marc d'una expressió plural, d'una dinàmica que permeti la participac[i]o de la societat civil en les seves institucions i no estrictament l'exercici d'un poder legítim; però, en tot cas, aquesta no era exactament la finalitat de la Llei d'Aran. I penso que, per tant, aquesta possibilitat d'obrir de nou aquest debat, de portar-lo en el si del Parlament per tal de millorar, d'acabar definint aquest marc polític i, sobretot, d'incentivar, una vegada més, les forces polítiques catalanes, al Govern del Consell Generau d'Aran, perquè sàpiga que el conjunt del Parlament de Catalunya, que Catalunya com a nació, està també al costat d'una identitat, d'un poble que té greus dificultats de subsistència, i que, a més a més, en aquest moment, ha de definir –com ho apuntava el senyor Ribó– i afrontar qüestions que són realment complexes al voltant de les massificacions urbanístiques, d'uns processos econòmics que són, certament en ocasions, excessivament, doncs, en contra d'aquells principis que en aquest moment estem apuntant, i, per tant, basats estrictament en un procés especulatiu. I, en aquest sentit, nosaltres entenem que és positiu, de nou, portar aquest debat en aquesta cambra, fer-ho amb la màxima

voluntat de consens, de participac[i]o del conjunt de les forces polítiques i que aquesta participac[i]o sigui extensiva també a aquelles forces polítiques que en aquest moment tenen representac[i]o o que tenen voluntat de participar en aquest debat en el si del territori, en el si de la Vall d'Aran.

Per tant, nosaltres entenem, senyor Ribó, que seria més positiu que aquesta tramitac[i]o es fes d'una forma específica amb una ponència, tal i com es va plantejar en el seu moment amb la tramitac[i]o de la Llei d'Aran; que aquesta Ponència tingui, també, la capacitat de reflectir, com deia, aquelles voluntats que puguin emanar del territori, i que, per tant, pugui abordar aquelles qüestions que planteja el Partit Popular amb aquesta Llei, però també aquelles altres que el conjunt de partits polítics i de grups parlamentaris puguem fer amb aquest Projecte de llei.

Per tant, la nostra voluntat és prendre en considerac[i]o aquesta Proposic[i]o de llei i aportar-hi, buscar el màxim acord possible entre el conjunt de les forces polítiques catalanes, perquè, tal i com es va produir l'any 1990, aquesta Llei d'Aran surti millorada, surti reforçada i sigui realment un instrument útil per aquell objectiu que era bàsicament conservar, per una banda, aquells drets històrics del poble aranès, però molt especialment la seva llengua i la seva identitat com a patrimoni de la humanitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Aquesta Proposic[i]o de llei que planteja el Grup Popular abasta, bàsicament, tres temes de la Llei d'Aran: el primer tema, esquemàticament, és un seguit de competències per transferir al Consell General; el segon tema són unes consideracions sobre els topònims i antropònims aranesos, i el tercer tema planteja que les competències que la Llei del 87, de comarcalitzac[i]o de Catalunya, preveu per als consells comarcals siguin, també, vàlides per al Consell General d'Aran.

La Llei 16/90, del 13 de juliol, reestableix i actualitza l'organitzac[i]o administrativa pròpia d'Aran, sobre el règim especial de la Vall d'Aran, i aquesta Llei disposa que la Generalitat ha de cedir al Consell General competències i serveis preveient-ne tot un llistat. Avui, un bon grapat d'aquestes competències han estat assumides amb una gestió correcta i exitosa per part del Consell General, com és ara ensenyament; cultura; sanitat –que, per cert, s'han traspasat les competències de transport sanitari, i la gestió hospitalària, i un 061 de la Vall d'Aran, l'any 2001; els serveis socials; turisme; protecc[i]o, conservac[i]o i administrac[i]o del patrimoni històric i artístic; protecc[i]o de la natura, muntanya, vies forestals, vies pecuàries i pastures; agricultura, ramaderia, pesca, caça i aprofitaments forestals; salvament i

extensió d'incendis; medi ambient, recollida i tractament de residus sòlids, i transport interior de viatgers.

Les negociacions que es fan en el si de la Comissió del Govern de la Generalitat i el Consell General d'Aran són vives i actualment el síndic d'Aran en destaca molt positivament els treballs previs per estudiar els traspàs de competències pel que fa a ordenació territorial i urbanisme. Al mateix temps, es veu molt positivament el fet que la redacció del Pla territorial parcial de la Vall d'Aran es faci per part del Consell General d'Aran, o amb un seguiment molt acurat per part d'aquest òrgan administratiu de la Vall d'Aran. Aquest tema i el finançament de les competències ja transferides són les qüestions que el Consell General d'Aran i el Departament de Governació estan prioritant avui.

El balanç, la valoració, que se'n fa, de la política de traspàs de competències per part d'Aran i el seu Consell General, és molt positiu, i és obvi que la sensibilitat del Govern de la Generalitat de Catalunya envers l'Aran com a conseqüència del que l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix pel que fa al reconeixement de les peculiaritats històriques de l'organització administrativa de la Vall d'Aran, sens dubte, està contribuint a cohesionar la personalitat d'aquest territori pirinenc català amb parla occitana, en la seva varietat aranese.

Votarem, doncs, a favor d'aquesta presa en consideració de la modificació de la Llei d'Aran, perquè el Grup que dóna suport al Govern està convençut que seguir aprofundint en el traspàs de noves competències al Consell General comportarà un increment de la valoració positiva de les administracions i els serveis públics per part dels aranesos i alhora enfortirà l'Aran com a punt de referència de la resta de territoris occitans dinamitzant la seva cultura i llengua pròpia.

Tot i el nostre vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició, ja avanço que no podem estar d'acord amb un dels punts que es tracta en aquest text, que és la cooficialitat de la toponímia aranese en català i en aranès. La Llei de política lingüística de Catalunya 1/98, del 7 de gener, disposa que els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana, excepte els de la Vall d'Aran, que tenen l'aranese. Quant als antropònims, el Decret que desenvolupa la Llei de política lingüística, el Decret 208/98, del 30 de juliol, estructura ja la forma correcta de posar els noms aranesos, els noms en aranès, que es fonamenta en l'article 19 d'aquesta Llei. És a dir, avui dia pot anar qualsevol persona i inscriure el seu fill amb el nom de Jusep, Josep o Luis al registre civil de qualsevol poble de Catalunya o qualsevol poble de l'Aran.

Pel que fa al punt que el Consell General d'Aran disposa de totes les competències de les comarques a Catalunya, cal considerar que el Consell General té un rang superior als consells comarcals, com és obvi, i, per tant, el Consell General inclou de forma clara aquestes competències, com contempla la Llei del règim especial d'Aran del 90 en el seu article 21, que diu que «corresponen al Consell General d'Aran les facultats que la legislació de la Generalitat reconegui a les comarques amb relació a les activitats i els serveis de competència municipal, l'assistència als municipis i la cooperació

amb aquests, la planificació territorial i les actuacions especials de muntanya.»

Per últim, fer una defensa clara del Consell General d'Aran, dels processos de participació democràtica que s'estan fent i de –hi insisteixo– l'exitosa gestió del Consell General d'Aran amb totes les competències que s'han portat a l'Aran. Aquí el conseller de Sanitat em recorda que ja ho he esmentat anteriorment, el tema de la gestió hospitalària i la gestió de la medicina primària.

I, per últim, una mica, mostrar el meu acord amb el senyor Ribó i el senyor Ausàs quant a la necessitat d'incloure aquesta modificació que es planteja en aquesta Proposició de llei en comissions que plantegin els aspectes de les modificacions territorials de Catalunya que existeixen ja en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pregó a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Passem, per tant, ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Alteració de l'ordre del dia

Per acord dels portaveus, els proposo que substanciem ara el punt número 6, que si no hi hagués cap dificultat el tractarem ara mateix. Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors (tram. 270-00007/06).

Té la paraula, per tant, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla sobre el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors. Té la paraula. (*Remor de veus.*) Esperí's un segon, senyor diputat. Pot començar.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, molt agraït per aquesta gentilesa del canvi de l'ordre del dia, i a vostè també, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats, podem convenir que els congressos que recentment ha celebrat la Unió General de Treballadors han estat de gran importància, i també podem acordar la rellevància de l'euromanifes-

tació sindical de l'altre dia aquí a Barcelona amb motiu de la cimera. Tot això ha posat de manifest, entre d'altres qüestions, fins a quin punt la reducció dels temps de treball, que serà la formulació que al llarg de la meua intervenció utilitzaré –en argot, la jornada laboral–, són assumptes extremadament sentits per milions de treballadors i treballadores. En aquest sentit, estem davant d'una batalla de civilitat democràtica, davant d'una de les coses pendents que requereix l'univers del treball i la seva vinculació amb la «vida bona», que deien els clàssics. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres ens apuntem a investigar amb el que vulgui, amb el món de la política, amb el món del sindicalisme confederal, amb el món de la intel·ligència del nostre país, com acostar-nos, com investigar..., de cara a la setmana de quatre dies que ha plantejat el senyor Cándido Méndez.

La tesi del meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, és: si es vol un treball més humà, amb una millor compatibilització amb la vida familiar, vinculat a més oportunitats de cara a l'elevació de la cultura de les persones; si es vol obrir la hipòtesi –he dit «hipòtesi», no certesa– de creació d'ocupació –la hipòtesi de creació d'ocupació–, cal plantejar-se el repte ja conegut en altres països de la reducció del temps de treball i la reordenació dels horaris de treball. Aquest és un paradigma que la política pot compartir amb milions de persones que ho necessiten i ho requereixen. Lògicament, per fer això cal una modesta reforma del text refós de l'Estatut dels treballadors, com el que proposem amb aquesta Resolució. I en això estem.

Senyories, no em busquin, per favor, en la banal controvèrsia entre els que diuen tot per llei o tot per negociació dels convenis. Això és un intencionada ximperia que exclou les grans possibilitats de fer la gran operació democràtica de la reducció del temps de treball i la reordenació dels horaris, perquè es pot i s'ha de fer de manera eficaçment sincrètica una llei general que situï la reducció del temps de treball, com la que proposem ara, tot donant pas a l'articulació concreta en cada conveni col·lectiu en funció de la concreta organització del treball de cada empresa. D'aquesta manera, es combinaria la mínima acció garantista, la llei, amb la xarxa de la negociació col·lectiva que aplicaria les formes concretes d'allò que ha estat estipulat legislativament en funció del conjunt de les organitzacions del treball, ja que la reducció del temps de treball no és una variable independent de l'organització del treball, és una variable dependent fonamental de l'organització del treball.

Així, doncs, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds pensa que han estat derrotades les opinions que assenyalaven que la reducció del temps de treball era o és una proposta antihistòrica, fingint no saber que la jornada laboral de fa un segle era més del doble que l'actual. I han quedat desautoritzats aquells que asseguraven que significaria l'enfonsament de l'economia i no sé quantes malediccions històriques més. Atenció! Els últims vint anys s'han donat reduccions de temps de treball a Europa. Doncs bé: el volum de riquesa ha augmentat en un 80%, mentre que l'ocupació ho ha fet solament en un 9%. I precisament perquè les dades empíriques han demostrat justament el contrari

d'aquella maledicció bíblica, és a dir, que la reducció de la jornada ha estat un estímul per a l'empresa i l'economia, la vella calúmnia ara es disfressa de no sé quantes coses més per no infondre sospites, que diria el gran poeta Federico. Es disfressa ara en noves metàfores cacofòniques, dient que és una idea ben intencionada, que cal esperar, que hem de mirar les coses, però aquesta excusa també ha estat derrotada a França després que la dreta utilitzés l'aiguarràs afirmant que l'economia, i fins i tot la Torre Eiffel, esclataria.

Així, doncs, la reactualització de les trenta-cinc hores setmanals es desprèn com a element intermedi, com una part de l'itinerari de la proposta de Cándido Méndez, també dels textos que he mirat de les Jovenuts Socialistes de Catalunya, i dic «reactualització» perquè en aquesta batalla de civilitat democràtica hi han estat, sobretot, el conjunt del sindicalisme, Iniciativa per Catalunya Verds, les forces d'esquerra d'aquí de Catalunya, etcètera, i és el cas que avui existeixen per fer això més possibilitats tècniques per fer-ho, i també noves necessitats. Més possibilitats perquè la innovació tecnològica, amb la versatilitat i la flexibilitat que la caracteritza, ho permet. Estem parlant d'una flexibilitat positiva, una flexibilitat negociada, una flexibilitat esperada i assumida per la gent. D'aquí que la nostra Proposta..., entenc que el que és més favorable a l'equivalent de les trenta-cinc hores per a un millor govern del temps de treball seria el còmput anual de les 1.600 hores de treball. I és per aquesta raó, senyories, per què sempre hem parlat de «temps de treball», encara que el *latiguillo* de «jornada laboral» no era una altra cosa que inèrcies del llenguatge, tenir un llenguatge més, com ho diria, més entenedor i també perquè l'Estatut dels treballadors parla d'aquesta manera de jornada laboral que indica, per cert, l'envelliment del mateix Estatut dels treballadors, del text refós.

Però la reducció del temps de treball té, també, una altra justificació seriosa, i és per raons d'una política seriosa de família: és convenient reduir els temps de treball, justament perquè es comparteixin més relacions interpersonals, més transmissió de valors intergeneracionals, perquè es converssi més, per establir la hipòtesi –dic hipòtesi, que no certesa– d'una nova relació amb la cultura.

Senyories, els crido l'atenció en el possible sarcasme que ens trobaríem: nosaltres, diputats, «disfrutem» d'uns temps de treball molt gratificants amb el nostre benigne gener, amb el nostre amable agost i, fins i tot, el juliol. El sarcasme podria aparèixer si ens neguéssim que la resta del mortals pogués «disfrutar» d'una reducció dels temps de treball. Si aquí diguéssim que no..., perdoni, estariem entrant en una mena d'oxímoron, o sigui, joestic d'acord amb la meua reducció de la jornada de treball i en contra de la teva.

Avui és fora de dubte que el nou paradigma industrial i de serveis –ho hem dit moltes vegades– ja no és de naturalesa fordista i taylorista. Abans l'espai era fonamental, essencial, més quilòmetres, més quilòmetres, més quilòmetres, per a la línia de muntatge, ara el temps és la variable més apreciada. D'aquí que la discussió de la setmana de les trenta-cinc hores pugui ser aprofitada per establir noves oportunitats de flexibilitat,

negociada en els centres de treball. Perquè el que estem afirmant és que la gent..., és que la gent treballi menys, però que la fàbrica oberta treballi constantment, o sia, setmana de trenta-cinc hores per a les persones i setmana de cent seixanta-vuit hores per a les màquines, i la màquina *a todo meter* tota la setmana; les persones, trenta-cinc hores.

Hipòtesi, també, per establir una nova relació dels temps de treball en el territori, perquè cap la possibilitat que amb els temps de treball concret, pactat en les seves seues naturals, les seves seues empresarials i sindicals..., posar en marxa quadres d'horaris en el territori, impulsats pels poders públics en funció de la morfologia concreta de cada territori. Per exemple, dos ciutats harmòniques aquí a Catalunya –això és un exemple com un altre–, Girona i Argentona, o Girona i Reus, o Reus i Mataró, és igual, on la gent té els mateixos temps de treball, poden disposar d'una distribució dels horaris distinta, perquè la forma dels seus territoris és ben diversa, amb el mateix temps de treball.

I aquesta seria una altra manera de combatre les aglomeracions de trànsit, gràcies a una reordenació flexible dels horaris, que podria tenir avantatges de tot tipus: ecològiques, de seguretat vial i estalvi energètic. Senyories, això ja està fet: a Itàlia noranta ciutats, tipus Mòdena, Ferrara i similars, han fet un quadre d'horaris locals negociats durant un temps, tots els agents socioeconòmics, artesans, empresaris, sindicats, la Bíblia en vers, fent una quadriculació extraordinària dels horaris.

En definitiva, podem convenir que, primer, la setmana de trenta-cinc hores pot permetre reformes positives; segon, un nou impuls al creixement: cada reducció de la jornada de treball i dels horaris de treball ha estat acompanyada per un extraordinari procés d'innovació tecnològica –això ho diu *Empiria*–; tercer, obre les portes a una millor compatibilització amb la vida familiar; quart, com un instrument que afavoreixi una més justa distribució de totes les activitats productives i de serveis entre home i dona en el camí de la superació dels rols sexuals obligatoris, perquè no és igual la mirada de la dona al temps que la que tenim els homes.

De manera que tot això es pot fer de manera constant i animada, aquesta innovació legislativa modesta que nosaltres estem plantejant, però hi ha, evidentment, un prerrequisit: la reforma de l'Estatut dels treballadors que estem plantejant.

De manera que invito als grups parlamentaris a un debat amb una forta càrrega intel·lectual i reformadora, que tinguin en consideració totes les investigacions que la sociologia del treball té ja acumulades, a desterrar les malediccions i les calúmnies històriques contra la reducció del temps de treball, a posar-se a l'avantguarda del signe dels temps. És a dir, a tenir la plena autonomia parlamentària en aquestes reflexions i decisions, perquè, en el fons, cada vegada que s'ha plantejat la reducció de la jornada laboral, l'únic rerefons empresarial ha estat no en funció de l'exercici real i simbòlic del poder.

Saben, vostès, que fins molt entrat..., fins als anys vint, als Estats Units i a diversos països d'Europa, la gent

treballadora no podia entrar al centre de treball amb un rellotge? Estaven prohibits. Per què? Els deixo, a vostès, la reflexió en aquest sentit. Per què? Perquè el temps era governat sols –i solament– de manera autoritària per la contrapart.

Aquestes reflexions, que les porto a ses senyories, potser estariem en millors condicions si una de les resolucions que vam aprovar a principi d'aquesta legislatura, que era la necessitat... –que està aprovat, «requete aprovat», no sé quantes vegades–, la necessitat d'un centre d'investigacions per reflexionar i proposar a tothom –també, a nosaltres–, la vinculació que hi ha entre reducció del temps de treball, organització del treball i sinistralitat. De manera que també aquesta mesura té una forta càrrega de lluita contra la sinistralitat. Per què?

Perquè parlem, ara, amb un argot estrany per un servidor però que té l'avantatge de ser entenedor, perquè la possible pèrdua en diners, que no és tal en funció de la reducció de la jornada de treball, en ser compensada per una molt menor sinistralitat laboral, perquè s'està menys temps exposat a l'horari de treball, en ser la sinistralitat laboral una abundant..., en traduir-se en una abundant quantitat en funció dels sistemes públics de protecció social, estariem també amb un avantatge importantíssim.

Senyories, no estem a l'època de quan les sirenes funcionaven a les fàbriques i deien: «A partir d'aquí surt tothom, de casa cap a la fàbrica...» I, a la tarda, o quan era, sonava la sirena i hi tornava la gent un altra vegada. Això era l'època del taylorisme i del fordisme, avui és una altra història. Tanmateix, la concepció que tenim del temps de treball continua exactament en el paradigma fordista i taylorista.

De manera que els invito a aquesta innovació modesta, legislativa, però a alguna cosa més important encara, que és a una reflexió sobre el temps de treball en benefici de tantes certes històriques, ja comprovades, i de la hipòtesi que he plantejat, la hipòtesi al nostre país de creació de llocs de treball. Hipòtesi aquí, a França no, a França s'ha creat treball, i això ho han reconegut tiris i troians.

Moltes gràcies, senyories; i a vostè també, senyor president.

El president

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per avançar que el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a la Proposició, a la resolució, a la Proposta de resolució per la qual s'acorda fer una proposició de llei de modificació de l'Estatut dels treballadors. I ho farà perquè entén que, efectivament, la reducció del temps de treball i la regulació del temps de treball, són una de les vies per millorar l'ocupabilitat i per disminuir l'atur.

La proposta que fa el diputat López Bulla crec que és una proposta assenyada, perquè es basa amb una mesu-

ra legal, però que deixa marge de maniobra a la concertació entre agents socials i econòmics –concertació que és clau en qualsevol marc laboral.

Els qui vam tenir la sort de viatjar, fa poc, a Estocolm, sabem que, efectivament, la concertació és la base de la legislació laboral d'aquell país, i una mesura com la disminució de l'horari de treball hauria de venir bàsicament de la concertació. Per això que aquesta disminució prevista per aquest acord que hauria de ser gradual en funció, també, de la dimensió de les empreses, crec que això és molt assenyat, perquè és evident que un acostament a les trenta-cinc hores és molt més fàcil de fer des de l'Administració o des de grans empreses amb una alta productivitat que no des de petites empreses amb un capital, bàsicament, intensiu, amb mà d'obra, és més difícil. I, per tant, seria una bestiesa pretendre, per decret, instaurar aquestes trenta-cinc hores en el conjunt de tota l'economia productiva, sense marge de maniobra als agents per negociar en funció de les realitats, de l'economia, en funció del sector i en funció de la mida de l'empresa.

És per això que, en ser una proposta que matisa com s'arriba a les trenta-cinc hores, nosaltres hi donem suport.

Tot i que també volem deixar clar que... –i segur que ho compartim amb el senyor López Bulla i altres diputats d'aquesta cambra vinculats als temes laborals–, que la qüestió, sobretot en el marc laboral català i espanyol, la qüestió de les trenta-cinc hores, per desgràcia, sola, no soluciona el problema. Perquè tenim un mercat laboral... –i aquí són dades dels sindicats suecs, comparatives de l'OCDE–, un mercat laboral bastant penós en comparació amb altres llocs, no?, dels més precaris –dels més precaris. És a dir, on, en aquests moments, per exemple, molta empresa de serveis el que està fent és una via encoberta de fer hores extra sense pagar. Fins i tot ens trobem, precisament, en una dinàmica contrària a les trenta-cinc hores en molta empresa, per exemple, la banca, en què tothom és responsable, on es treballa a preu fet, per dir-ho d'alguna manera. És a dir, en ser responsable no s'han de mirar les hores, sinó la feina acabada, amb la qual cosa ni tan sols es cobren aquestes hores extres fetes per acabar la feina.

Per tant, el risc d'una mesura d'aquestes a Espanya, a Catalunya, si no va acompanyada d'altres mesures, seria que entréssim a una dualització dels horaris laborals, sí que aconseguíssim una dualització: sectors privilegiats, diguem-ne, de grans empreses punteres i sectors de l'Administració es podrien permetre el luxe d'aplicar les trenta-cinc, i sectors de l'economia financera, de serveis i de la petita i mitjana empresa, amb molt precari, anirien cada cop en sentit contrari, en direcció contrària a les trenta-cinc hores. I això sí que seria gravíssim: una dualització.

Per tant, nosaltres creiem que, al costat d'aquesta mesura que hi donarem suport, s'haurien de prendre –segur que ho compartim– mesures contra la precarització i contra l'abús encobert d'hores extres a partir d'aquest traspàs de responsabilitats a determinats..., en fi, en els organigrames interns, sobretot, d'empreses de serveis.

I és evident que, mirant les dades que varem tenir ocasió d'analitzar fa poc, el nombre d'hores treballades –això són dades del 97, no tinc dades posteriors, dades del 97– a l'Estat espanyol hi havia una mitjana de 1.809 hores anuals, mentre que, per exemple, a Suècia eren 1.500 i tots els altres països més desenvolupats d'Europa eren inferiors a la mitjana espanyola: Alemanya, Gran Bretanya, Suïssa, Noruega, França, Finlàndia..., tothom tenia una mitjana d'hores treballades inferior a la mitjana d'hores de l'Estat espanyol.

Per això crec que és una mesura que podria ajudar a avançar, sempre que fóssim capaços, també –ho repetixo–, de vestir altres mesures en paral·lel com el tema del treball precari, el tema de l'abús de les extres, i, també, que això no anés en detriment d'una sèrie d'assignatures pendents que té el mercat laboral d'aquí..., que són, per un cantó, ens estan dient que manca mà d'obra. És a dir, una mesura com les trenta-cinc hores va destinada, en principi, a millorar la qualitat de vida, però, també, a crear ocupació. Però, a la vegada, ens estan dient que està..., que manca mà d'obra; és a dir, aquí hi ha alguna cosa que no quadra. Per tant, aquestes mesures també haurien d'anar acompanyades d'una política clara per part d'agents socials i econòmics –com és el cas del nord d'Europa– a favor de l'augment de la població activa. Nosaltres, per exemple, tenim una població activa femenina situada al 48% del total, mentre un país... –i torno a referenciar Suècia perquè el tinc recent–, doncs, està al 78% i encara es plantegen l'arribada al 84%. O el fet que, per exemple, els mateixos sindicats suecs i la patronal sueca estan negociant l'allargament del període de jubilació, quan aquí s'ha implantat una certa alegria amb les jubilacions anticipades.

És a dir que jo crec que tot això..., nosaltres donem suport a això, però seria important que tinguéssim la visió de conjunt que això sol, sense acompanyar d'altres mesures, no ens soluciona..., sobretot en un mercat laboral tan deteriorat com l'espanyol, sigui per la poca població activa femenina, sigui per la precarització, sigui per l'abús que es fa d'hores extres; i, per exemple, una altra dada important és per l'escasíssim percentatge de mà d'obra amb contractes fixos a temps parcial, que és de les de la cua d'Europa.

Per tant, una mesura de trenta-cinc hores en estats que són del benestar, segur que té un impacte immediat; una mesura de trenta-cinc hores en un estat, que jo crec que encara és del malestar en el camp laboral, jo crec que tindria repercussions només en segments. I tot i això –repetixo–, hi donarem suport, perquè per algun lloc o altre s'ha de començar; però –repetixo– aquesta no és l'única assignatura pendent: ja ens agradaria que, a Catalunya, a l'Estat espanyol, fos aquesta l'única assignatura pendent, ja ens agradaria. Repetixo: malgrat tot, el nostre vot serà favorable a la proposta del diputat López Bulla.

Només acabar dient que òbviament altres polítiques pendents, una intermediació més agressiva, com es demostrava en l'AMS, el servei d'ocupació del nord d'Europa, no?, o una política més clara de formació, o una política de suport a la creació de llocs de treball per part de les pimes..., és un complement necessari per

garantir l'ocupació; és a dir, són moltes mesures, són un conjunt de polítiques integrals de les quals la limitació de l'horari laboral és una de moltes pendents que té aquest país, per desgràcia –moltes assignatures pendents–, encara, per crear ocupació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem avui debatent la proposta de resolució del que hauria de ser la possible modificació de l'apartat 34.1 de l'Estatut dels treballadors.

Jo..., abans de prendre posició sobre el que serà el vot del Grup Parlamentari Popular, m'agradaria fer-li unes reflexions sobre l'explicació que el diputat proponent ha realitzat des d'aquest faristol.

Primer, vostè ha dit que la reducció de la jornada laboral i temes tan importants com és l'organització del temps de treball i la limitació de la jornada setmanal podrien haver estat considerats temes antihistòrics. En cap cas és així, perquè –vostè, com molt bé sap– precisament la primera llei que es reconeix a Espanya, i a partir de la qual comencem a considerar com a dret laboral en sentit propi, és una que es refereix al juliol de 1873, sobre reducció de la jornada dels menors d'edat, en cap cas..., que era limitar les cinc hores als menors de tretze anys i aproximar al límit màxim de vuit hores els majors de tretze anys.

A més ha estat una dinàmica, a la història del nostre país i sobretot a la història del dret laboral, el que ha significat la importància de la jornada laboral, la importància de la limitació de la jornada laboral, sobretot des dels anys..., 1919 i sobretot des de l'any 1931..., en el qual ja es va reconèixer la limitació de la jornada laboral a vuit hores diàries i quaranta-vuit setmanals.

És per això que el tema que estem debatent avui és un tema que ha estat decisiu, que ha estat important, el que ha sigut la configuració pròpia del dret laboral i del dret del treball al nostre país. Això sens dubte és un tema que, a més, com vostè molt bé deia, el senyor diputat proponent, és referent d'assumpte prioritari per als treballadors i treballadores dels quals s'està parlant de com ha de realitzar-se la seva jornada laboral, de com s'ha de reorganitzar el seu temps de treball. Amb això, hi estem absolutament d'acord, senyor diputat –estem d'acord que és un tema prioritari per als treballadors i treballadores del nostre país, estem d'acord que estem tractant un dels temes més importants, com és la reorganització del temps del treball–; el que no podem compartir és que vostè reconegui –o m'ha semblat entendre– que amb la limitació de la jornada a les trenta-cinc hores setmanals es podrien solucionar moltes coses i que podria ser la panacea de quasi tot.

Vostè ha esmentat que, amb això, amb la reducció del temps del treball, es podria possibilitar la limitació de

la sinistralitat laboral, cosa que hi podem estar d'acord, però no és la solució a tot, sens dubte: la reducció de la jornada laboral a les trenta-cinc hores setmanals no és la solució a tots els problemes que el mercat de treball té. I, com molt bé ha dit el senyor diputat Huguet, i jo crec que seguint en la línia del que seria el Llibre blanc d'Estocolm –no sé si vostè el recorda–, seguint en aquesta línia, crec que estem d'acord amb vostè en el sentit que aquesta seria una mesura, però que hauria d'anar acompanyada de moltes altres, sobretot fonamentalment del que és el foment de les polítiques actives d'ocupació, el que és l'enfortiment del teixit de les petites i mitjanes empreses al nostre país, perquè –com molt bé també s'ha dit– no és el mateix parlar de la reducció de la jornada en uns sectors productius o el que és la reducció de la jornada en sectors com puguin ser els sectors serveis o a la xarxa de la petita i mitjana empresa.

Vostè també coneix molt bé que la reducció de la jornada, per exemple, històricament, s'havia fet de forma diferent en sectors com la indústria, en què la limitació de la jornada màxima va ser de nou hores, quan, en canvi, en altres sectors era encara més elevada, i per això que determinats sectors productius també tenen jornades especials i tenen jornades horàries especials en funció de la seva pròpia activitat.

Sens dubte, nosaltres considerem que el tema que es debat ha estat plantejat per l'esquerra jo crec que per contradir aquella màxima marxiana que deia que el capitalisme el que volia i el que exigia era les vint-i-quatre hores, les vint-i-quatre hores del dia d'activitat laboral. Sens dubte, s'ha demostrat al llarg de la història que no ha estat així, perquè la progressiva reducció de la jornada laboral, d'alguna manera, ha descartat aquest principi marxista en el que es plantejava que l'abús d'aquest sector capitalista, doncs, exigia l'activitat laboral les vint-i-quatre hores del dia. Sortosament, l'any 1983 i en base –en base– a l'acord interconfederal de 1983, i seguint les recomanacions de l'OIT, la 116, es va limitar la jornada setmanal a quaranta hores setmanals.

Vostè també coneix que hi han sectors productius, per exemple la funció pública, que tenen una jornada específica, que tenen trenta-set hores i que tenen trenta-cinc hores en funció que la jornada no sigui continuada. I permeti'm que li digui, senyor diputat, que home!, que es digui des d'aquesta cambra que pot ser un sarcasme que els diputats tinguem un règim horari privilegiat amb relació a altres treballadors... Home!, miri, jo no sé, la veritat és que, la jornada horària dels diputats, *ojalá –ojalá–* la poguéssim tindre de quaranta hores –*ojalá* la poguéssim tindre de quaranta hores–, que no la tenim. Però malgrat que vostè molt bé diu que tenim unes vacances el juliol i l'agost, potser la proposta hauria sigut modificar el Reglament d'aquesta cambra perquè els diputats no les tinguéssim, i no anomenar que si això es vota en contra és un sarcasme cap als treballadors i treballadores, perquè no crec que sigui així.

En tot cas, senyor diputat, jo li reconec –jo li reconec– que les malediccions que sempre s'han relacionat amb relació al temps del treball, com per exemple el descens

de la productivitat, i les crítiques, com vostè ha dit, a models com puguin ser l'europeu o el model francès..., home!, han demostrat que s'ha generat ocupació i han demostrat que s'ha generat, també, creixement de la productivitat, però el que no puc compartir amb vostè és que es digui que si aquest és un dels temes cabdals que hauria de ser tractat per negociació col·lectiva..., vostè remeti que això seria una ximpleria o una deixadesa de responsabilitat dels legisladors, que en cap ho és.

Jo crec que estem parlant d'un dels temes més importants, que afecta els interlocutors socials, que afecta treballadors i treballadores, i que afecta els empresaris i empresàries d'aquest país, i crec que és un tema que hauria de ser debatut amb negociació col·lectiva.

Crec que la responsabilitat de les organitzacions sindicals és negociar-ho, debatre-ho, debatre-ho també amb el Govern, i, en tot cas, arribar a un acord i un consens –com molt bé es deia del model suec– per poder arribar a prendre una decisió de modificació de l'Estatut dels treballadors. En això, no li ho discuteixo en cap cas, ni molt menys que hi hagi avantatges. I vostè ha esmentat la sociologia del dret del treball en el qual aquests avantatges són evidents i poden permetre, doncs, potser, una millor conciliació de la vida laboral i familiar o poden comportar millores substancials en la reorganització del temps del treball.

Vostè ens ha dit: «S'ha de produir un debat, un debat intel·lectual i un debat responsable.» En aquest debat, a nosaltres ens hi trobaran, però en un debat en què puguem fer-ho en el marc dels interlocutors socials de la negociació col·lectiva, perquè –li ho torno a repetir– no és el mateix la reducció de la jornada laboral setmanal per a uns sectors productius, no és el mateix oblidar que s'han d'incentivar i s'han de prioritzar polítiques actives d'ocupació i no és el mateix deixar les responsabilitats que el Govern ha de tenir a generar autoocupació i sobretot a fomentar la xarxa de les petites i mitjanes empreses.

Què li vull dir, des d'aquest punt de vista? Home!, que el Grup Parlamentari Popular, en el debat, ens hi trobarà, en el debat amb els interlocutors socials. Creiem que és un tema absolutament de negociació col·lectiva, el que ha d'estar a l'acord dels interlocutors socials per reduir la jornada del temps de treball i, en aquest cas, la limitació màxima de la jornada setmanal. Ara, el que no podem admetre és que es consideri que això és una ximpleria perquè no és així: és un tema molt important, és un tema que ha de ser negociat i debatut pels mateixos protagonistes, que són els interlocutors socials, i, en tot cas, en el debat, a nosaltres ens hi trobaran, però el que no creiem que sigui oportú és que es porti la modificació per fer-ho al marge del que ha de ser la negociació col·lectiva.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja avanço des d'un bon principi que el nostre Grup donarà suport a aquesta Resolució per tramitar la modificació del text refós de l'Estatut dels treballadors en el seu apartat o en el seu article 34, que fa referència a la regulació de la jornada de treball.

I ho farem bàsicament seguint la mateixa concepció que té tant el dret laboral com el mateix Estatut dels treballadors. L'Estatut dels treballadors, amb el seu article segon o tercer –no ho recordo, em sembla que és el segon–, el que planteja és que les fonts del dret laboral són la Llei, els convenis col·lectius i els usos i costums. És a dir, intentar establir, en una discussió de la modificació de l'Estatut dels treballadors, una contradicció entre la Llei i la negociació col·lectiva és una fallàcia, perquè precisament la força de la negociació col·lectiva surt d'aquesta Llei, és precisament aquesta Llei la que regula en tot un títol la negociació col·lectiva, per tant, no juguem a contraposar coses que emanen de la mateixa Llei.

L'Estatut dels treballadors té tres títols concrets: un, els drets individuals, la regulació de contractació, la regulació de les condicions mínimes –títol primer–; títol segon, els drets de representació col·lectiva: comitès, assemblea, drets dels treballadors d'una empresa; títol tercer, negociació col·lectiva. És tota la mateixa Llei que dibuixa un marc de les relacions laborals, i que s'ha anat modificant amb el temps transferint des de l'intervencionisme de l'Administració cap a una actuació de les parts que es potencia per la via de la negociació col·lectiva, i es van modificant, flexibilitzant regulacions de caràcter reglamentista, que venien de l'anterior època, per regulacions de processos. Per tant, el que vulgui esclerotitzar les lleis i les normes s'equivoca: amb l'Estatut dels treballadors i amb la Constitució, amb les dues coses; el que les vulgui esclerotitzar i deixar-les tancades i barrades, inamovibles, sense entendre que la societat també es mou s'equivoca.

Estem parlant de modificar un article que no és el mateix que va sortir en la seva redacció de l'any 80, és un article que es va modificar el 84 ja, per recollir el rebaix de les 44 hores a les 40 setmanals. I ara donem el següent pas, perquè les 40 hores eren 1.820 hores en còmput anual, i la jornada a Catalunya –la que diu l'Idescat– dels treballadors assalariats està al voltant de les 37 hores i mitja, 38, en aquests moments.

I aquesta Llei què planteja? Un procés, un procés!; no és una llei reglamentista, és una llei de processos, que estableix terminis. Ja li avenço al diputat López Bulla, i al seu Grup, que en la discussió, si s'escau, nosaltres plantejarem esmenes en aquest tema, perquè considerem que els terminis són massa curts. I possiblement plantejarem algun tipus de diferenciació entre una mida i una altra, d'empresa, però en tot cas aquí no estem discutint el text concret, estem discutint la presa en consideració i, per tant, el debat.

Em sembla una altra fallàcia total parlar que en el debat ens veurem, i tanquem el debat. En quin debat ens veurem? El senyor López Bulla ha plantejat aquest debat, el d'ara, el del faristol. Jo vaig més enllà: crec

que si ens hem de veure en algun debat ha de ser en el debat de les esmenes en aquest tema, i a plantejar una modificació del temps de treball en aquesta direcció, que és una direcció que, bàsicament, supera la concepció tancada de la jornada setmanal per anar al còmput anual, amb tota claredat, i al còmput anual com a element d'un temps màxim de treball l'any. Això no posa en qüestió els anys de treball. No juguem a fer altres coses, estem parlant del còmput anual de treball. Després ja discutirem en altres bandes, perquè si no, aquesta línia de *el todo o nada* és la millor manera perquè no hi hagi cap discussió.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, estem parlant d'una mesura que tothom hem dit que no ho arregla tot, però que té efectes, perquè una cosa no ho arregli tot..., si tinguéssim una cosa que ho arreglés tot en el món, no es preocupi que algú l'hauria patentat, ja l'hauria patentada. No hi ha res al món que ho arregli tot, excepte un anunci que diu que el seu papa ho fa *todo, todo, todo*, no? A part d'això, no hi ha res al món que ho arregli tot. Ara, si ens neguem els petits passos, evidentment no arreglarem res. Si ens retallem en la idea que hem de donar aquests passos, no arreglarem absolutament res, ens estarem quedant en l'immobilisme.

Una modificació de la jornada del temps de treball, una reducció, ha estat sempre un esperonament molt important per millorar l'organització. S'han produït reiteradament en el món de la indústria, dels serveis, de tots els sectors productius de béns i serveis, una millora de l'organització del temps de treball quan aquest s'ha escurçat, i això ha produït millores de la productivitat del temps útil de treball. Una millora, una reducció i una reordenació del temps de treball permet una millor relació d'aquest temps de treball amb el temps personal, i això és una veritat que ningú pot discutir. Podem discutir si les trenta-cinc hores les organitzem en quatre dies, en cinc, en torns o no torns, però és evident que aquest és un tema que s'ha d'aplicar en els àmbits concrets, i aquesta Llei el que diu és: «Escolti, això que s'ho facin les parts, però fixem els límits, fixem les orientacions, fixem les tendències des de la Llei, i deixem a les parts la concreció, el temps, l'espai per fer-ho.» Això és el que planteja aquesta Proposició que fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i és per això que nosaltres hi donarem suport.

Jo no em posaré a discutir ni sentències marcianes ni marxistes, els ho dic amb tota claredat. En tot cas, els recordaré el que deia un sindicalista argentí quan parlava ja de les vint-i-quatre hores del dia, diu: «Sí, sí...», ell deia amb tota claredat, «de vegades sembla que *más que las veinticuatro horas del día, quieren que trabajemos las veinticuatro horas del día i las veinticuatro de la noche.*» No juguem amb aquestes coses, no hi juguem. Jo crec que el debat és prou seriós com perquè no ho plantejem en termes que l'únic que fan és devaluar-lo. Estem plantejant una mesura, una mesura que ha donat uns resultats efectius, una mesura que històricament tothom, quan s'ho ha plantejat, ha dit «això serà l'hecatombe i el desastre», i després resulta que aquesta mesura ha estat aplicada en els països que tenen més competitivitat, més capacitat d'organització, que han fet més esforços per organitzar el seu temps de

treball i que, a més a més, amb aquest esforç d'organitzar-se han avançat en la seva millora d'organització del temps de treball i la competitivitat.

És un factor amb una doble dimensió, i repeteixo: les trenta-cinc hores, demà, demà passat o quan toqui, les trenta quan sigui, no seran la fi del món, serà una nova forma d'organitzar el temps de treball. És això el que pretén aquesta norma. I repeteixo: en el moment en què es produeixi, que m'agradaria que es produís una aprovació o una presa en consideració d'aquesta norma, el nostre Grup plantejarà esmenes per potenciar aquests elements que hem plantejat, la idea que no és una llei reglament, que és una llei que fixa objectius i que dóna temps a les parts perquè treballin per adequar-se. Això és, ni més ni menys, el que va fer l'Assemblea Francesa; això és, ni més ni menys, el que va impulsar el Govern francès amb la seva idea de reduir la jornada de treball, i això és el que volem fer, plantejar un objectiu i donar temps perquè les parts s'adaptin, i això ho faran de manera diferent, com no pot ser d'una altra manera, els que treballen en processos industrials dels que treballen en processos de serveis. Dels que treballen en processos industrials o de serveis de caràcter continu, hi haurà llocs en què serà possible mantenir els centres de treball més temps oberts, flexibilitzar el seus horaris d'atenció al públic o de funcionament, i altres que no, ja ho veuran les parts. És curiós aquest sentiment contradictori que es produeix entre una situació que diu «hem de deixar a les parts que ho facin tot, però abans que ho facin tot, comencem a posar proteccionismes», que el que fan és embolcallar aquestes parts que no poden fer absolutament res.

Res més i moltes gràcies.

El president

A vostè senyor diputat. En nom de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui el senyor l'illustre diputat López Bulla ens porta a la cambra novament un debat important, òbviament, perquè és un debat que afecta un tema tan clau com és el treball i l'ocupació de les persones, i és un debat que sempre ens hi hem avingut en aquesta cambra. Penso que parlar de totes aquelles coses que contribueixen en el nostre país a crear ocupació, a millorar les condicions de treball de les treballadores i els treballadors del nostre país, doncs, cal que sigui benvingut, i així ho faig, també.

Vull, però, començar aquesta breu intervenció per recordar, ja que parlem de treball i parlem d'ocupació, recordar quines són les taxes d'ocupació i d'atur que hem conegut ahir o avui en funció de qui hagi escoltat la ràdio i llegit la premsa, perquè és d'aquelles coses que, de vegades, sembla que alguns només tenen interès a recordar quan són negatives, no?, i quan són positives, doncs, de vegades, no tenen cert interès a recordar-les, no? Jo vull, tan sols, recordar que hem conegut que hi ha un cert canvi de tendència, que hi ha una reducció de l'atur, que, concretament, les dades conegu-

des del mes de març, conegudes ahir, donades pel Ministeri, donen, en el cas de Catalunya, una taxa d'atur del 7%, en el cas de la resta de l'Estat espanyol d'un 10,1%, encara, per tant, tres punt per sobre, i que la taxa de Catalunya, per tant, continua per sota de la mitjana espanyola i molt per sota d'altres comunitats que estan situades per sobre del 12, del 13 i del 14% d'atur. Per tant, congratular-nos tots, crec, d'aquesta situació, i recordar que, concretament, el nombre de persones aturades el 31 de març és de 190.000 persones, xifra que representa un descens de 3.038 persones respecte del mes de febrer, la qual cosa implica un 1,57% en termes relatius; que per sexes, a més a més, és important remarcar que l'atur masculí ha disminuït en 300 persones i el femení en 2.739 persones –actualment la taxa d'atur masculí se situa en el 5%, la femenina, en el 9,6, però la tendència és anar reduint–, i, finalment, en aquest apartat de dades conegudes recentment, que, pel que fa a la contractació, el 16,1% dels contractes registrats el mes de març són de durada indefinida, 27.240 concretament, mentre que al conjunt de l'Estat espanyol ha estat del 10% només, és a dir, que ens situem 5,4 punts percentuals per sobre, i que el 25,6% dels contractes indefinits realitzats a tot l'Estat espanyol s'han realitzat concretament a Catalunya. El nombre de contractes registrats a Catalunya ha estat de 168.388, concretament.

Dit això, vull dir també que aquest no és un debat nou, concretament el que vostè ha plantejat avui, el de la reducció del temps de treball, i que tot just abans d'acabar la darrera legislatura el vàrem tenir també en aquesta cambra. Concretament, l'octubre del 98 el seu col·lega, o excol·lega en aquests moments, suposo que company, diputat Novella, en aquells moments, va plantejar aquest tema en aquesta cambra, i vàrem tenir aquest debat, i en aquell moment el nostre Grup Parlamentari va explicar els motius pels quals no votava favorablement aquesta proposta, malgrat que remarcava, i també ho faré jo avui, per què coincidim molt en el plantejament i en el fons del que estem tractant, malgrat que, segurament, plantejem camins diferents per aconseguir objectius similars. I això també és legítim i lògic, tenint en compte les diferents forces polítiques que representem.

Però en aquell debat permeti'm recordar-li que, justament, estàvem situats a sobre del Pacte per l'ocupació, pacte que s'havia signat com a conseqüència de la concertació entre els agents socials, representants sindicals i patronals, i que, concretament, el Pacte per l'ocupació, que llavors s'acabava de signar, preveia la voluntat d'incentivar la creació neta de llocs de treball mitjançant la contractació indefinida a temps complet o a temps parcial, creats com a conseqüència de la reordenació del temps de treball i la reducció del temps de treball o de les hores extraordinàries que es derivessin d'acords entre empreses i treballadors.

Per aquest motiu, el Govern de la Generalitat va fer un decret que incentivava, precisament, aquest tipus de mesures a les empreses catalanes, tot i que quan fem el balanç de quin resultat ha tingut aquesta mesura comprovem que tan sols onze expedients han estat presentats sol·licitant ajuda per a aquest tipus de mesures i que

la contractació indefinida per aquest tipus de camí tan sols ha suposat la contractació de l'ordre de cent vuitanta treballadors, un centenar a temps complet i la resta a temps parcial. Per tant, com es pot veure, aquesta línia d'actuacions no ha tingut el ressò que de bon principi es preveia, per bé que sempre hi ha hagut una partida pressupostària oberta per tal de poder incentivar aquest tipus d'ajuts.

Al nostre entendre caldrà continuar impulsant aquest tipus de mesures i fomentant aquest tipus de mesures des del Govern, però sobretot –sobretot–, basant el treball en la concertació social, en la negociació entre els representants dels treballadors i els representants dels empresaris, concertació que, com ens recordava fa un moment el senyor Huguet, és la base. El senyor Huguet deia textualment: «La concertació és la base». Doncs sí, nosaltres també ho pensem així, i vostè es referia, a més a més, a un exemple que vostè coneix, que ha conegut recentment, que jo també l'he conegut i l'he reconegut avui, perquè avui ha planat una mica sobre la cambra l'esperit del Pacte d'Estocolm, i avui aquí s'hi ha referit més d'un diputat, no? Doncs bé: la concertació és també la nostra aposta per afrontar aquest tipus de debat.

El senyor Rañé s'ha referit a l'evolució històrica que el temps de treball, la jornada laboral, ha tingut en el nostre país. Efectivament, ja des de l'aprovació de l'Estatut dels treballadors l'any 80, amb la fixació de les quaranta-dues hores com a màxim; l'acord de l'any 84, en el qual ja van intervenir, òbviament, sindicats i patronals, i tota l'evolució que ha anat tenint la jornada laboral en el transcurs dels temps..., però que sempre –sempre– ha estat una evolució conseqüència, primer, de la concertació social, de la negociació, del diàleg social entre sindicats i patronals, que ha donat com a conseqüència aquest tipus de mesures, que després s'han convertit amb llei a través de la cambra que té competència per legislar en aquesta matèria, que és el Congrés dels Diputats. I ara es planteja, amb aquesta mesura, aquesta proposta concreta, aquesta Proposició de llei, portar el màxim a les trenta-cinc hores, o el que seria equivalent, les 1.600 hores en còmput anual.

Jo vull dir una cosa que s'ha insinuat i, de fet, s'ha comentat, però que, al meu entendre, és important tenir-la present: la reducció de la jornada laboral per si sola, de manera automàtica, no crea ocupació, i em sembla que amb això ens hi podem posar d'acord, que ens podem referir a molts autors i estudis d'organitzacions independents que així ho demostren. De fet, és la productivitat la que després de la reducció de la jornada laboral ha vingut absorbint la diferència de cost, i no fent-ho, per tant, ni a través del benefici empresarial ni a través dels salaris dels treballadors, sinó a través dels increments de productivitat. O a la inversa: han estat, precisament, els increments de productivitat els que han provocat després acords que han permès reduir la jornada laboral.

Ara bé, quan això s'imposa per llei vostès poden considerar que és positiu, però nosaltres no ho veiem així. Vostès han posat com a exemple el cas francès. Bé, és un cas, Europa té molts estats, té molts països, i no tots els països estan aplicant el mateix tipus de mesures.

Però jo li vull recordar que, fins i tot a França, imposar per llei aquest tipus d'acords provoca i ha provocat en alguns casos concrets certes picaresques, també, i negociacions, fins i tot, entre sindicats i empresaris que han facilitat l'increment de les hores extraordinàries per compensar la rebaixa d'aquesta jornada laboral i, per tant, compensar, d'aquesta manera, l'empresari, la diferència de cost que es produeix.

Per tant –ho repeteixo–, no és aquesta la via que, al nostre entendre, permet crear ocupació. Fomentar l'ocupació es fa d'altres maneres. S'ha esmentat i, per tant, no m'hi referiré, però deixi'm només recordar que tot Europa, i aquí sí que tot Europa, no només França, aposta decididament per les polítiques actives, i que el Govern de la Generalitat, a través del Departament de Treball, impulsa aquest tipus de mesures, i, precisament, en aquests moments aprova un paquet de mesures concretes per millorar les característiques de la formació ocupacional, l'ús de les noves tecnologies en el treball, la millora de la intermediació, els nous filons d'ocupació, els pactes territorials i totes les mesures que fomenten l'ocupació dels majors de quaranta-cinc anys i de les dones.

Estem, per tant, senyores i senyors diputats, d'acord amb el concepte «reducció del temps del treball», però per altres motius. Entenem que és bo per incrementar el benestar de les persones; per a la política de família; per a una millor conciliació entre el treball i la vida familiar; per dedicar més temps a la cura de les persones grans, dels fills; per dedicar més temps a la formació de les persones, a la cultura, etcètera. Estem d'acord amb això. Però estem d'acord a fer-ho per altres camins, no pel camí que vostè ens proposa.

Quin camí? Insisteixo: el camí del diàleg social, el camí de la concertació, el camí de la negociació. El paper de l'Administració, al nostre entendre, en un tema tan important com aquest és el d'estimular, és el d'impulsar, és el de fomentar, és el de col·laborar amb els agents socials. I el paper dels agents socials és el d'utilitzar, amb el màxim de les seves possibilitats, el gran espai de diàleg social, el gran espai de la negociació col·lectiva entre els sindicats i els empresaris per aconseguir acords que permetin, entre altres coses, també, en el temps, una reducció del temps de treball.

Per aquest motiu el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquesta Proposició i mantindrà la seva proposta en el sentit que acabo d'exposar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Em demana la paraula, senyor López Bulla, per?

El Sr. López Bulla

Per contradiccions que demostraré palmàriament.

El president

Com que ha estat només mig contradit, té mig minut.

El Sr. López Bulla

M'ha dit la senyora diputada que l'ideal hauria estat que plantegéssim una innovació del Reglament per evitar la contradicció o el sarcasme. Bé, el meu Grup ho ha fet no sé quantes vegades i vostès hi han votat en contra.

Segona qüestió. Segurament no s'ha plantejat mai per un antic sindicalista una visió més moderada amb relació al vincle entre reducció de l'horari de treball i creació d'ocupació. He dit una hipòtesi, senyories, una hipòtesi, que no certa. De manera que aquestes excuses a mi em sembla que són una forma de «disfrazarse de noviembre para no infundir sospechas», que diria Lorca.

Gràcies.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a la votació de la presa en consideració del que acabem de debatre.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació integral de la Llei 3/1998, de 4 de març, de protecció dels animals (tram. 202-00134/06) i proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia (tram. 270-00047/06)

A continuació, acumulem els punts 4 i 5 a petició dels representants dels grups parlamentaris. Per presentar-los, té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

(Pausa.)

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, determinats episodis que tots tenim en la memòria, fets recents, o no tan recents, com els que van tenir lloc a la protectora d'animals de Tarragona, o a la gossera de Mataró, o fins i tot els darrers atacs d'alguns gossos contra algunes persones, fan que cada vegada més estiguem tots plegats conscients, i la societat també, que la lluita contra aquests actes violents, de tot signe, els que afecten tant els animals com els que afecten les persones, ha d'arrencar segurament des del nivell més bàsic, que va des del desenvolupament d'una general actitud social més empàtica, des d'una obra social educativa que impliqui tant els poders públics com altres estaments formatius, educatius, mediàtics..., o, per exemple, també, prosseguint en un context com el de les intervencions precoces a nivell social sobre

determinats col·lectius de joves, d'infants, abans que determinats eventuais trastorns de la seva personalitat es pugin consolidar en un sentit antisocial.

Però hi ha un altre nivell d'intervenció que no podem obviar i que, òbviament, és el que representa l'acció repressiva; una acció repressiva que estigui contemplada a les lleis i que serveixi per emmordassar des d'un bon principi els primers comportaments cruels cap als animals.

En totes les nacions civilitzades –vostès ho saben tan bé com jo– es manifesta modernament una tendència a rebutjar qualsevol tarannà agressiu, violent, en les relacions socials, en les interaccions socials. I, de fet, la protecció dels animals no n'és un àmbit que queda exclòs d'aquest impuls, i és una funció de la Llei, lògicament, a tots els països, que respon a un sentit eminentment social.

D'aquí que qualsevol ordenament jurídic modern, també el nostre –també el nostre–, acostuma a contemplar en les seves lleis, lògicament, les normes de protecció animal concentrades en dos àmbits bàsicament: l'àmbit de les lleis penals, amb què l'ordenament castiga i sanciona aquelles accions, aquells actes més cruels, més perjudicials, més antisocials, que van contra la vida o la integritat física, psíquica, a tot nivell, dels animals; i, també, la resta de lleis de caràcter administratiu, de caràcter civil, amb què s'acostuma a sancionar; el legislador sanciona, lògicament, des d'un punt de vista administratiu o civil, les conductes que infringeixen els preceptes de la mateixa Llei de protecció animal.

A casa nostra –i a pesar de la tutela que ofereix un article com el 632 del Codi penal i algunes lleis, com la Llei catalana de l'any 88, una llei moderna, pionera, modèlica en el seu moment–, vostès saben, segurament convindran amb mi que en allò concernent a la protecció animal és notòria la condició dels animals, perquè vivim –agradí o no, sentir-ho– en un dels llocs d'Europa, inclosa la península Ibèrica, en què les causes de patiment dels animals no només no són reprimides de forma contundent, sinó que, a més a més, són la base de tot tipus de diversions i de costums que la Llei excepciona i que la Llei permet.

La primera de les propostes que avui sotmetem a la seva consideració consisteix en una modificació precisament del Codi penal, del seu article 632; un codi penal que, a través d'aquest article, concreta una de les quatre faltes, que no delictes, que contempla el títol tercer del Codi penal contra els interessos denominats generals. El dictat de l'article –i llegeixo literalment– és inequívoc. I diu, el Codi penal: «Els qui maltractin cruelment els animals domèstics o qualsevol altre en espectacle no autoritzat legalment seran castigats amb una multa de deu a seixanta dies.»

Bé, una simple lectura d'aquest precepte ja denota la insuficiència, tant des d'un punt de vista conceptual com material, del precepte. Fixin-se bé: en primer lloc, la norma parla de maltractaments cruels, per tant, aquesta dicció comporta necessàriament, per al legislador... –i pot ser un error o pot ser que no–, comporta necessàriament l'existència de maltractaments no cruels; és a dir, el Codi penal converteix automàticament

en lícit un tracte que és, per definició, inherentment nociu quan el subjecte passiu és un animal.

En segon lloc, l'adverbi «cruelment» és bastant tautològic, diria jo; quin és el paràmetre, el sistema per avaluar el dolor de cada animal, o és que no és possible el patiment sense crueltat, senyories?

En tercer lloc, no s'especifica, en aquest precepte, en cap cas, l'extensió del maltractament. Es considera, per exemple, tal cosa, colpejar, induir al patiment psíquic, com el Codi penal fa, per exemple, amb relació a les persones? Crec sincerament que no.

En quart lloc: i si es causa la mort de l'animal per descurada –o per fam– del seu propietari, del seu posseïdor?, i si, a més a més, és conseqüència de l'abandonament? Doncs, tampoc creiem, en aquest cas, que siguin accions aptes per concretar un maltractament cruel amb l'actual redacció del Codi penal.

Per tant, la conclusió, d'entrada, és que la nostra Llei penal no defineix el maltractament, ni la crueltat, ni contempla la causa de la mort de l'animal com un fet il·legal, ni, per descomptat, no parla ni de mutilacions ni del sacrifici fet sense control veterinari, ni de la captura d'espècies protegides, ni pràcticament de res de res.

I, per si això no fos poc, senyores i senyors diputats, l'article, a més a més, genera una autèntica perplexitat –jo diria– gairebé insana: i és que comina directament les autoritats al càstig en el cas d'espectacles no autoritzats legalment, o sigui que en el cas que es produeixi acarnissament cruel, la norma no actua quan els actes públics es beneficien d'una autorització legal o administrativa.

I, finalment, quant a la pena, quant a la penalitat que porta aparellada l'article 632 del Codi penal –una multa diària, de deu a seixanta dies; una multa, una sanció econòmica, pecuniària, en la formulació del nou Codi penal, de l'any 95–, entenem que no representa en aquests moments –i això, evidentment, és una veritat com un temple– cap element dissuasori eficaç, i, a més a més, representa –jo diria–, francament, una penalitat absolutament ridícula.

Per tant, es pot afirmar que la protecció dels animals que deriva del Codi penal en aquests moments és nul·la, i ho és en relació amb altres legislacions més avançades, més modernes del nostre entorn cultural, geogràfic, polític més pròxim, com per exemple al Regne Unit, com per exemple a Suïssa, o amb la vigent reforma del Codi penal italià.

En la proposta que avui els sotmetem a consideració proposem perseguir els qui sense motiu maltractin, colpegin, abandonin, els animals de companyia, o realitzin tot tipus d'actes cruels que comportin patiment, o que els sotmetin a condicions de vida que siguin impròpies o incompatibles amb la seva naturalesa.

Considerem també com una circumstància agreujant la utilització de mètodes particularment dolorosos, la causació de la mort de l'animal. La condemna, ja sigui una pena privativa de llibertat, una pena d'arrest, o una pena de multa de més quantia que la que en aquests moments hi ha en el Codi penal, hauria de comportar també, com

a pena accessòria, la confiscació dels animals i fins i tot la privació temporal o definitiva, segons els casos, de l'exercici de l'activitat professional a què es vinculi, en alguns casos, la comissió d'aquest tipus de delictes.

Finalment, també, tipifiquem l'organització o la participació en combats de gossos i, a més a més, agreuem considerablement la pena, d'un quart, en el cas que es facin juguesques, apostes clandestines.

La segona de les propostes que avui posem a consideració del Ple de la cambra és una proposta de modificació integral de la Llei catalana de l'any 1988. Al llarg de pràcticament seixanta articles i diferents disposicions, creiem que hi ha prou arguments que testimonien en aquests moments la necessitat d'una reforma àmplia –he dit «integral»– d'aquesta Llei. Hi ha raons de tipus polític, econòmic fins i tot, ètic... Dic «polític» perquè a pesar que, com he dit abans, la Llei del 88 és una llei modèlica, una llei pionera en el seu moment, avui és una llei clarament superada pel pas del temps, per les troballes científiques, per les modernes tècniques també jurídiques. I aquesta és una situació que en aquests moments qüestiona, fins i tot en l'àmbit internacional –i molts de les diputades i dels diputats que estan en aquesta cambra hem rebut correus electrònics i moltes cartes, també, de fora, de l'exterior del nostre país–, la nostra credibilitat a nivell europeu i també mundial pel que fa, fins i tot, a la implicació de Catalunya a l'exterior, perquè cada vegada més aquesta s'amalgama cada dia més amb les tendències més innovadores.

També hi ha raons ètiques, perquè hem d'estar al dia i hem d'anar d'acord amb els canvis de valors de què és portadora la nostra societat, on cada vegada més l'animal fins i tot assumeix el rol, el paper que l'acosta més a les persones que no pas –tal com està definit en aquests moments a la nostra Llei– a les coses.

El panorama actual –i després veurem ràpidament la reforma puntual que en aquest sentit acaba de proposar el Govern de la Generalitat, que fa molt pocs dies va entrar en aquesta cambra un projecte de llei de modificació, parcial, això sí, d'aquesta Llei de l'any 88–, si deixem de banda l'irrisori contingut de l'article 632 del Codi penal –que ja he citat i que hem pretès modificar a través d'aquella altra proposta de resolució– és que la Llei catalana no estableix dissuasoris reals –de fet, les sancions econòmiques no arriben a complir els seus objectius, fins al punt que el mateix Govern, doncs, en aquests moments impulsa la seva modificació i el seu enduriment–; presenta problemes aplicatius seriosos, que segurament s'haurien pogut resoldre amb un reglament de la Llei, però aquest reglament no ha vist mai la llum; els principis tuitius o protectius de la norma són mínims, i en alguns casos són contradictoris; i, a més a més, els actes administratius i econòmics gaudeixen de més espai –hi ha una evidentíssima desproporció entre aquests dos elements.

I la reforma puntual que acaba d'entrar el Govern en aquests moments, creiem modestament que és insuficient, encara que és positiva en molts aspectes, i ho és perquè introdueix la prohibició per subministrar substàncies nocives, la venda o cria de primats; crea la figura del voluntari; això sí: eleva l'edat per a la tinença

d'animals, tipifica noves sancions i incrementa la quantia de les mateixes, però, per exemple, no parla en absolut d'un problema apressant, urgent i molt actual com és, per exemple, la problemàtica derivada de la tinença de gossos perillosos, que en aquests moments, doncs, motiva, per exemple, que el Govern de l'Estat hagi desplegat la seva llei a través d'un reglament, però que en aquests moments el Govern de la Generalitat no es planteji de modificar ni de desplegar a través d'un propi reglament la llei que es va adoptar l'any 2000.

Proposem introduir a través d'aquesta llei, una llei que té –hi insisteixo– una dimensió civil, també, que afecta l'àmbit de les relacions patrimonials, però també, evidentment, l'àmbit administratiu, i que modifica, també, la llei de gossos potencialment perillosos, pretenem modificar la llei, en primer lloc, per definir els animals en general com a éssers vius amb capacitat per sentir i per patir, superant l'actual categoria de béns mobles, de coses. En segon lloc, ens proposem de definir de la forma més precisa possible les obligacions de propietaris de posseïdors i d'adoptants, de forma que la tinença d'animals sigui no només un dret de possessió, sinó també una responsabilitat de tutela de qualsevol ésser viu. En tercer lloc, descrivim de forma bastant exhaustiva i detallada les conductes que pretenem de prohibir amb relació als animals. Prohibim, també, els espectacles cruels amb animals, i en aquells que per tradició a Catalunya estiguin autoritzats, que continuaran estant-ho, en la nostra proposta es regula l'assistència dels menors de catorze anys per tutelar la seva immaduresa emocional, i promoure la necessària empatia que eviti conductes antisocials en el futur.

S'estableix, també, en la nostra llei l'obligatorietat dels controls sanitaris i de comportament anual –la ITV dels animals–, de manera que l'autoritat competent pugui, en tot cas, requerir l'acreditació mitjançant la identificació, mitjançant una cartilla sanitària, per tal que existeixi un control preventiu, un control terapèutic de malalties amb risc de zoonosi o de comportament agressiu. I aquest és un element que incideix de forma fonamental en tota la problemàtica dels gossos perillosos, que, per cert, regulem també en aquesta norma de forma exhaustiva, perquè definim aquests gossos com els que manifesten comportaments agressius, sense provocació, o els que hagin atacat. Creem, també, el registre i l'historial d'atacs, que permetin sempre de requerir el diagnòstic, el tractament o l'eutanàsia, sota control o criteri facultatiu o veterinari. Regulem, també, la compra i tinença, que és fonamental per prevenir, també, la problemàtica dels gossos potencialment perillosos; l'existència, també, de tractaments correctors sota control veterinari i de cursos, per cert, de capacitat dels propietaris, una proposta que nosaltres vam incorporar en aquesta iniciativa i que, per cert, el Govern de l'Estat acaba d'incloure en un decret que regula, desenvolupa la llei estatal.

La llei que els proposem també distingeix entre el cens, que vostès saben que és de caràcter local, i la possibilitat de crear un arxiu general d'animals de companyia d'àmbit nacional, depenent de la Generalitat, que relacioni la identitat de cada animal a través del microxip, que ja és obligatori, amb la persona responsable de la tutela.

En la proposta, també, se assenten –creiem– les bases per millorar les condicions de gestió dels centres d'acollida, molt minvats de recursos materials de tot tipus, que prioritzen el control sanitari i comportamental dels animals donats en adopció, i s'afavoreix també la figura avançada, moderna, de les llars d'acollida temporal.

Proposem, també, millorar el control dels nuclis zoològics, actualment pràcticament inexistents. Un fet que genera competència deslleial, no només amb relació als autèntics, als genuïns criadors, sinó també als comerços autènticament responsables. Un fet que està en la base, senyories, de molts dels abandonaments i de la tinença irresponsable de molts animals, i un fet, també, que provoca importacions d'animals amb tot tipus de tares genètiques i, fins i tot, la importació d'animals exòtics, fora del seu hàbitat i del seu entorn natural.

Proposem la creació, també, d'un fet innovador com és d'un cost d'agents especialitzats en la protecció dels animals, que ja existeix en la majoria de països avançats.

S'adequa, també –com ja he dit i no hi insistiré–, el règim de sancions en la realitat actual, i es defineix, també, un nou sistema de procediment administratiu que simplifiqui les denúncies i també que afavoreixi les actuacions d'ofici per part de l'Administració.

I creem, en definitiva, també, un autèntic marc legal per regular les condicions de benestar dels animals emprats en l'experimentació.

Aquesta, finalment, senyories, a banda de demanar el seu suport i vot favorable a la presa en consideració de totes dues, és una proposta, un parell de propostes que ha tingut el suport del Col·legi Oficial de Veterinaris, una representació àmplia de la Junta, que està avui aquí, que ens acompanya a l'hemicicle; també, d'entitats proteccionistes –no vull estalviar-me de dir-ho–, com la Fundació Altarriba, i té en compte, per tant, l'opinió dels professionals que disposen, creiem, dels coneixements i dels mitjans adequats per a dur a terme el control sanitari i comportamental de les nostres mascotes.

Per tant, aquesta és, com l'anterior, una proposta que compta amb l'aval i amb el suport del Col·legi de Veterinaris i, per tant, en especial vull agrair a l'Albert Sordé, membre de la Junta del Col·legi Oficial de Veterinaris, i també al jurista Marc Boillat, que ha treballat i que ha fet una bona feina, juntament amb el Col·legi i amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per al desenllaç, espero que feliç, de les dues iniciatives, amb el seu suport i vot favorable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la diputada, la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. No dubto, senyor Ridao, que les seves propostes tenen diversos suports, i me n'ale-

gro, però de vegades sembla que ens agradi de complir les coses que podrien ser senzilles, i quan dic complicar, em refereixo a procediments, en cap cas estic pensant en continguts.

El fet que estiguem davant un tema complex com és la protecció dels animals, no vol dir que també hagi de ser complexa la manera com hem de treballar-ho aquí, al Parlament. I dic això perquè ja fa temps que estan sortint iniciatives parlamentàries que no coincideixen en el temps, que no es coordinen entre elles i que moltes vegades, doncs, costa de trobar el fil de veure com aconseguirem de treballar-ho els diputats i les diputades responsables d'aquestes temàtiques.

Primer, tot i sabent que hi havia un projecte de llei que estava treballant el Govern en forma d'avantprojecte, que estava penjat a la web i que tots sabem, doncs, que hi havia tot de propostes, des del Grup Popular es posa en consideració una proposició de llei de modificació de la Llei de protecció dels animals; coincidia en el temps, gairebé. A més, hi havia l'avantprojecte penjat a la web, segur, quan ho vàrem prendre en consideració aquí, en aquesta cambra. De fet, el que plantejava el Grup Popular era una modificació puntual, perquè, de fet, estàvem tractant uns temes relacionats amb aquelles desafortunades, o aquells malaurats actes que van tenir lloc arrel de la mutilació de gossos a Tarragona, no?

Nosaltres vàrem estar d'acord amb la presa en consideració, fins i tot vàrem fer esmenes a les que vam considerar més oportunes, i em sembla que, abans que acabés el termini de presentació d'esmenes de la proposta del Grup Popular, entra el Projecte de llei del Govern, que és el que teòricament, ara, doncs, ja hauríem de començar els grups parlamentaris a fer-hi esmenes i anar-ho treballant. I aquí, ja, teníem els dubtes de com aconseguiríem casar una cosa amb l'altra.

Però ara el que avui és a proposta aquí, en aquest Ple, doncs, encara contribueix més, al nostre entendre, a aquesta desorientació, perquè, tot i que són propostes que no ens sembla pas malament que des del Grup d'Esquerra Republicana es plantegin, el que no entenem és que es facin quan ja hi ha un projecte de llei entrat. Què passaria si, quan entra un projecte de llei el Govern, tots els grups ens entretinguéssim a presentar les nostres proposicions de llei? No lliga una cosa amb l'altra. I que consti que tota l'estona m'estic referint només a procediments, no estic entrant en continguts. Creiem que Esquerra Republicana el que hauria d'haver fet és que les seves propostes s'haguessin entrat com tots els grups voldríem fer o farem a través de les esmenes en el Projecte de llei.

Tot i així, es planteja una solució, que a nosaltres no ens sembla pas malament, que és la constitució d'una ponència conjunta. Al nostre entendre és una bona sortida, que, probablement, hauria d'haver estat la fórmula que s'hauria d'haver triat des de bon principi, que ens hauria estalviat, doncs, tots aquests dubtes i aquests enrenous. I nosaltres diem que ens sembla que és una bona sortida, perquè ens permetrà que tots els grups puguem anar desgranant, analitzant, prenent decisions, sobre aquells temes que ha de tenir en compte la llei,

alguns dels quals, doncs, el senyor Ridao ja els ha anat enumerant; molts d'ells, temes que són complicats, que són controvertits, que aixequen passions d'una banda i de l'altra, amb sentits moltes vegades contraris, i que voldrà dir que la feina que ens espera a la ponència no serà fàcil, segur que serà molt útil, perquè a més a més hi anem, almenys per part nostra, amb ganes de fer aportacions positives i d'escoltar molt tothom, i de valorar les aportacions que facin, doncs, diferents grups.

Crec que haurem de ser capaços de sospesar bé els pros i contres de les diverses opinions, sense perdre de vista que el que estarem fent és una llei de protecció dels animals, uns éssers, com deia el senyor Ridao, doncs, que tenen uns drets, que amb ells compartim espais, compartim activitats, però no per això, doncs, no hem de reconèixer aquests drets, i que, a més a més, els hem de fer respectar.

I és amb aquest ànim d'encetar aquest treball de la ponència conjunta, com dic som conscients que pot ser complex, però segur que serà útil, que avui votarem a favor d'aquestes dues propostes: de la presa en consideració de la Proposició de llei de protecció dels animals i de la proposta de resolució per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del Codi penal, amb el benentès que les dues propostes les treballarem en la ponència conjunta, que és on creiem, doncs, que si no canvien les coses amb les intervencions dels diputats que intervindran després meu, doncs, creiem que serà així.

No m'estenc en els continguts, perquè, primera, ja hem fet altres intervencions quan la proposta del Grup popular i en altres ocasions, i perquè –ho repeteixo– creiem que on hem d'explicitar quina és l'opinió del nostre Grup és a través de les esmenes i a través del treball en la ponència. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permetrà, senyor president, a les paraules que havia fet la diputada senyora Bet Font, deixar clar el tema de la nostra presentació. És ben cert que quan es va debatre la nostra modificació de la Llei aquí sí que estava penjat a la web l'avantprojecte, però, també, vostè ha d'estar d'acord amb mi que, quan nosaltres vam presentar aquesta modificació de la Llei, no estava presentada a la web, per tant, són dos terminis completament diferenciats. Però, de tota manera, el que diu vostè –i té tota la raó del món–, l'important de tot això és buscar la llum, realment, que poguéssim anar tots conjunts al mateix ritme, no?, i jo penso que la ponència conjunta ens donarà la possibilitat, per part de la nostra modificació de la Llei, aprovada en aquest Ple, com la que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya, que puguem tots junts, de poder arribar al

màxim consens en aquest tema que té una gran sensibilitat en la nostra societat.

Però jo voldria deixar en aquesta presa clar que nosaltres no vam voler fer un oportunisme polític, sinó que nosaltres, amb vistes als fets que es van ocasionar a Tarragona, el que vam fer ràpidament es buscar els mecanismes més ràpids que poguessin ser, en qüestió de sancions i de seguretat de les instal·lacions; posteriorment, això sí, es va penjar l'avantprojecte a la web, i sí que és cert que una vegada es debatia aquí ja hi era, però la veritat és que nosaltres ho vam fer amb anterioritat.

Per tant, aquest punt, el de la Proposició no de llei de modificació integral de la llei, nosaltres el votarem favorablement, amb aquest esperit, realment, que després a la ponència conjunta ho poguéssim debatre tots. Ara bé, hi ha temes que jo penso que, mirats una mica per damunt d'aquesta Proposició de llei de modificació, el senyor Ridao estarà amb mi, que, realment, el que no podem barrejar amb aquesta llei és el que és la Llei de protecció dels animals i el que és la classificació dels animals perillosos, perquè és una llei que va a part. Per tant, en la ponència aquest tema l'haurem de tractar, i haurem de veure, realment, que vagi aquesta modificació al camí que li pertoca. I el camí que realment li està pertocant és el camí d'aquesta Llei que ja té el Parlament de Catalunya, que és la classificació dels gossos perillosos i que, sens dubte, el Govern central ja hi ha fet un reglament específic en aquest aspecte.

Per tant, el que té a veure amb la modificació del Codi penal, nosaltres aquí sí que volem parlar, i no donarem vot favorable, en aquest aspecte, sinó que el que farà el nostre Grup és abstenir-se, i jo el que tractaré és de donar una explicació, perquè ho fem amb aquest motiu. No és perquè no estiguem d'acord que s'ha de modificar el Codi penal al respecte, no és per això.

Nosaltres estem d'acord que realment s'ha de buscar una sortida i s'ha de veure en quin sentit es pot modificar el Codi penal perquè es pugui arribar realment a tipificar aquest concepte. Codi penal, per cert, que va ser fet pel Partit Socialista i va ser aprovat per la majoria de tots els grups del Congrés dels Diputats, menys l'abstenció que va tindre el Partit Popular en aquells moments, i que possiblement allí s'hauria d'haver vist la possibilitat de poder afegir-hi aquestes modificacions que nosaltres dèiem.

La veritat és que tota aquesta sortida o «pistoletazo» de sortida d'aquestes accions que s'estan empenent, sens dubte, va ser el dissabte 3 de novembre, quan quinze gossos de la protectora d'animals de Tarragona van ser, d'una manera salvatge, mutilats. Aquest fet va comportar un gran revolt social, no tan sols a Catalunya, sinó a l'Estat espanyol; vull dir, va tindre una ressonància i una incidència importants. Important va ser en el Parlament de Catalunya amb moltes de les accions que es van prendre i important, també, va ser, sens dubte, en el que és el Congrés dels Diputats.

Però jo vull aclarir una cosa i deixar-ho clar: que jo el que considero que va passar a Tarragona no es pot anallitzar com un fet generalitzat. És a dir, no es pot dir que generalment tots estem..., o hi ha una majoria molt

important que pugui fer aquests actes salvatges i actes que nosaltres hem condemnat. Nosaltres ens hem de felicitar, Catalunya, perquè la societat catalana ha demostrat permanentment una mostra de sensibilitat i de respecte als animals. I això és lo més important. Lo més important és que això ha sigut un fet realment d'un grup de ciutadans amb una patologia molt concreta, però que la resposta que la societat catalana, que els homes i les dones de Catalunya han tingut ha sigut una resposta, jo diria, realment forta de condemna i de buscar solucions.

I la prova de tot això va ser aquella gran manifestació que es va fer a Barcelona. I prova, també, d'aquesta gran sensibilitat que es té, si nosaltres analitzem la mitjana en els últims cinc anys del registre de custòdia de la Real Societat Canina –anualment s'hi han registrat uns noranta-sis mil exemplars anuals–, vol dir que realment hi ha una incidència important de famílies que estan fent i que estan recollint i que estan tenint aquests animals a casa, i que realment hi ha una mitjana important de persones que tenen una gran sensibilitat per aquests fets, sense ocultar possiblement aquells que no estiguin registrats i aquells que no estiguin realment en l'adequació que la Llei o la reglamentació comporti.

Per tant, jo penso que s'ha de saber diferenciar aquest fet amb el fet de la gran resposta que s'ha tingut en aquest aspecte. I estava dient, també –i ho estava comentant–, que, fruit d'aquesta incidència que va ocórrer a Tarragona, desagradable per a tots nosaltres, va néixer aquesta cascada d'iniciatives que s'han anat presentant aquí en el Parlament de Catalunya, i que ha sigut possiblement allò que estàvem dient d'un enrenou realment de propostes que s'han fet i que al final encapçalarem tots, conjuntament, amb aquest Projecte de Llei que ha presentat el Govern de la Generalitat, que ja ha entrat al Parlament, i que serà un instrument més per treballar conjuntament amb les modificacions que nosaltres en aquest Ple hem estat fent.

Però també, a Madrid, ha tingut una repercussió al Govern central, i és ben cert que el que persegueix aquesta Proposta de resolució és la modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre. A l'exposició de motius d'aquesta Llei, que el Grup d'Esquerra Republicana pretén modificar i a la qual torno a reiterar-me, nosaltres no estem en contra realment que es modifiqui el Codi penal, i la veritat és que –després ho comentaré– hi ha la iniciativa aprovada, nostra, al Congrés dels Diputats que va per aquest camí; no es tracta d'això, del que es tracta realment és de buscar el camí conjunt perquè puguem treballar en aquest aspecte.

El senyor Ridao feia menció –i amb molta raó– que el Codi penal parla «exclusivament», en el seu article 632, de lo que és el maltractament d'animals a nivell estatal. Miri, senyor Ridao, jo també podria dir que hi ha un altre..., dos articles que poden tindre una connotació directa o indirecta amb lo que s'ha de fer o amb lo que repercuteix. També, l'article 625 es pot aplicar per..., aquest article diu que seran castigats per penes d'arrest d'un a sis dies, sis caps de setmana, els qui intencionadament causin danys per import que no excedeixi de cinquanta mil. I aquest article 625 ha sigut realment el fruit d'una sentència de l'Audiència Provincial de Se-

villa. Per tant, aquí hi ha també una part important que s'hi podria afegir.

I, si no és això, també, dir-li que l'article 263 encara que sigui..., que parli, el seu capítol, de delictes contra el patrimoni, parla de la propietat aliena, també es podria aplicar. És a dir que realment si jo sóc propietari d'un animal i tinc un animal i aquest animal ha sigut castigat o aquest animal ha sigut agredit o aquest animal ha tingut algun patiment d'aquesta classe, també realment aquest article 263 podria utilitzar-se i podria donar una sortida. Però, la veritat de tot això és que és un tema complex i és un tema força realment complex el tema de portar-ho endavant.

Per aquest fet, nosaltres..., i es va aprovar en el Congrés dels Diputats una proposició de llei per la qual s'insta el Govern que per la Comissió Tècnica que estudia les reformes de penes contemplades en el Codi penal, s'avaluï la possibilitat de tipificar el maltractament físic dels animals. Aquest és el fet que es va aprovar en el Congrés dels Diputats.

Aquest és el fet que, a nosaltres, nos comporta realment el fet d'abstenir-nos en aquesta votació. Abstenir-nos, perquè realment nosaltres hem donat un pas, s'ha donat un pas important en el Congrés; avui és una realitat, i avui és la Comissió Tècnica que està estudiant les reformes, realment, que puguin tipificar-se per al maltractament físic d'animals.

Per tant, per nosaltres, votar ara favorablement la modificació que vostès ens estan demanant seria com no ser coherents realment amb lo que nosaltres en el Congrés dels Diputats estem fent. I estem donant una resposta, per això estava dient que nosaltres estem d'acord amb aquesta modificació del Codi penal, però que és un tema que avui ja s'està tractant i s'està parlant a Madrid.

Cregui'm que també és important dir-los, a tots vostès, que quan es va debatre a la Comissió de Justícia aquest tema, concretament el Grup mixt i el Partit Nacionalista Basc, també, eren partidaris de dir que era molt complicat o molt difícil poder especificar una reforma d'un codi que lo que comporta és una generalitat de conceptes. Per tant, nosaltres creiem que aquesta Comissió Tècnica portarà a terme, sens dubte, donar una solució.

I, un cop més, agrair, encara que no hàgim tingut un contacte directe amb el Grup Popular, la representació que pugui haver-hi de veterinaris, d'associacions, i que sàpiguen, vostès, que el Grup Popular també estem disposats a treballar amb vostès en el que sigui necessari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, a l'inici de la meva intervenció voldria fer meves, també, les paraules que ha expressat la dipu-

tada del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds respecte al moment de la tramitació actual.

És a dir, jo crec que hi han unes situacions que indiquen –i almenys ha estat tradició en aquesta cambra– que tots els temes que han fet referència a protecció dels animals han sigut temes tractats de forma consensuada, i, per tant, doncs, han sigut tots els grups parlamentaris presents els que han pogut debatre i elaborar una llei que, evidentment, ha de ser una llei que ens representi a tots, a totes les sensibilitats, a tots els partits.

I jo crec que, de totes maneres, la primera constatació que hauríem de fer, i sense entrar en el..., diguem-ne, en tot el que és el text concret de les propostes presentades aquí, és dir si la Llei del 88, que efectivament va ser una llei «novedosa», una llei innovadora a tot l'Estat espanyol, si dotze o tretze anys després de la seva aplicació és el moment perquè la posem en qüestió; i, per tant, demanem i exigim la redacció d'una nova llei.

A nivell del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi creiem que sí, que ha arribat el moment d'elaborar un nou text. Pràcticament catorze anys dels que han passat és temps suficient com per valorar la bondat o les insuficiències d'un text legal. Vam fer una modificació fa pocs anys, perquè ja hi vam introduir algunes novetats de mancances que havíem trobat en la Llei. Però és cert que la societat catalana ha evolucionat d'una manera notable, també, en la sensibilització i en el que són tots aquells detalls de protecció d'animals que sovint en el passat no s'hi donava prou importància i que ara se n'hi dona molta més.

Jo crec que, d'entrada, també hem de partir de la base de no justificar l'elaboració d'una nova llei per les besties puntuals que algunes persones, sense cap mena de..., en fi, de sensibilitat ètica, de sensibilitat humana que tots hem de tenir per als animals, puguin determinar el nostre comportament legal. Jo crec que la nostra decisió ha de venir per un augment d'aquesta sensibilitat, per un major respecte; però, també, per una major responsabilitat que hem de demanar a totes les persones que tenen animals.

I, de fet, han canviat també temes tan importants com..., continuem parlant d'animals domèstics limitant-nos als gossos i gats. Quedaríem autènticament bocabadats si tinguéssim estadístiques fiables, en aquest país, dels milers i milers d'animals de múltiples espècies que conviuen, ja, a les nostres cases. Fins i tot en algun moment ens haurem de replantejar la paraula d'animals domèstics limitant-la a gossos i a gats. I, per tant, haurem d'entrar en un debat de si només hem d'exigir la identificació d'aquests gossos i gats o hem d'anar més lluny per anar a exigir la identificació de moltes altres espècies animals que estan vivint en totes les llars de Catalunya i que no estan sotmeses a cap control, ni veterinari, ni de supervisió que estiguin ben cuidats.

Per tant, amb l'acte d'avui, amb aquesta votació que ara farem, de fet, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi el que proposa és un ampli i profund debat a la societat catalana. És a dir, a partir d'avui hem d'iniciar un debat, un seguit de debats en tots els mitjans de comunicació i per arribar a tota la societat, perquè fem que tots actuem d'una manera molt més responsable. I, en

aquesta responsabilitat, hi entra no solament cuidar-nos d'evitar maltractaments en els animals domèstics, sinó també una major sensibilitat per considerar que, de vegades, tenir animals a casa o tenir animals..., hem de ser suficientment sensibles al fet que un animal per domèstic que pugui ser no és igual pensar en un gos de la raça Husky que pugui estar..., i, per tant, lògic, en un país fred, que el tinguem en països i territoris que habitualment puguin estar a vint-i-cinc, trenta o trenta-cinc graus de temperatura.

Com això podríem estar parlant de tants i tants altres animals importats –molts d'ells, fins i tot, clandestinament– d'altres països i que en aquests moments conviuen en unes condicions climàtiques o en unes condicions de necessitat d'espai radicalment diferents a les que tenim aquí: no és igual tenir un mastí dels Pirineus en un pis de setanta metres quadrats a qualsevol ciutat de Catalunya, que tenir aquest mateix gos en una finca de pagès on pugui tenir, diguem-ne, vint o trenta hectàrees per moure's.

Bé. Tot això és un ampli debat que hem d'obrir aquí, que ens portarà a reobrir, en fi, debats tan punyents com vam tenir de les corrides de braus, del que és els correbous, del que és l'experimentació d'animals en viu, de tot el que és granges que han de criar animals per després poder-se dedicar a l'experimentació. En fi, tot això tindrem ocasió de debatre-ho i, per tant, no entrem en la valoració dels escrits i, per tant, de les propostes entrades per Esquerra Republicana o del mateix Projecte de Llei entrat pel Govern de la Generalitat, però sí que volem, i el nostre objectiu és, trobar i arribar a una llei equilibrada on quedin clars els drets i els deures dels animals i les exigències que les persones han de tenir envers aquests animals.

D'aquí ve que, per part nostra, el fet que avui mateix entri el compromís d'una ponència conjunta aquí al Parlament fa que estiguem d'acord a votar favorablement la presa en consideració d'aquestes proposicions de llei, tenint clar que, de fet, els textos que avui es votaran seran inclosos com a documents de debat i de tenir en compte en aquesta ponència conjunta, en la qual ja anunciem que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi farà nombrosíssimes aportacions de pròpia iniciativa, però també com a lògica relació que tenim amb multitud d'associacions de protecció dels animals existents a Catalunya, com també, evidentment, amb representants dels col·legis veterinaris o del les altres representacions que hi pugui haver aquí, de les protectores d'animals que hi han a Catalunya, i, per tant, amb tot aquest conjunt d'aportacions pròpies i d'altres entitats que tenim al país estem segurs que arribarem a tenir la llei que tots volem, una llei, de nou, innovadora, actualitzada, diguem, que vagi a les cotes més altes, similars a països com Suïssa, França i Itàlia, que també fa ben poc han redactat lleis en aquest sentit.

I, per últim, dir que pel que fa a aquesta ponència conjunta, haurà de tractar també la modificació del Codi penal en un sentit bastant similar a la que ha presentat ja el Grup Socialista al Congrés de Diputats, que creiem que va més lluny i, fins i tot, és d'una major precisió que la mateixa d'Esquerra Republicana, i que entre tots,

evidentment, el que hem d'aconseguir és una llei amb la qual tots estiguem d'acord.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, si li permeten baixar les escales.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui protagonitzem una segona sessió d'aquest Ple del Parlament en la qual parlem de protecció dels animals, parlem de la necessitat de millorar, d'actualitzar, l'actual marc normatiu, l'actual marc legal, amb relació a la protecció d'animals en sentit ampli.

A les intervencions anteriors a la d'aquest diputat ja s'ha fet referència a la necessitat de constituir una ponència conjunta. Aquesta, considerem, i hem considerat tots els grups parlamentaris, que és la forma més adequada, més adequada per afrontar dos reptes.

El primer, per poder conjugar un seguit d'iniciatives que s'han posat sobre la taula, una del Partit Popular, un projecte de llei de modificació de la Llei de protecció dels animals del mateix Govern i les dues iniciatives del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi ha hagut un debat intens sobre els elements procedimentals. Potser el més escaient hauria estat, el dia que hi va haver la presa en consideració de la Proposició del Grup Parlamentari Popular, també haver pogut fer la presa en consideració de les iniciatives d'Esquerra Republicana, amb la qual cosa em sembla que tot plegat hauria quedat, i permetin-me l'expressió, l'adjectiu, més endreçat. Ens hauríem aclarit més. Aleshores ja ens vam posicionar sobre determinats elements materials i, per tant, avui no té massa sentit de fer-ho. Potser si aleshores, en aquell Ple, haguéssim pres en consideració les dues iniciatives, la del Partit Popular i la d'Esquerra Republicana, conjuntament amb el Projecte de Llei del Govern, en aquests moments ja la ponència conjunta podria haver estat ja constituïda i podia començar a treballar. Per tant, un primer objectiu fóra aquest, fóra fer front a aquesta diversitat d'iniciatives que hi ha en aquesta matèria.

Però la segona, i que és la més important, la més transcendent, és blindar i salvaguardar el consens. Aquesta és i serà una obsessió del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè partim d'un llistó molt alt, des d'aquesta perspectiva, que és la Llei de l'any 88, una molt bona llei, una llei que es va fer amb cocció lenta, una llei que va escoltar tothom i que va aconseguir aquest punt intermedi a què feia referència la diputada Bet Font. Estem parlant d'una qüestió amb extraordinària sensibilitat, i en determinats aspectes hi ha posicions que són contradictòries. Una bona llei és aquella que és capaç de situar-se en el punt mig, de donar una resposta que pugui ser molt sostinguda pels poders públics. Nosaltres volem blindar i salvaguardar el consens, i des d'aquesta perspectiva és quan aquesta ponència conjunta ens pot ajudar a assolir aquest objectiu, l'objectiu d'actualitzar la Llei. M'he lligit l'exposició de motius

de la Proposició de Llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i en determinats aspectes és excessivament contundent i dura respecte a la Llei del 88. La Llei del 88 l'hem d'actualitzar, l'hem d'actualitzar per poder incorporar l'experiència assolida durant tot aquest període de temps, i des dels poders públics, des del Govern de Catalunya, però també des dels ajuntaments, s'han constatat determinades possibilitats de millora, i també s'han vist determinats dèficits, però ha sigut fruit de l'experiència, amb la qual cosa no anirem a les palpentes. De fet, els textos que hi ha sobre la taula ja són textos que apunten bé, són textos que crec que no serà excessivament difícil de poder-los relligar entre ells, però, en qualsevol cas, parlem d'una actualització, de posar al dia la Llei del 88, i la ponència conjunta haurà de ser una esponja, hem de ser extraordinàriament permeables. Jo ara podria cansar-los explicant quin ha estat el Projecte de Llei del Govern, quines són les millores que contempla, però em sembla que si hem quedat entesos que farem una ponència conjunta, si jo ara fes tot aquest plantejament, em fa l'efecte que ja avançaria els esdeveniments i que faríem un cert frau, per dir-ho d'alguna manera, a aquesta ponència conjunta que volem crear.

En qualsevol cas, parlant de pinzellada gruixuda, tenim clar que hi ha d'haver una formulació de les obligacions de les persones propietàries i posseïdores dels animals i una relació estricta, taxada, de prohibicions d'aquelles actuacions que poden causar-los danys. I parlem de temes polèmics: de control de naixements –les entitats animalistes hi posen un especial èmfasi i aquesta Llei hi ha de donar resposta; inscripció; centres de venda d'animals; prohibició de mutilacions; exhibició en els aparadors i la seva regulació, en aquest cas prohibició; registre zoològic, etcètera, etcètera. Hi ha molts aspectes que haurem de ser capaços de relligar, i ens agradaria que una primera part d'aquesta ponència conjunta bàsicament fos adreçada a escoltar. Un dels temes de l'agenda més importants serà qui citem i a qui demanem el criteri, per bé que, des del punt de vista del Projecte de Llei del Govern i la Proposició d'Esquerra Republicana, hi ha hagut diversos contactes amb el Col·legi de Veterinaris, però també amb entitats animalistes, també amb d'altres tipus d'associacions –municipalistes, Associació de Botiguers d'Animals de Companyia, etcètera, etcètera. Per tant, tenim molt clar que aquesta ponència ha de ser una esponja i, sobretot, ha de blindar, ha de relligar molt bé, aquest consens, no fos cas que en obrir aquesta Llei retrocedíssim i no avançéssim. A vegades els instruments útils tenen aquest risc quan es toquen.

En segona instància, també vam considerar escaient, i així ho vam plantejar al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, d'incorporar la modificació del Codi penal també en els treballs de la ponència conjunta. La ponència conjunta pot evacuar dos materials diferents: pot evacuar, per una banda, el que és la modificació de la Llei de protecció dels animals, i també aquesta Proposta a Madrid. Val a dir, senyor Ridao, que, i vostè ho coneix perfectament, el nostre Grup Parlamentari, el Grup Parlamentari Català a Madrid, a través del diputat Jordi Martí, ha entrat una iniciativa, una proposició de llei de modificació del Codi penal per incorporar la

figura, concretament, del delictes contra els animals, i anant més enllà, i establint penes de presó, establint penes de presó...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat, esperi's. Prego silenci, si us plau. Pot continuar.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, deia establint penes de presó en casos concrets en els quals hi hagi hagut acarnissament o arran del maltractament hi hagi hagut una mort. Estem parlant de penes de presó de sis mesos a dos anys. Per tant, hem anat més enllà, intentant recollir la sensibilitat de les entitats animalistes. En qualsevol cas, no considerem sobrer que en el marc d'aquesta ponència conjunta es toquin tots els elements: aquelles que fan referència estrictament a allò que correspon a Catalunya a través de la Llei de protecció dels animals, però també a allò que fa referència estrictament a l'àmbit penal.

Una qüestió que no volfem passar per alt, és que –ja tindrem temps de discutir-ho a la ponència conjunta..., però el nostre Grup Parlamentari no veu de la manera més adequada l'encaix d'una modificació de la Llei de gossos potencialment perillosos en el marc de la modificació de la Llei de protecció dels animals. Una cosa és protecció dels animals i l'altra protecció i defensa de les persones. No sabem si aquest és l'encaix més adequat. En principi, ja els avanço que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i també des del Govern, no es considera que aquest hagi de ser l'instrument més adequat.

En qualsevol cas, acabo, senyores i senyors diputats, tal com començava, amb aquesta apel·lació a mantenir el consens, a fer un esforç important, perquè estem parlant d'una qüestió extraordinàriament sensible, i la Llei serà una bona llei, com va ser-ho la del 88, si som capaços de ser una esponja, si som capaços de ser molt permeables al que ens diu la gent, al que ens diuen les diverses entitats, i, sobretot, si som capaços de trobar aquest punt mig.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Ridaó, en quin moment s'ha sentit alludit o contradit?

El Sr. Ridaó i Martín

Sí, amb la senyora Bet Font, i cordialíssimament, per una qüestió de dates...

El president

Un minut.

El Sr. Ridaó i Martín

D'acord. Miri, en primer lloc, la nostra Proposta de modificació de la Llei de protecció animal de l'any 88, que –repeteix– és una proposta de modificació inte-

gral, i no parcial, com la que acaba d'entrar el Govern, va tenir entrada en aquesta cambra el 15 de gener passat. El Govern va penjar en la seva web, efectivament, fa només un mes el Projecte de llei. Però és més: la Resolució 150/5 del Parlament, de l'anterior legislatura, que és una iniciativa que va ser conjunta de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el Partit Popular, encomanava ja fa dos anys al Govern que hagués enllestit aquest Projecte de llei.

En segon lloc, pel que fa a la reforma del Codi penal, aquesta no ha estat mai penjada en cap web del Govern, perquè, com vostè molt bé sap, el Govern no l'ha plantejada mai. Li puc ensenyar nombroses respostes del Govern en aquest sentit. En canvi, és veritat, com deia el senyor Rull, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés l'acaba de plantejar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridaó i Martín

...fa unes poques setmanes. I acabo dient, senyor president, que va ser el nostre Grup Parlamentari qui va plantejar i estendre, i això ho sap el senyor Rull, al conjunt de grups de la cambra la possibilitat de fer una ponència conjunta amb relació a tots els textos que s'han presentat i s'han sotmès a debat a la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Tot i que hem fet el debat ajuntant els punts 4 i 5, ara farem la votació, lògicament, per separat.

Per tant, ara posem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

I ara posem a votació la Proposta de resolució.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 119 vots a favor, 1 en contra i 12 abstencions.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar So-

cial i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Prego als senyors fotògrafs que s'absentint de l'hemicycle. Gràcies.

Preguntes

Anem a substanciar ara les preguntes adreçades al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la llei de qualitat de l'ensenyament impulsada pel Govern de l'Estat (tram. 317-00380/06)

En primer lloc, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quina és la valoració del Govern sobre la Llei de qualitat de l'ensenyament que ha impulsat el Govern de l'Estat?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

De moment, i per començar, el que li he de dir és que ens oposarem a una sèrie d'aspectes d'aquesta Llei que entenem que representen una reducció del sostre autonòmic.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Pot repreguntar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Una educació de qualitat, entesa com la millor garantia de progrés i d'igualtat d'oportunitat, ha de ser –crec que és– l'objectiu de tothom. I ha sigut precisament per això que el Grup Parlamentari al Congrés –Popular– ha impulsat diverses lleis, juntament amb el Govern de l'Estat, des de la Llei d'universitats, la Llei de la formació professional i, més recentment, la Llei de millora de qualitat de l'ensenyament.

I ho ha fet, precisament, perquè aquesta Llei de qualitat de l'ensenyament dona resposta a les necessitats de la nostra societat i les prioritats que defensen els docents; però, el que és més important –i vostè ho sap perfectament–, garanteix una educació moderna, que millora la formació dels alumnes, que vol resoldre l'elevat fracàs escolar que hi ha a Catalunya i al conjunt

de tot l'Estat, que vol apostar veritablement per una cultura de l'esforç, perquè evidentment no té sentit que es pugui passar de curs, per exemple, sense estudiar, atesa la promoció automàtica actual, o, per exemple, que no s'hagi enfortit –com reclamen i com es necessita– la funció directiva dels docents.

I per tot plegat, senyor president, i al marge d'aquesta referència que vostè ha parlat –que no ens ha de sorprendre– relativa a una possible invasió de competències, nosaltres esperàvem que, avui almenys, ens donés una altra resposta parlant dels continguts.

I si, evidentment, el preocupa la invasió de competències autonòmiques, quan presentarà la consellera d'educació la Llei d'educació catalana a què es va comprometre el juliol passat? Em costa creure, senyor president, que vostè no pugui donar les paraules que la seva consellera d'Ensenyament va fer quan va qualificar la Llei de millora de qualitat de l'ensenyament com a caduca i retrògrada o fins i tot va arribar a dir que l'ensenyament no estava tan malament. Pot ser –pot ser–, senyor president, perquè vostès encara, des de Convergència i Unió, encara recorden els suports als projectes legislatius que en matèria educativa va impulsar el Partit Socialista

I, per això, creiem sincerament que amb aquest Projecte del Govern de l'Estat tenen la possibilitat de resoldre errors de passat fent una veritable aposta de futur com és aquesta Llei de millora de la qualitat. I ho fem precisament perquè em costa de creure que vostè, senyor president, no vulgui impulsar una millora del sistema educatiu a Catalunya i a tot Espanya que faci una veritable aposta...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...com fa aquesta Llei. Disculpi, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Vostè té tota la raó quan diu que és molt important que puguem tenir un bon ensenyament i que el progrés d'un país, en bona part, depèn d'això, i és per això que jo torno a dir el d'abans: precisament per això nosaltres, que ens sentim responsables de l'ensenyament a Catalunya, no volem, com de vegades sembla –sembla– que pugui arribar a ser aquesta Llei, que tinguem menys competències de les que tenim. Al revés, en demanem més. I que consti que –i suposo que a això es referia la consellera– no és que l'ensenyament a Catalunya, si hem de fer cas, per exemple, de les dades, molt recents, d'aquest programa internacional d'avaluació dels alumnes que ha fet l'OCDE, estigui malament –està per sobre de la mitjana espanyola i està en el conjunt d'Europa lleugerament per sobre de la mitjana europea–, però de cara al país que volem és evident que necessitem

més bon ensenyament, encara, i per això necessitem més competències, també més competències.

Ara bé, anant directament a la Llei, li diré que hi ha algunes coses que ens preocupen. Per exemple, doncs, el plantejament que sembla que es vol fer de la formació professional. Val a dir que hi ha un projecte de llei presentat en el Congrés de Diputats sobre formació professional amb el qual no estem d'acord i per això hem fet, fins i tot, un text alternatiu, el nostre Grup Parlamentari. Ens preocupa que es pugui posar en dificultat, per exemple, que l'escolarització, per la raó que sigui, duri fins els setze anys. O bé ens preocupa aquest plantejament –que hem de conèixer més a fons, de tota manera, ho reconec– dels itineraris.

Hi han, en canvi, coses, en les quals podríem posar-nos d'acord; és qüestió de parlar-ne. Per exemple, quan el Projecte de llei diu que s'ha de donar més autoritat i mecanismes d'acció a l'equip directiu per exercir l'autoritat; o bé quan parla d'informar..., en fi, d'insistir en la formació inicial de professorat; o en la supressió de la promoció automàtica; o en l'establiment d'una revàlida –cal veure quina revàlida, quina mena de revàlida, fins i tot parlar-ne, no?–; o bé en tot el que diu respecte a l'avaluació del sistema. Per tant, estem oberts a parlar d'una pila d'aspectes –alguns ens preocupen, altres no– del contingut i, evidentment, a defensar a peu i a cavall concretament el que fa referència a la nostra competència autonòmica.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les millores a fer en la xarxa ferroviària, arran de l'accident de Torredembarra (Tarragonès) del 30 de març de 2002 (tram. 317-00383/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Després de l'accident de Torredembarra, quines lliçons n'extreu el Govern de Catalunya?, quines mesures creu que s'haurien d'aplicar per evitar accidents d'aquest tipus en el futur?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Doncs, s'ha de continuar fent coses que es fan. Ara parlo concretament de Renfe. Vostè sap perfectament que aquesta no és una competència nostra, Renfe, no?; que el que nosaltres, evidentment, podem fer és reclamar a Renfe i a l'Administració central que es

prenguin una sèrie de mesures –que s'estan prenent, perquè si mirem el que ha passat des de l'any 85, que ho va iniciar el Partit Socialista en aquell moment, fins avui mateix, veiem que la millora que hi ha hagut concretament de la xarxa ferroviària espanyola és important; i és correcte que ho reconeguem, ja que ho hem de reconèixer.

Ara bé, no s'ha fet tot evidentment –per exemple, allà mateix està previst fer un itinerari per l'interior–, i, per tant, s'ha de seguir durant uns quants anys treballant molt intensament en aquest sentit per tal d'arribar a un nivell de seguretat ferroviària que sigui equiparable totalment al millor que hi pugui haver a Europa.

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Tant de bo que a partir d'aquest accident traguem les conseqüències d'entendre que estem pagant una política nefasta d'infraestructures, radial, d'un model centralista que concep l'Estat amb únic centre, Madrid, i la resta com a simple perifèria.

En aquest sentit, cal dir que hi ha un deute històric d'inversions a Catalunya per part de tots els governs espanyols, de tots els colors –de centre, d'esquerra i de dreta–; que s'ha fet passar al davant la connexió de Madrid amb Sevilla, amb València, amb Barcelona, amb Valladolid –i no ho han fet amb Quintanilla de Onésimo probablement perquè no hi ha via–, més que no pas el mateix corredor mediterrani; que és un país de primera però amb equipaments de tercera, malgrat la importància del nostre esforç fiscal, del pes econòmic i del nombre de passatgers i viatgers.

El problema és que tenim trens de gran velocitat, de rodalies, de llarg recorregut, de mercaderies, que van tots per una mateixa via i que potser hem de començar a plantejar-nos que els trens de gran velocitat no passin pel centre de les poblacions, sinó que tinguin la seva pròpia línia; més mesures de seguretat i prevenció; superar la deixadesa de Renfe sobre totes les línies interiors de Catalunya, cap a Puigcerdà o la Pobla de Segur, que sovint semblen estacions del *far west* o de Bòsnia per la deixadesa en què es troben; que la Generalitat assumeixi responsabilitats en les línies interiors de tren tal com aconsellen normatives, directrius de la Unió Europea; que hi pugui haver un control efectiu de la Generalitat en les inversions fetes per Renfe a la xarxa catalana, i finalment, també, que hi ha hagi una presència efectiva del Govern de Catalunya al Consell d'Administració de Renfe, empresa pública, per part del país de l'Estat que més beneficis comporta a la companyia.

Com ho veu, senyor president?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, la primera cosa és que no és a partir d'aquest accident, diguem, que ens de preocupar d'això, perquè ens n'hem preocupat des de fa molts i molts anys.

Nosaltres..., i permeti'm que faci la defensa, en aquest cas, del Govern socialista i del Govern del PP, perquè durant els últims quinze o vint anys això ha canviat molt. Si vostè repassa els passos a nivell que hi havien a tot Espanya, i concretament també aquí, doncs, veurà quin canvi hi ha hagut més radical, que era una de les causes més importants d'accidents i d'accidents mortals.

Que hi ha uns dèficits històrics, això és cert; que s'estan corregint, també és cert. Has parlat de la línia de Puigcerdà. Avui mateix, aquest matí, en presència del conseller i del ministre, s'han iniciat les obres de millora del tren des de Vic a Ripoll. Bé, les coses es van fent de mica en mica i no, diguem-ne..., segurament l'Esquerra Republicana, diguem-ne, podria ser com nostre senyor, que va fer el món en sis dies... (*remor de veus*), però la resta –la resta– les fa de mica en mica, les coses, entén.

I en aquest sentit jo, ben curiosament, he de defensar que s'ha fet una política positiva. També l'ha fet els Ferrocarrils de la Generalitat. Miri, des de l'any 81, que és quan vam rebre aquesta competència, hi ha hagut dos morts en els Ferrocarrils de la Generalitat –un l'any 81 i l'altre l'any 86. I en allò que depèn més directament de nosaltres, obres de millora de la xarxa ferroviària de la Generalitat, en aquest moment, per exemple, estan en marxa el semisoterrament a Pallegà; el desdoblament de Palau, és a dir tocant a Sant Andreu de la Barca - Martorell; el desdoblament de Martorell a Olesa; el soterrament de la via a Sant Feliu de Llobregat, i tota una altra sèrie de mesures d'aquest tipus, a part ja d'una cosa que no és ben bé ferrocarril perquè és més aviat un metro gairebé, que és les obres que ara s'inicien a Terrassa i que seran un canvi molt important per aquella ciutat.

Per tant, crec sincerament que està fent la feina que s'ha de fer; el que passa és que no es pot fer d'un dia per a l'endemà. Per exemple...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en la creació d'aquesta...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...línia interior que pot evitar que passin per...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. (*Pausa.*) Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les circumstàncies esdevingudes darrerament en relació amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 317-00386/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó i Massó, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, vejam si som capaços de deixar de banda l'enrenou del nomenament del senyor Villatoro i el ventilador d'anar a buscar situacions similars arreu. Jo voldria parlar d'un fet molt concret, que és la dimissió del senyor Miquel Puig. Per què dimiteix Miquel Puig? Per què un director que ha estat nomenat pel Govern diu que ha perdut la confiança en el Govern? Per què creu que s'ha trencat el consens, segons diu ell?

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Aquesta pregunta, només la hi pot contestar el senyor Miquel Puig.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, és bastant indigne de la seva responsabilitat, que té la facultat exclusiva de nomenar el director, que el director expliciti que ha perdut la confiança del Govern i que vostès, com una befa a ell i a aquesta cambra, respongui així. Vostè és Govern, senyor Pujol, i, per tant, té la responsabilitat de respondre a les accions de Govern.

El senyor Puig no ha dimitit; és un cessament encobert. Se li imposa un director de televisió; al senyor Puig, se li intenta imposar rectificacions sobre els informatius. El seu Govern, senyor Pujol, és incapaç d'entendre el pluralisme en els mitjans de comunicació; com deia uns dels seus consellers: «És que el Miquel Puig s'ho ha cregut, això del pluralisme.»

El seu Govern va presentar en aquesta cambra, a través de la seva majoria, una proposició de llei, en el debat sobre la Corporació, que feia marxa enrere, anys i anys, sobre el que tenim avui. Aquest és el seu tarannà; igual que el de la seva primera resposta, que té l'obligació, encara que sigui per educació reglamentària i parlamentària, de respondre el que li plantegen en aquests brevíssims cinc minuts escadussers cada quinze dies, i de vegades una vegada al mes, en aquesta cambra.

Senyor Pujol, no l'avalua cap mèrit en aquest fet concret per respondre així. Jo li repeteixo la pregunta: una persona d'un tarannà democràtic, d'una professionalitat

inatacable, com és el senyor Puig, per què ha de dir –per què ha de dir– que ha perdut la confiança del Govern? I això són paraules gruixudes, quan vostè ho pot encobrir, com ha fet, amb mala educació, en la primera resposta.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, insisteixo, vull dir, qui pot donar una explicació és el senyor Puig; la hi demana a ell. A mi em sembla que jo seria fins i tot incorrecte si comencés a explicar, doncs, ara per què ha dimitit el senyor Puig.

Per altra banda, li vull dir que, manifestar desacord amb les actuacions del senyor Puig, abans també ho havien fet altres grups parlamentaris aquí presents. Per exemple –per exemple–, quan va nomenar el senyor Oliver. Per tant, bé, preguntin-li això també al senyor Puig, i preguntin-li si això també pot haver influït en la seva dimissió.

Per altra banda, vostè diu: «El senyor Puig s'ho creia, això de la pluralitat.» Sí, home, de la pluralitat de TV3 i de Catalunya Ràdio. Com el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Què diu el Consell de l'Audiovisual de Catalunya i ha dit, aquests últims anys, no solament ara, aquests últims temps, de concretament de com funcionava, des del punt de vista del pluralisme, concretament, la TV3 i Catalunya Ràdio. Bé, doncs, ha dit que amb molta diferència –amb molta diferència– era el més plural, era el més objectiu i és el que tenia més qualitat, concretament, no? Per exemple, valoració del CAC: TV3 el primer, Canal Plus, Canal 33, etcètera, molt més avall, doncs, van venint les altres..., TV2, Barcelona Televisió, de la qual, per cert, el CAC en fa una forta crítica des del punt de vista, concretament, del pluralisme. Catalunya Ràdio, primer..., Catalunya Ràdio, segons el CAC, i després la SER, Onda Cero, etcètera, Ona Catalana, Com Ràdio, Ràdio 4, etcètera.

Per tant, això no s'ho creia només el senyor Puig, m'ho crec jo i s'ho creu el CAC. I crec sincerament –ho crec, sincerament– que no hi ha cap altra televisió pública –privada tampoc, evidentment– que tingui el grau, diguem-ne, d'objectivitat reconegut pel mateix CAC, no per mi, pel CAC, que concretament té TV3 i que té Catalunya Ràdio.

Home, jo pensava que vostè m'hauria dit una altra cosa. Em pensava que m'hauria felicitat. És clar, perquè vostès van dir a tothom..., van dir: «Ei!, això de la Televisió, de la Corporació, que es faci de pressa!» Ho hem fet de pressa. Segon: «Que ho faci d'una manera que hi pugui estar d'acord tothom.» S'ha fet. Escolti, tots vostès ho han acceptat. (*Remor de veus.*) Tots vostès l'han acceptat, tots vostès han acceptat... (*veus de fons*), llegeixi el diari, com a mínim...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. (*Remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina serà la resposta del Govern a la creixent inseguretat ciutadana (tram. 317-00389/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat, senyor Joaquim Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, a Catalunya creix la percepció d'inseguretat. Ho diuen les estadístiques, els estudis, les enquestes: què pensa fer el seu Govern per corregir aquesta tendència i per modificar aquesta percepció negativa?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Seguir fent el que hem fet –que, de fet, coincideix amb la Resolució que va aprovar aquest Parlament a incitació o a petició dels cinc grups parlamentaris de la cambra, concretament, a primers de març–, ser complidors amb el que ens diu el Parlament, que, per altra banda, coincidia amb el que ja fèiem.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, no sembla que vostè sigui justament un exemple de compliment de compromisos parlamentaris –tindrem ocasió de parlar-ne avui una altra vegada–; però, en qualsevol cas, nosaltres avui li estem parlant de moltes altres coses que no fan: estem parlant de la seguretat als pobles i a les ciutats, de la seguretat als barris, als centres lúdics, a les carreteres. És un concepte ampli de seguretat.

Estem parlant de polítiques de prevenció i de polítiques de seguretat. Estem parlant, sense alarmismes, de fer de la seguretat una prioritat, que no ho fan, una prioritat del Govern i de la relació i col·laboració del Govern amb els governs locals. Li estem proposant una resposta clara, un canvi de ritme, un gran acord per a la seguretat; un acord que afecti el ritme del desplegament, que no tingui ni mantingui places buides, que eviti el buit que es produeix en el moment que uns se'n van i els altres encara no arriben; que afecti els recursos materials per a la millora dels mitjans de què disposen els cossos de seguretat; a la creació efectiva –compromís polític i parlamentari i no executat– del 112 com a telèfon únic d'urgències i emergències; els recursos a esmerçar en la política social d'habitatge, de prevenció i de rehabilitació de serveis i infraestructures. Estem parlant d'acabar amb el mal efecte, molt mal efecte que fa la sortida fàcil de traspasar el tema a d'altres cossos i a d'altres administracions. Estem parlant d'un canvi de ritme, d'un revulsiu, de superar les inèrcies d'un

mètode i d'un model que ha quedat desfasat. Estem parlant de la unificació del comandament, de la coordinació i de la unificació de les bases de dades, del funcionament molt més coordinat, a través de la Junta de Seguretat de Catalunya, dels cossos i forces de seguretat.

Li estem demanant, senyor president, que no fugin d'estudi, que no facin com han fet en d'altres temes –avui n'ha sortit un, que jo ara li recordaré–, que, quan no toca de veritat o no toca del tot, diuen: «No, no, no...» Sabem que hi ha un problema...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. (*Remor de veus.*) Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Miri, nosaltres volem mantenir el model que tenim pactat, que comporta el desplegament gradual, perquè pugui ser ben eficaç, i, de fet, la valoració de l'actuació dels Mossos d'Esquadra allà on estan desplegats és bona. I, per altra banda, volem que, evidentment, l'Administració central es comprometi, segueixi, doncs, actuant amb tota la intensitat que cal, en tot allò en tant que hi ha hagut desplegament. I sempre que hi ha hagut d'haver coordinació amb les policies locals i amb l'Administració de l'Estat, hi ha estat.

A les policies locals l'únic que els hem de demanar..., i consti que n'estem satisfets de la col·laboració, tenim més de cinquanta convenis amb diversos ajuntaments, a alguns ajuntaments el que sí els hem de demanar és el que els acaba de demanar fa poc el Síndic de Greuges: que no es limitin a esperar que arribin els Mossos d'Esquadra, sinó que mentrestant segueixin complint amb la seva obligació.

Vostè té tota la raó quan diu que no és un problema només de policia, és un problema judicial, és un problema de lleis, per això nosaltres aquí vam presentar una llei, que un dia d'aquests s'aprovarà, sobre el menor, de rectificació. Perquè, realment, el problema que hi ha en realitat no és més greu que en la majoria de països europeus, al revés: les estadístiques diuen, per exemple, que l'índex de victimització que es diu concretament, acollim-nos a l'Estat espanyol, però també a Catalunya, és inferior al de la majoria de països europeus, evidentment molt inferior al de la França de *monsieur Jospin*, que, precisament, s'ha convertit, això, en un dels elements del debat de les eleccions presidencials.

El que passa és que aquí el que preocupa és la proliferació de delictes menors i la forma com després això es resol en els jutjats. I per això vàrem presentar la Llei del menor, que, per cert, si algú s'hi va oposar per tal que realment fos més efectiva, va ser en nom d'uns arguments que jo crec que, de vegades, són pseudohumanitaris, i va ser precisament el Partit de vostès.

Per tant, és veritat, vostè té tota la raó, s'han de fer totes aquestes coses, les fem, de vegades, no trobant col·laboració, precisament, per part del seu Partit o per part de gent del seu Partit.

Nosaltres seguirem fent la implantació gradual i progressiva dels Mossos d'Esquadra, i el que demanem és que les altres administracions, unes ho fan i altres no...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...compleixin amb les obligacions que en el moment de fer el pacte varen adquirir.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern en matèria de recerca científica (tram. 317-00394/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, és un fet que la recerca, el desenvolupament i la innovació tecnològica han esdevingut indispensables per al progrés de les societats modernes en aquest inici de segle.

A Catalunya existeix un ampli consens que tots els sectors..., els econòmics, socials i polítics, entorn a la necessitat d'una política de R+D que signifiqui un salt endavant en totes les seves dimensions, la bàsica, l'aplicada, la tecnològica i la d'innovació. El Govern de la Generalitat, conscient d'aquesta necessitat i malgrat no tenir transferits els recursos per finançar la recerca, està realitzant des de fa anys un esforç molt important per tal d'impulsar la qualitat investigadora que duen a terme les universitats, els centres de recerca i les empreses al nostre país.

De fet, hem estat tots testimonis en aquesta cambra que el Govern ha aprovat ja en la present legislatura el tercer Pla de recerca amb l'objectiu de prosseguir el camí endegat pels dos plans anteriors i aconseguir que Catalunya doni un salt endavant en els diversos vessants de la present recerca.

Per una altra banda, un dels objectius de la Unió Europea és el de progressar cap a un espai europeu de recerca de qualitat i excel·lència. Catalunya, senyor president, atesa la seva declarada vocació europea no pot –ni ho vol– quedar al marge d'aquesta iniciativa. És un repte difícil que no podem deixar passar si volem formar part dels països europeus amb pes específic a l'inici del nou mil·lenni. És en aquest sentit, molt honorable president, que voldríem saber quin és el capteniment del Govern de la Generalitat en matèria de recerca científica.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Efectivament –i abans en la primera pregunta del Partit Popular aquest tema ja ha sortit–, si volem arribar a on volem arribar, que és en el grup de dalt de tot europeu, nosaltres hem de fer, com fan aquests països que hi són, que ja hi són –hem de fer-lo–, un esforç important des del punt de vista d'ensenyament, des del punt de vista de recerca, de noves tecnologies, etcètera. Aquests països ho fan. Tenen dues coses més, aquests països, deixin-m'ho dir, també: una gran cohesió social i un molt fort sentit de patriotisme, de sentiment nacional –de passada, permetin-me que els ho digui.

Però, bé, dit això, nosaltres, doncs, hem d'anar per aquest camí. Ara nosaltres hi podem anar més que temps endarrere, perquè aquest és un dels punts on es nota que el canvi que hi ha hagut en el tema del finançament ha estat important. Ens atrevim a fer coses ara, i ens hi atrevíem ja quan vàrem veure més o menys com podia acabar això del finançament des de fa un parell d'anys, perquè teníem unes disponibilitats..., més marge, que no teníem abans.

I això, per exemple, explica que el pressupost de recerca en dos anys només s'hagi incrementat en un 33%; que realment podem fer tot allò que necessitem per complir amb aquell compromís de situar l'1,4% del PIB al que és la despesa en R+D, que està per sota de l'1,8, que és on hem d'arribar, però que no hi podem arribar, lògicament, fins a l'any 2007; que hi hem pogut dedicar 90 milions d'euros, és a dir, 15.000 milions de pessetes, en infraestructures de recerca durant tres anys; que, a través del programa ICREA hàgim pogut rescatar trenta investigadors de prestigi de l'estranger; que hàgim pogut captar 198 sobre 800, és a dir, el vint-i-cinc per cent de les beques que es donaven a través del programa, a nivell espanyol, Ramón i Cajal; que hàgim pogut ajudar 429 grups que fan investigació, algun d'ells modesta, però 429 grups, la qual cosa indica realment una activitat i una vitalitat forta; que hàgim pogut assumir el compromís que representarà la construcció de la font de llum del sincrotró; que hàgim... (*Rialles.*) I, per què riuen? (*Veus de fons.*) No..., ja sé que no saben que és, però no riguin, perquè la ignorància no els dona permís de riure.

Que estiguem construint deu centres de recerca per incorporar a la xarxa d'excel·lència de l'espai científic europeu; que, dels programes europeus, concretament Catalunya hagi pogut captar el 30%, cosa que... (*persisteix la remor de veus*), és qui n'ha captat més...

El president

Prego silenci si us plau!

El president de la Generalitat

...Madrid, concretament, n'ha captat el 27%; que hàgim pogut dedicar diners, concretament, 130 milions d'euros, a involucrar les empreses...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Molt bé.

El president

Moltes gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius pel que fa al desdoblament de l'Eix Transversal (tram. 310-00330/06)

La següent pregunta es formula al Consell Executiu, i la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, del Grup Parlamentari Popular, l'adreça a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, sobre el seu objectiu pel que fa al desdoblament de l'Eix Transversal. Té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Política Territorial, després de les declaracions i dels anuncis que han fet, vostès, sobre el desdoblament de l'Eix Transversal, quins són els objectius immediats sobre aquest?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vàrem anunciar, ja, les actuacions previstes i planificades ja feia temps pel que feia a l'Eix Transversal. I, en aquest sentit, li hem de dir que, d'acord amb tota aquella planificació, avui en dia ja s'han adjudicat les obres corresponents a una primera actuació de desdoblament de l'Eix Transversal en el seu tram entre les Oluges i Cervera –actuació, doncs, que està pendent de ser iniciada en les properes setmanes per un import que supera els dinou milions i mig d'euros.

D'altra banda, i d'acord amb les previsions, també, ja anunciades, tant de trànsit actual com d'intensitats previstes al llarg dels propers anys, en aquests moments estem ja treballant en els projectes constructius, la redacció dels estudis i les actuacions necessàries per licitar, ben aviat, els trams de desdoblament entre Manresa i l'Eix del Llobregat i, també, al voltant..., la circumvallació de Vic entre la C-17 fins a l'enllaç de Calde-tenes.

A continuació, tenim previst d'efectuar el desdoblament entre Santa Coloma de Farners i la Nacional II, així com també el tram del Bages, que va des de l'enllaç de l'Eix del Llobregat fins a Artés; i, a continuació, i dins de l'horitzó dels propers sis, set anys, acabar des-

doblant la totalitat de l'Eix Transversal en el seu tram central, entre Artés i la ronda de Vic.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Vostè ho ha dit en el final de la seva resposta: sis, set anys per acabar de desdoblant l'Eix Transversal de Catalunya. I vostè ha fet una referència en el tram pel que fa a l'enllaç a la variant de Cervera.

Bé. L'enllaç de la variant de Cervera, senyor conseller, vostès sempre l'han projectat com un desdoblament –sempre l'han projectat com un desdoblament–, no el fiquin com un desdoblament, perquè, en tot cas, no han fet ni la carretera d'enllaç, és a dir, no han fet ni el que és l'enllaç, i ara vostès parlen del desdoblament. Bé, faran una carretera de dos vies, que és el que reclamem des del Grup Parlamentari Popular, que és el que ha reclamat aquest Parlament en diferents resolucions, que és el que vostès tenen el compromís en diferents resolucions de fer el projecte de la totalitat del desdoblament de l'Eix Transversal. No em barregi, senyor conseller, el que és el desdoblament pel que fa a la unió amb la variant de Cervera, perquè aquest és un tema que vostès ja haurien d'haver tingut assumit des de fa molts anys i que, en tot cas, ja havien d'haver fet un cop ha entrat en funcionament, també a la vegada, la mateixa variant de Cervera.

Pel que fa a la referència de tota la resta de l'Eix Transversal, que vostè parla entre sis, set, vuit, anys, és conegut per tota aquesta cambra, és conegut per la ciutadania de Catalunya, que el finançament de l'Eix Transversal en la seva majoria, és a dir, en la seva part més important, ha estat pel Govern de l'Estat. És a dir, va estar declarada al Senat un obra d'interès general, i per això vostès van poder tindre, per això Catalunya va poder tindre, un finançament addicional, és a dir, un finançament que fa que l'Estat espanyol, mitjançant la Unió Europea, hagi pogut finançar gran part de l'Eix Transversal de Catalunya. És per això que nosaltres li reclamàvem en diferents ocasions, també la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat en una moció fa poques setmanes en aquest mateix Ple del Parlament, la necessitat de fer un projecte global de desdoblament de l'Eix Transversal i no continuar fent el que vostès van fer en l'Eix Transversal, és a dir, un tram darrere l'altre, finalment inaugurant-lo vint-i-dues vegades, com vostès van fer, i vostès, al final, van fer que l'Eix Transversal fos la carretera no solament més inaugurada, sinó la carretera que, en tot cas, havien vostès proposat i la carretera que vostès no van pagar, sinó que va pagar el Govern de l'Estat.

El que li reclamem avui des del Grup Parlamentari Popular és que els objectius que vostès han marcat a sis, set, anys sigui no solament un objectiu de sis, set, anys, sinó que sigui un objectiu global, un objectiu finançat des dels diferents plans d'infraestructures...

El president

Senyor diputat...

Sr. Fabregat i Vidal

...entre d'altres també la possibilitat –ja acabo, senyor president– del Pla d'infraestructures de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. En qualsevol dels casos, senyor diputat, recordar que la part rebuda des del Govern central per finançar parcialment aquesta infraestructura no va ser, en cap cas, en la totalitat del seu pressupost, sinó, evidentment, des d'un punt de vista relatiu, no superava, ni tan sols, el 25 o el 30%.

D'altra banda –d'altra banda– deixi'm que li recordi que el que estem fent en aquests moments és complir un mandat de la Moció del Parlament aprovada, si no recordo malament, el 28 de febrer d'enguany, que deia: «Aprovar en el termini més breu possible dins l'any 2002 el projecte de desdoblament de la carretera 125, l'Eix Transversal, en els trams compresos entre Vic i Manresa, Santa Coloma de Farners i Girona, i les Oluges i Cervera.» És evident que aquesta és una actuació que ja teníem prevista amb anterioritat, però que, òbviament, s'està executant en aquests moments i es contempla en la seva dimensió global dins de les actuacions de desdoblament parcial de l'Eix Transversal...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial

...que ens ha de portar dins d'aquest horitzó de l'any 2010 a tenir –gràcies, president– prop del 76% de l'Eix Transversal amb tres o quatre carrils.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les infraestructures en matèria d'aigua a la comarca del Maresme (tram. 310-00245/06, 310-00246/06 i 310-00247/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler, sobre la construcció pendent de la nova conducció d'aigua en alta entre la planta potabilitzadora de Palafolls i Calella. Té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Li demanaria el permís per tal de poder acumular les preguntes número 7, 8, 9 i, si fos possible, tota vegada que totes formen part d'un seguit de preocupacions a l'entorn de l'aigua del Maresme, també la 19, senyor president.

El president

Mantenir la...?

El Sr. Clofent i Rosique

No, també la 19 acumulada...

El president

Sap què passa? Que la 19 pot ser que no entri. Li preguntaria que per ordre acumulés les que...

El Sr. Clofent i Rosique

És que el problema, senyor president, és que van ser entrades el mateix dia, i per raons que no sé conèixer han quedat diversificades al llarg de la...

El president

Sí, sap què passa? Que pot anar en perjudici d'una altra. Si vostè no hi té cap inconvenient, acumulem les tres primeres, i l'altra li preguntaria que quedés com a peça aïllada.

El Sr. Clofent i Rosique

Doncs moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, no li vindran de nou, aquestes preguntes, bàsicament perquè n'hem parlat des que vostè ostenta la responsabilitat de conseller més d'una vegada, i li consta, també, que amb responsables de l'ACA el diputat que li parla també ho ha fet.

El motiu de les preguntes, totes, el trobarem en la problemàtica de l'aigua en el Maresme. Vostè no en té responsabilitat directa, però sí que la gestió que s'ha realitzat al llarg dels últims anys de la conca de la Tordera ens porta en aquests moments al Maresme a una situació complicada en el tema de l'aigua en general.

Sap vostè, senyor conseller, que està en marxa, i no toca parlar-ne avui, però que està en marxa una dessaladora que, a parer meu, és l'exemple més evident que alguna cosa no han fet bé, alguna cosa no han fet bé, perquè el recurs d'aigua, de cop i volta, se'ns ha tornat escàs, i no tot el problema, senyor conseller, pot ser imputat a la climatologia ni al canvi climàtic. En aquests moments hi ha una sobreexplotació, des de fa molts anys, de la conca de la Tordera. Allà s'hi han acumulat moltes empreses, i a la part de la desembocadura s'hi ha acumulat molta activitat urbana, molta activitat turística. Una cosa i l'altra han fet, conjuntament amb l'activitat agrària, que la conca de la Tordera estigui en aquests moments en una situació molt preocupant.

Les preguntes que li adreço, senyor conseller, van en el sentit següent. Una és respecte d'una obra pendent en

la xarxa en alta, que es va comprometre en el moment de la construcció de la potabilitzadora de Palafolls, que consistia en la substitució de les canonades en alta fins a Arenys de Mar. Vostè sap, senyor conseller, que a la canonada antiga, encara no substituïda, se li han acumulat molts pòsits, que, en el moment que hi han actuacions sobre la xarxa, hi han canvis de pressió, el que provoquen és que l'aigua surti per l'aixeta en condicions poc acceptables per a l'ús domèstic, i que, per tant, seria convenient que aquesta obra que fa molt temps que està projectada però no s'acaba de realitzar es fes.

L'altra pregunta, senyor conseller, consisteix en si vostè es pot comprometre a realitzar les actuacions que calgui per tal d'interconnectar totes dues xarxes. Sap, senyor conseller, que el Maresme es nodreix de dos fonts d'aigua, una és la de Ter Llobregat, que arriba fins al municipi de Caldes d'Estrac, això seria al sud del Maresme, i la part nord, de la potabilitzadora de Palafolls. Aquestes dues xarxes no estan interconnectades. Pensem que seria convenient connectar-les de cara al futur, amb possibles problemes que hi poguessin haver amb un o amb un altre subministrament.

I una tercera, senyor conseller, és sobre la mateixa conca de la Tordera, per això hagués anat bé poder parlar de la pregunta que avui no podem fer, però, en qual-sevol cas, senyor conseller, la nostra preocupació està a dir: un cop es posi en marxa la dessaladora és evident que hi haurà menys extracció d'aigua de la conca. Aquesta menys extracció que faran tots els usuaris que seran alimentats, servits, per la dessaladora, en cap cas hauria d'anar perquè es continués extraient aigua de la conca en els usos actuals o futurs encara més elevats. Per tant, seria convenient, senyor conseller, que la dessaladora, entre altres coses, significués que la conca de la Tordera es recupera, que, per tant, l'extracció d'aigua la controlaran i que el que uns ciutadans hagin de canviar el subministrament per aigua dessalada en cap cas implicarà que altres usuaris de la conca poden incrementar els seus consums. I voldríem saber si vostè està en condicions també de dir-nos-ho, si controlaran definitivament i sabran exactament quina és l'extracció d'aigua que es fa d'aquell aquífer, perquè fins no fa gaire aquestes dades encara no es coneixien.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, intentaré ser breu i sintètic i anar a pams per l'acumulació d'aquestes diferents preguntes, i, si m'ho permet, començaria una mica pel final. Vostè deia, doncs, algunes reflexions a l'entorn de la dessaladora, i en el començament de la seva intervenció deia: «Home, vostè no...», referint-se al conseller, «no hi té una responsabilitat directa.» No, certament no la hi tinc, i aquesta és una responsabilitat compartida per tots plegats, pel món local, perquè ha tingut, doncs, un desenvolupa-

ment, que suposo que desitjat, des de la perspectiva de la comarca, doncs, en l'àmbit turístic, en l'àmbit urbanístic, en l'àmbit de regs agraris, etcètera, etcètera. Per tant, és una responsabilitat. Hem arribat a una situació límit.

I en una de les preguntes, la tercera, vostè em demana, en la formulació escrita, i ho ha dit ara també en l'expressió verbal, si crec que és sostenible, doncs, la situació en què tenim la Tordera. Doncs no, no és sostenible. Així ho creiem, i, per tant, no aquest conseller que els parla, sinó el qui em va precedir en aquesta responsabilitat, ja va emprendre unes mesures que tenen, evidentment, també, continuïtat en l'acció de Govern i del Departament de Medi Ambient, i, més en concret, de l'Agència Catalana de l'Aigua. I són un reguitzell de mesures que són, doncs, jo diria que integrals, que globals, que no són només una dessaladora, o no són només el control de les extraccions, o no són només mirar, controlar, exactament, o posar comptadors a quin és l'inventari d'aquestes extraccions que es puguin fer d'aigua, per tal, doncs, de redistribuir i de fer-ne aquests ús molt més sostenible.

Per tant, d'entrada, dir-li que en tant que compartim el fet que hi ha una explotació entenem que sobredimensionada a l'aquífer de la Tordera, li donem una resposta d'una manera integral, de la qual la dessaladora és una peça important, però no l'única: hi han, i vostè ho coneix, doncs, campanyes de sensibilització d'estalvi d'aigua; trobem complicitat en els ajuntaments, això és una peça també molt i molt important al respecte; hi ha la peça de la dessaladora, que tindrem ocasió de substanciar, doncs, aquesta pregunta quan s'escaigui, però, en qualsevol cas, que tenim els compromisos que tenim, que són el mes de juny poder-la posar en funcionament; hi han, a més a més, doncs, un reguitzell de mesures encara molt més severes i compromisos de totes les parts.

I jo voldria explicitar quins són, doncs, els compromisos de l'Agència Catalana de l'Aigua, del Departament de Medi Ambient i, per tant, del Govern de la Generalitat, que el principal..., o es podrien resumir tots en un, que és l'elaboració d'un nou model de gestió integrada de l'aquífer de la Tordera. Per arribar a poder fer aquest model hem fet un camí llarg i no pas sempre senzill, en què –hi insisteixo– hem trobat la unanimitat, doncs, del Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua a l'hora de prendre algunes mesures no sempre ben enteses i no sempre agradables, com, doncs, impedir o fer una moratòria de dos anys en tot el que és l'extracció d'àrids, exigir per defecte en qualsevol sollicitud que es faci d'obres un estudi amb relació al tema de l'aquífer, obligar a instal·lar els comptadors d'aigua en aquelles captacions que sabem que existeixen i que avui encara no tenen aquesta captació d'aigües. En qualsevol cas, un reguitzell, un conjunt, de mesures –hi insisteixo–, doncs, acordades amb el món local en el marc del Consell de Direcció de l'Agència Catalana de l'Aigua i també, doncs, amb els sindicats agraris, evidentment, presents en el territori.

Per tant, estem intentant..., el que volem fer és aquesta política d'una visió més integral, en la qual –hi insisteixo– la dessaladora és una peça, l'estalvi n'és una

altra, el control exhaustiu de les captacions que hi ha n'és una altra, la moratòria d'aquests dos anys de l'extracció de danys n'és una altra, de peça. És una visió –hi insisteixo– integral.

Anant a les preguntes més de detall, més de matís, amb relació a aquests aspectes de xarxes d'aigua que vostè comentava, amb relació a la connexió de les xarxes en alta, vostè sap que aquesta és una prioritat genèrica de la política hidràulica del Govern de la Generalitat, de l'Agència Catalana de l'Aigua, la connexió de les xarxes en alta, i, per tant, també en el Maresme hi té expressions i també en el Maresme hi té concrecions. Vostè ho deia: al Maresme sud, bàsicament, l'abastament dels municipis es fa a través de la xarxa d'Aigües Ter Llobregat, hi ha un projecte redactat l'any 96 que preveu l'execució en dues fases, una de les quals ja està feta, que és la part Alella - Mataró, i una segona fase, que és Alella - Caldes d'Estrac, que està adjudicada i està pendent de la disponibilitat de terreny, és a dir, ja estem, per tant, en aquesta fase final. La inversió total d'aquesta segona fase és de 39 milions d'euros, 23,8 dels quals els posa l'Agència Catalana de l'Aigua i els 15,19 restants els posen el conjunt d'ajuntaments que se'n veuran beneficiats, perquè deu entendre que aquesta és una obra que fem amb la complicitat dels ajuntaments, que és a qui correspon, doncs, la responsabilitat de l'abastament d'aigua, i, per tant, nosaltres també hi participem des de l'Agència Catalana de l'Aigua en aquests termes que li he expressat. Per tant, amb relació a la connexió de la xarxa en alta, aquesta intenció de fer aquesta segona fase Alella - Caldes d'Estrac amb aquest pressupost, i amb relació a Palafolls - Calella, que vostè també s'hi referia, en aquest context el Consell Comarcal del Maresme ha encarregat, finançat per l'Agència Catalana de l'Aigua, el projecte de desdoblament d'aquesta canonada. Aquest projecte està llest, aquest projecte ha arribat a mans de l'Agència Catalana de l'Aigua a finals d'aquest any que hem tancat, de l'any 2001, i, per tant, tenim la previsió d'iniciar en breu el que és la informació pública d'aquest projecte per tal de, dins d'aquest any 2002, poder ja començar l'execució d'aquesta obra.

No sé si amb això dono resposta a les tres preguntes. En qualsevol cas, en el torn de contrarèplica li puc fer algun altre matís. Sintetitzant, la conducció Palafolls - Calella, sí que en tindríem, doncs, Palafolls - Santa Susanna, aquesta primera part, ja a informació pública, amb l'horitzó de dins del 2002 tenir l'obra en marxa i en funcionament, i en la part de Santa Susanna fins a Calella, aquí encara no disposem al dia d'avui del projecte. Per tant, dins d'aquest 2002, de ben segur, doncs, que posarem en marxa i començarem els tràmits per poder fer el projecte. No sé en aquest moment si ho farem a través, com ho havíem fet en la primera fase, d'una subvenció de l'Agència Catalana de l'Aigua al Consell Comarcal o ho farem directament des de l'Agència Catalana de l'Aigua. En qualsevol cas, el substancial, l'important és que iniciarem l'obra de la primera part dins del 2002, i d'aquesta segona part, doncs, de l'obra, n'encarregarem el projecte dins, també, evidentment, d'aquest any 2002.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, li agraeixo la informació que em facilita i els compromisos que hi ha a l'entorn del que vostè ens ha explicat.

De totes maneres, senyor conseller, respecte a l'aquífer de la Tordera, hi han dos aspectes que val la pena considerar, en la gestió i en els compromisos, en la seva solució; un és, i és, bàsicament, la contaminació dels pous. No està tant en la quantitat d'aigua, sinó, també, en la qualitat de l'aigua per contaminació i en el que hi ha en els pous de la desembocadura del riu per salinització del mar. El que ens expliquen els tècnics, el que hem conegut és que el tema de què se salin els pous a desembocadura és perquè baixa poca quantitat d'aigua. L'efecte que en baixi poca el que passa, el que facilita és que entri l'aigua del mar i, per tant, sali l'aigua. L'altra, l'altra part, senyor conseller, és el de la quantitat de nitrats que hi ha a molts pous.

Per tant, es tractaria, a parer nostre, no només de mantenir un control sobre l'extracció d'aigua, l'ús de l'aigua que es faci en la totalitat de la conca, sinó també de guanyar-hi qualitat, no només quantitat, sinó de fer una aposta molt decidida en la qualitat, en el control de la contaminació i, sobretot, en la recuperació dels pous que hi ha a la desembocadura.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor conseller, li queden trenta-sis segons.

El conseller de Medi Ambient

Els aprofitaré tan bé com sàpiga, senyor president, intentant donar resposta. Hi ha una iniciativa, a la qual no m'he referit en el primer torn perquè m'ha passat per alt, però que és molt significativa en relació amb el que és evitar la salinització dels pous, que és el retorn de l'aigua a partir del terciari de la depuradora de Blanes, el retorn a la llera, amb la qual cosa tenim més cabal i, per tant, impedim en bona mesura el que seria la salinització, que és un aspecte, evidentment, que ens preocupa. I insisteixo en la resta, el tema de contaminació, doncs, per nitrats, ho hem d'anar assolint d'aquesta manera: evitant, doncs, aquesta sobreexplo-tació de l'aquífer, cosa que aconseguim fer també amb aquesta recàrrega de l'aquífer a partir, també, d'aprofitar aquesta aigua de depuradora del terciari...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...que retornem a la llera.

El president

Moltes gràcies.

————— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la immigració (tram. 310-00248/06, 310-00249/06 i 310-00250/06)

La següent pregunta la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, l'adreça a l'honorable conseller senyor Artur Mas, sobre si el conseller de la Presidència considera que el fenomen de la immigració fa perillar la identitat i la llengua catalanes.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Si em permet, voldria acumular les preguntes 9, 10 i 11.

El president

Si em permet, el temps només ens dóna per acumular-ne dues, per tant...

La Sra. Geli i Fàbrega

Sí. De fet, la 10 ha vist vostè que ha caducat en el temps i, pràcticament, doncs, en faré referència, però no esgotaré el temps.

El president

Té cinc minuts pel conjunt de les seves intervencions.

La Sra. Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Honorable conseller, de fet, aquestes preguntes van ser formulades al febrer del 91, quan la senyora Marta Ferrusola deia coses tan divertides com que AHà i Mahoma substituiran Crist i el Papa en terres de Gaudí, no?, que li feia por la immigració. Però no vull discutir sobre les paraules de la consellera, vull discutir sobre la seva responsabilitat... Ai, perdó! Sí, no sabia com anomenar-la, perquè anava, de fet, privadament, eh?, en tot cas, és l'esposa del president.

El que vull discutir amb vostè, i de fet la meua pregunta, és amb relació a tres temes o tres idees molt importants, que vostè, pensem, hauria de fer pedagogia i acció política en tant que és el responsable de la Secretaria, o que de vostè depèn la Secretaria d'Immigració.

Les preguntes són molt concretes, no?: Vostè creu, conseller, que la identitat catalana perilla per l'allau o per l'augment de la immigració? Segona: és la llengua? I la tercera: és la religió? De fet, aquestes preguntes, doncs, voldrien una resposta des del punt de vista de pedagogia política i des del punt de vista d'acció política.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, president. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, bé, si vostè ens

reclama que nosaltres fem discurs pedagògic, acció política amb relació al tema de la nova immigració, jo li he de dir que el nostre Govern se'n fa un tip de fer aquesta acció política i aquesta acció pedagògica. Fixin-se vostès que en totes les declaracions de membres del Govern, d'alts càrrecs de l'Administració, tota l'acció del dia a dia del nostre Govern, precisament està impregnada d'aquesta voluntat d'entendre la nova immigració com una oportunitat de cara al nostre país i, per tant, doncs, com un element que, finalment, doncs, pot enriquir també la nostra societat de cara a aquests propers anys, advertint, això sí –i això em sembla que és perfectament compatible amb el que he dit fins ara–, que finalment, doncs, nosaltres tenim una identitat que està fonamentada en la llengua, però també en moltes altres coses, en molts altres valors, i que lògicament tenim tot el dret del món –i així ho hem de fer saber– que aquesta identitat sigui respectada.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Honorable conseller, miri, he fet una recerca exhaustiva de les seves declaracions l'últim any amb relació a això que jo li deia, la pedagogia política entorn del tema d'immigració: són escassíssimes, honorable conseller.

La Secretaria d'Immigració va canviar de persona responsable, sabem ben bé per què, hi ha molta solitud, conseller, hi ha absència de pedagogia política; solitud en l'àmbit local, quan hi ha conflictes amb una mesquita; solitud, conseller. Avui he fet trucades a diferents alcaldes i alcaldesses que tenen conflictes i els he preguntat si la Secretaria d'Immigració els ha trucat alguna vegada. La contesta és: «No.» Segurament hi ha algunes que sí, eh?, però, en general, no. Hi ha molta solitud a les escoles, conseller, en el tema de la religió musulmana o en el tema de la concentració d'alumnes de diferents ètnies, de diferents religions; solitud. I no parlo de l'escola pública. Solitud de les famílies d'una i de l'altra banda.

No hem escoltat gaire, de vostè, conseller de Presidència, paraules, quan hi va haver el conflicte; sí de la consellera d'educació sobre el tema del xador; no, del xador, sinó del mocador, per dir-ho així, a l'Estat espanyol. Però vostè, és escassíssima..., la Secretaria d'Immigració és invisible, pràcticament, conseller. Això és el que li estem demanant.

Identitat? No barregem la identitat del concepte d'identitat. Preservar la identitat catalana perquè hi càpiga tothom però també preservar els trets identitaris dels que vénen. Estic parlant d'això. No vull..., no dona temps en preguntes, conseller; li reclamem... Això que vostè ha dit avui no és veritat, conseller: en poquíssimes ocasions l'hem escoltat parlar d'aquests temes. I sobretot, el dia a dia, eh?, perquè governar també és proximitat en els conflictes, i en tenim molts d'oberts, segurament magnificats moltes vegades.

Li he posat exemples, eh?, li he posat exemples de mesquites, d'associacions de veïns, de pròpies comuni-

tats musulmanes que no estan d'acord amb certa ubicació. Li he posat exemples d'escoles, li he posat conflictes, declaracions, comentaris sobre crisis de la identitat catalana. I reclamava això que vostè ha fet avui, però que ho faci assíduament, perquè vostè és el conseller de Presidència –hi insisteixo– i vostè té sota la seva responsabilitat, la Secretaria d'Immigració.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies, senyor president. Miri, jo potser..., he de pensar, senyora Geli, que vostè es guia massa per les declaracions que surten als mitjans de comunicació i, probablement, doncs, no deu tenir temps –i no sé si ganes– de seguir altres accions del Govern, que probablement, doncs, això no ho fa amb tanta assiduitat, no? I en aquests temes d'immigració, quan es fa aquest discurs que jo he fet ara, aquí, no surten les declaracions. Però que no surtin les declaracions i que vostè no les pugui llegir en alguns diaris no vol dir que no es facin. I jo li puc dir que en fem, no només jo com a responsable directe d'aquests temes, ja que depèn de Presidència la Secretaria de la Immigració, sinó tots els membres del Govern, en els seus diferents àmbits de responsabilitat.

Hi insisteixo: ens fem un tip de fer pedagogia en aquest sentit, i si no ho féssim i féssim altres coses, segur que sortiríem en els mitjans de comunicació. I vostè veu que no hi sortim per aquests temes: senyal que, finalment, aquesta pedagogia la fem en la línia que hem de fer, i que nosaltres com a Govern pensem que l'hem de fer.

Miri, fa molt pocs dies, jo vaig estar a Galícia presentant, allà, una exposició que ja ha anat a altres llocs de l'Estat espanyol, que se'n diu «Catalunya, terra d'acollida», i preguntat a l'alcalde de Sant Adrià del Besòs, que estava present allà, si en el meu discurs públicament fora de Catalunya, que també té el seu valor, vaig fer o no aquest mateix discurs que he fet exactament aquí; exactament el mateix que he fet aquí, escolti, amb totes les càmeres de televisió davant, tots els periodistes i moltíssima gent.

El que passa és que, quan diem això que he dit jo aquí, això no és novetat, i com que no és novetat, però és necessari dir-ho, aleshores potser no té una gran transcendència a nivell dels mitjans de comunicació.

Per tant, l'acció pedagògica hi és. No estigui tant pel que vostè pugui o no llegir en els diaris, cregui'm, guii's més per l'acció que fa el Govern, el dia a dia, i en aquesta acció. Jo els asseguro que aquesta constància que vostè reclama nosaltres clarament la tenim.

I si em permet li posaré un exemple en l'àmbit escolar que també és molt recent: què va fer el Govern –el Govern–, la Generalitat de Catalunya, el Departament d'Ensenyament, a Ripollet, quan es va plantejar el tema que es va plantejar. Com va actuar el Govern?, en la línia que vostè reclama o en una línia diferent? Actuar

en la línia que vostè reclama, o no? Va ser així, no?, jo crec que va ser clarament així.

Ara, dit tot això –dit tot això–, nosaltres, també, crec que hem de complementar aquest discurs, i nosaltres amb això serem valents, quedi o no bé, sigui més o menys políticament correcte, nosaltres hem de dir que identificar-se amb la identitat catalana, amb els valors del país, igual que ha passat amb molta altra gent vinguda de fora, aquest és un valor afegit que la gent que ve de fora pot arribar a assimilar; és a dir, es pot aprofundir, per dir-ho així, en aquest sentit de pertinença, que finalment és el que identifica molta gent vinguda de fora amb la nostra societat i que això, finalment, els fa progressar, a ells, i ens fa progressar a tots plegats.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi dels Efectes de les Línies d'Alta Tensió i de les Instal·lacions de Telefonía Mòbil sobre la Salut de les Persones (tram. 252-00017/06)

Exhaurit ja el temps de preguntes al Consell Executiu, passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el setè, que és el debat i votació de la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi dels Efectes de les Línies d'Alta Tensió i de les Instal·lacions de Telefonía Mòbil sobre la Salut de les Persones. Per presentar-la, tenen la paraula els dos diputats: l'illustre diputat senyor Joan Boada i l'illustre diputat senyor Miquel Barceló. Si fan la presentació conjunta, vostès saben que tenen exactament la meitat del temps. Estan d'acord, amb això? (Pausa.) La meitat de quinze minuts són set i mig.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument, perquè em sembla que no hi haurà especial problema i dificultat per tirar endavant aquesta Comissió d'Estudi dels Efectes de les Línies d'Alta Tensió i de la Telefonía Mòbil sobre la Salut de les Persones, no? Em sembla que en els últims temps ja s'ha vist que la societat, en alguns moments, ha reaccionat amb una mica de por, o sobretot, amb una manca d'informació davant aquesta situació i els problemes que poden provocar, sobretot, les Instal·lacions de telefonía mòbil.

Si es té en compte, a més a més, que aquestes Instal·lacions, doncs, s'han fet d'una manera molt ràpida, s'ha estès aquesta tecnologia d'una manera molt ràpida per tot el territori, i això també, potser, no s'ha fet amb la cura necessària, amb la informació necessària, perquè la societat, els homes i les dones del nostre país tinguessin la suficient tranquil·litat que allò que s'està instal·lant, aquella tecnologia que s'està instal·lant, doncs, és innòcua i no pot afectar la salut de les persones.

Aquesta certesa no existeix, aquesta certesa no hi és. Hi ha molts estudis, diferents estudis, avalats científicament per diferents universitats, per diferents científics d'arreu d'Europa i de fora d'Europa, que diuen que no és tan clar que siguin innòcues les ones electromagnètiques que desprenen, sobretot des de la telefonía mòbil, però també de les línies d'alta tensió.

Això, aquesta poca informació, aquesta no certesa que sigui innòcua, doncs, ha provocat, com he dit abans, un cert alarmisme en alguns aspectes. No cal que els recordi el que ha passat a fora del nostre país, a Valladolid, o també aquí, alguna certa alarma, a vegades poc fonamentada, com pot haver passat a Figueres o a algun altre lloc del nostre país, doncs, que fa que des d'aquest Parlament, jo crec que tenim l'obligació de participar en la necessitat de tenir tota la informació possible i necessària que podem posar a l'abast dels nostres ciutadans, els ciutadans de Catalunya, sobretot perquè l'obligació, en aquest cas del Govern, però també d'aquest Parlament –dic el Govern perquè és qui executa–, és la de portar a terme tota la seva acció política, en la seva gestió, el principi de prevenció, el principi de precaució. Aquest principi, nosaltres, des del nostre punt de vista, és vital. Davant aquesta poca informació, davant aquesta poca certesa que no podem afirmar amb total rotunditat que aquestes ones, doncs, són inòcues, aquest principi de prevenció, aquest principi de precaució és el que ha d'il·luminar, doncs, la gestió del nostre Govern.

Per aquest motiu crec que, des del Parlament de Catalunya, podem aportar, també, doncs, a través d'aquesta Comissió d'Estudi, que puguin passar diferents científics, diferents persones, diferents afectats, moltes, que poden dir coses sobre quina és la situació en aquests moments, quins són els estudis que hi ha en aquests moments, sobre l'afectació d'aquestes zones, repeteixo, tant de les línies d'alta tensió com també de la telefonía mòbil sobre les persones.

Hi ha molts estudis –des de l'Institut Ramón y Cajal, també de Madrid, des de la Universitat Karolinska, doncs, a Suècia, en definitiva..., o altres estudis a Nova Zelanda– que ens expliquen, doncs, que poden ser perilloses per a la salut. També n'hi ha d'altres que diuen que no. Llavors jo crec que la nostra obligació és, en aquesta comissió d'estudi, fer un informe al màxim d'acurat possible en què pugui participar tothom, amb el màxim nivell, amb el màxim nivell de coneixements, d'objectivitat, sobre aquest tema per posar-ho al servei de tots els ciutadans i a partir d'aquí, doncs, també al servei d'aquells que han de fer les lleis, que les han d'executar, perquè tinguin en compte també aquests estudis. Sí que l'OMS ens té promesos uns estudis que cada any va endarrerint més –ara ja no sé si és el 2003, o el 2004, o el 2005, que els presentarà–, estudis cas-control, estudis epidemiològics, que ens ajudarien també a entendre això, però mentrestant jo crec que aquesta feina, aquest servei, el podem fer des del Parlament de Catalunya.

Acabo. Creiem que tenim l'obligació de discutir, escoltar, reflexionar sobre un tema que crea malestar, que crearà encara més malestar; veurem, doncs, quan s'ins-

tal·li la tecnologia UMTS, també de telefonia mòbil, doncs, que encara no ha començat, i això també significarà una dispersió molt més gran per tot el territori, doncs, d'aquestes instal·lacions, d'aquestes antenes, que pot provocar encara potser més malestar i fins i tot crispació.

Nosaltres hem de donar la màxima informació possible i per això pensem que aquesta comissió d'estudi pot ajudar, després d'un temps de treball i un informe final..., això és imprescindible, no podem fer com, a vegades, en altres comissions d'estudi que comencen i acaben com es diu popularment «com el rosari de l'aurora», sinó que han de tenir un informe, i és la nostra obligació fer un informe, doncs, al màxim d'objectiu possible que expliqui què han dit els científics, què han dit les persones, les diferents persones, afectades sobre aquesta situació.

Crec..., acabo dient que és la nostra obligació i em sembla que no tindrem cap problema, doncs, de començar al més aviat possible a treballar en aquesta comissió d'estudi, repeteixo, perquè és la nostra obligació i seria un servei més als ciutadans del nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. També per presentar-ho, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Jo seré molt breu entre d'altres coses perquè el substancial ja ho ha afirmat, la justificació de la necessitat d'aquesta comissió ja l'ha presentada el diputat senyor Boada, que en definitiva ens ha dit que falta informació; l'alarma social és en part provocada per la falta d'informació, i l'obligació dels poders públics d'actuar sota els principis de prevenció i de precaució.

I tenim dos temes importants. En definitiva, el canvi tecnològic segurament en el futur ens en portarà d'altres; el canvi tecnològic és consubstancial a l'aparició de nous instruments, de nous sistemes, que tenen avantatges quant al seu ús per la població però que poden provocar efectes negatius, també pel seu ús, en aquest cas en la salut de les persones.

És obligació dels poders públics actuar en aquest sentit, no evitant o limitant el canvi tecnològic però sí actuant en aquells aspectes normatius que permetin conèixer, en primer lloc, els possibles efectes perversos en la salut de les persones i, en definitiva, establir els instruments reglamentaris que estan a la seva mà per poder actuar en aquest sentit.

En les línies d'alta tensió, vàrem demanar en el seu moment, des d'aquest Parlament, un informe a la comissió d'experts, que en aquest sentit s'ha de dir que no va avançar massa, es va limitar a constatar el que, per altra banda, no podia ser d'altra manera, l'adequació de les línies elèctriques a la reglamentació existent, però no va afegir nova informació.

En el cas de la telefonia mòbil hem avançat una mica més, doncs; l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerques Mèdiques, depenent de la Conselleria de Sanitat, ha emès un informe recent, un informe valuós, un informe que fa un recull dels estudis que s'han fet en la majoria dels països i que serà un element que tindrà en compte, de ben segur, aquesta comissió.

Malgrat això, entenem que el problema... Per tant, tot això, ho hem de recollir i hem d'avançar en aquells camps en què no s'hagi fet aquesta informació de recull; hem d'avançar, pensem, en tres elements. En primer lloc, posant en comú aquesta informació des d'una perspectiva integrada; es desconeixen part dels informes que s'han fet a Catalunya mateix; es desconeixen, per tant, altres informes, així mateix, fets en altres països. Hem de valorar els mecanismes d'actualització d'aquesta informació; tampoc seria bo que aquesta comissió fes un gran informe i al cap de dos anys aquest informe quedés depassat. Jo penso que en el si de la comissió hem de demanar al Govern que arbitri els mecanismes d'actualització permanent d'aquesta informació. I finalment hem de valorar els instruments i suggerir i indicar al Govern els instruments de comunicació a la població, que des del meu punt de vista és el que més falla d'aquests instruments metodològics, normatius, que l'Administració va posant en solfa.

Perquè, com deia, estem en el nucli de la relació entre el canvi tecnològic i la salut; no volem limitar el canvi tecnològic però sí que volem tenir la tranquil·litat que aquest canvi tecnològic i els nous artefactes que van apareixent en el mercat no afecten negativament la salut. Aquest canvi tecnològic produeix nous sistemes i equipaments que poden afectar la salut, i els poders públics han de preservar la salut de les persones, com fem aquesta funció en un marc d'avaluació i de valoració del risc assumible en termes racionals i en termes d'assumpció controlada del risc. I aquesta és la nostra responsabilitat.

Quin és el marc acceptable? El coneixement de l'estat de l'art d'una tecnologia i dels seus efectes, i el coneixement fonamentalment del que s'està fent en aquests camps, tant en l'àmbit científic, investigant els efectes d'aquestes tecnologies, com en l'àmbit de l'Administració i en l'àmbit normatiu, veient el que fan els poders públics d'altres països, que segurament –sempre és així– n'hi ha de més avançats que nosaltres..., estan produint.

Entenem que la comissió haurà de valorar els estudis existents, conèixer el que han fet altres països, treure conclusions en termes de criteris a aplicar i de polítiques de participació i de comunicació a la població. És per tot això que considerem necessari que es creï la referida comissió d'estudi, que espero que serà aprovada per tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Atès que sembla que el Parlament votarà a favor de la constitució d'aquesta comissió, nosaltres estem contents perquè moltes vegades hem parlat d'aquest perill en la Comissió d'Indústria. Sobretot en el moment que s'havia d'autoritzar la línia de les Gavarres, va ser el precís instant que nosaltres vàrem tenir estudis acadèmics sobre el perill de les radiacions electromagnètiques. I precisament per la seriositat dels acadèmics que havien formulat aquelles hipòtesis, nosaltres n'estàvem absolutament segurs, que això era un perill públic.

És clar que les línies d'alta tensió tenen un problema, i les línies radiològiques de les antenes de la telefonia mòbil són d'un altre caràcter, són, diríem... Abans quan jo era petit, senyor president, hi havia una companyia que en deien «compañía de fluido eléctrico»; el corrent elèctric era un fluid. Ara, possiblement, tècnicament no ho diríem, si és un fluid o no, però el que és ben segur que té radiacions electromagnètiques.

I és clar, la nostra qüestió, l'hem de mirar que la salut pública no pot estar en mans de les empreses privades, perquè aquí hi ha una certa controvèrsia i una dialèctica. Per què? Perquè nosaltres, que representem els interessos públics..., i els que administren aquests corrents electromagnètics són empreses privades; les empreses privades tenen uns interessos i nosaltres, com a representants del poble, en tenim uns altres, i per això hem de ser amatents, hem de ser vigilants.

I, tal com ha dit abans el senyor Miquel Barceló, el sol fet que hi hagi una alarma social, el sol fet que existeixi això, políticament hi ha un perill. Perquè, què és la política? La política no és res. Podem dir que la política és la veritat? No; la política és una aparença. Si la gent es creu que allò és perillós, nosaltres ens n'hem de preocupar encara que no ho sigui, perquè hem de treure la por a la gent, si res més no, treure la por. I per això aquesta comissió, si acumula informació, la informació serà suficient per portar la calma a la crispació social i sobretot veuran que el Parlament no està allunyat del poble i que està atent a la salut pública.

Ja sabem que existeixen reglaments, tant de les línies d'alta tensió..., que fixen una distància a les cases habitades, mínimes, i també amb les antenes, també s'han fet unes distàncies. I aquí el que nosaltres hem de saber és si efectivament aquestes distàncies són suficients per evitar el risc, el perill a la salut pública.

Per això, senyor president, nosaltres votarem a favor i estem contents i satisfets que el Parlament sigui atent a un perill públic, un perill real o no, però que hem de dilucidar.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vagi per endavant que nosaltres ens

pronunciarem a favor de la creació d'aquesta comissió, entre d'altres raons perquè entenem que resulta de tot punt necessari el fet de treballar i d'avançar i d'esbrinar tot el que es pugui i tot el que calgui respecte d'aquesta qüestió.

El que passa és que jo crec que hauríem de ser especialment curosos, senyor president, amb aquest tema. I ho dic amb tota la franquesa de què sóc capaç, que no és poca, respecte d'aquesta qüestió. Perquè, a propòsit d'aquest tema, se'n parla moltíssim, i tots ho sabem, i tal vegada massa; massa sobretot i fins i tot per aquells qui ho fan sense coneixement de causa, que és la majoria.

S'han encarregat molt estudis, s'han fet molts dictàmens, i tots ells han coincidit a assenyalar..., des del dictamen de Rothman de l'any 1996, que va ser el primer que va ser encarregat per la Unió Europea, com els cinc que s'han produït de forma consecutiva a continuació, tots ells han coincidit a assenyalar que efectivament hi havia llacunes sospitoses, però que l'anàlisi empírica de la circumstància a ningú no permetia arribar a conclusions que permetessin expressar de forma contundent que estiguéssim en presència de res que, de manera constatable, pogués venir a pertorbar la tranquil·litat de la població pel que fa als efectes teòricament negatius que poguessin tenir tant les línies d'alta tensió com les línies de telefonia mòbil; dues coses, senyor Ferrer i Gironès, per cert, com vostè perfectament sap, ben diferents. Això que vostè diu la «fluida», que és el flux d'energia elèctrica, ha estat sotmès en diverses ocasions a moltes anàlisis en aquest sentit, i a propòsit d'aquesta circumstància, fins i tot les conclusions han estat més contundents que no a propòsit de la telefonia mòbil, probablement perquè s'ha iniciat molt abans l'anàlisi d'aquesta circumstància que no pas la de la telefonia.

El que sí que sembla coincident és la resposta de determinats col·lectius que viuen, que resideixen en la rodalia, a prop, de les instal·lacions si més no més potents d'aquests elements de transmissió radioelèctrica pel que fa a determinades pertorbacions que tenen molt a veure, doncs, amb el malestar, amb la fatiga, amb la migranya..., és a dir, amb condicions que jo no dic que no siguin importants però que serien probablement, diguem-ne, de nivell secundari respecte de les que ens importarien més, que serien les malalties, efectivament, que posen en perill o que pertorben la integritat física entesa en el seu estricte terme, no?, raó per la qual, insisteixo, ens sembla molt adient i molt oportú el fet de dur a terme aquesta comissió.

Hauríem, però, senyor president, jo crec, d'escatir molt bé quines són les persones que hauran de fer les deposicions davant la comissió respecte del seu coneixement a propòsit d'aquesta circumstància, perquè el que no hauríem de generar és ni frustració ni possibilitat d'especulació amb allò que la comissió vulgui desenvolupar com a feina, que al cap i a la fi el que ha de servir és per intentar aconseguir un mínim de llum respecte a aquesta situació.

M'agradaria que nosaltres estiguéssim en condicions de fer una aportació significativa al respecte. Però ningú

de vostès no ignora, senyores i senyors diputats, que tant la Unió Europea, com el Govern de l'Estat, com la mateixa Generalitat de Catalunya..., la diputada Pilar Díaz, que està aquí present, i jo mateix, en un determinat moment, hem tingut oportunitat de treballar en el sentit de fer el necessari per crear una comissió que vingués a estudiar tots aquests fenòmens que en aquests moments ens ocupen.

En això estem; encara, el dictamen, no l'hem rebut; està bé que existeixi una comissió que s'hi dediqui, però no generem –és el que volia dir– una expectativa que vagi més enllà del que nosaltres puguem estar en condicions de portar, perquè entenc –i el nostre Grup Parlamentari entén– que el pitjor que podríem fer, a propòsit d'un tema tan sensible, és generar determinades expectatives que mai no poguessin correspondre's amb una resposta fefaent i sobretot eficaç a la inquietud, de bona fe, expressada per tanta i tanta gent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Ja s'ha mencionat que hem tingut prèviament en aquest Parlament..., tractar el tema a bastament –la Moció 11/VI, en l'apartat d–; que posteriorment i degut a ella, per acord del Govern de la Generalitat de Catalunya de 29 de maig del 2000, publicat al DOGC del 15 de juny del 2000, es creà una comissió que, entre els seus objectius bàsics, comptava, en primer lloc, l'establiment de criteris sobre l'impacte de les línies d'alta tensió sobre els éssers vius.

Posteriorment –i l'ha mencionat el diputat que m'ha precedit–, a la Comissió de Política Social, es va, també, arribar a la conclusió de presentar l'elaboració d'un estudi, per l'Agència d'Avaluació de Tecnologia i Recerca Mèdica, que també ha mencionat l'il·lustre diputat del Grup Socialista. Suposo que tots els diputats tenen accés a aquest document; un document ampli que engloba tota la situació arreu del món, en aquest tema, i no solament..., en tots els diferents aspectes de la recerca, tant epidemiològica, com tècnica, com de mitjans de comunicació, amplíssima, en el sentit que demostren clarament la impossibilitat d'assegurar l'existència d'efectes perniciosos sobre la salut de les persones, a part dels efectes tèrmics, també molt limitats, i de la influència sobre els accidents de trànsit.

El problema fonamental que trobem aquí és sens dubte l'alarma social que s'ha creat envers el tema, en part per una certa desinformació, probablement..., o, millor dit, segurament involuntària, induïda per alguns mitjans de comunicació sense supervisió científica, i per una por molt legítima del desconegut que es va iniciar pel probable efecte dels microones domèstics, en el moment en què es va generalitzar el seu ús, i que es repeteix pel ràpid creixement de la telefonia mòbil, més visible per la necessitat d'instal·lar antenes.

El cert és que, per totes les limitacions descrites als informes i per les especials característiques, dificultats i necessitat d'estudis de llarga durada, probablement passarà bastant temps per arribar a conclusions concloents i incontrovertibles.

Com a resum i per finalitzar, només fer palès el recolzament del nostre Grup a les iniciatives mencionades fins ara, així com a la creació d'aquesta comissió. Felicitant, també, l'excel·lent feina feta pels experts que han realitzat els treballs, així com valorant com a element fonamental l'alarma social generada, donarem suport a la creació d'aquesta comissió a fi i efecte que sigui la que decideixi les funcions que ha de dur a terme per intentar eliminar o almenys disminuir aquesta alarma, si res més no, assolint una informació acurada de base científica i amb llenguatge intel·ligible pels ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem, per tant, ara, a la votació d'aquesta proposta de resolució que acabem de debatre.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes del Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions en les Relacions Internacionals (tram. 252-00022/6)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes del Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions en les Relacions Internacionals. Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada. No? *(Pausa.)*

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., molt breument perquè a més a més aquesta és una proposta consensuada per tots els grups polítics, els grups parlamentaris, i l'únic objectiu que ha de tenir aquesta comissió d'estudi és fer el seguiment, com si fos un observatori, de tot el procés de globalització i la manera que incideix en el nostre país, tant des del punt de vista econòmic, com des del punt de vista social, com del punt de vista cultural, com de tots els punts de vista que puguin afectar, doncs, el dia a dia, la quotidianitat dels nostres ciutadans.

(Remor de veus.)

Aquesta em sembla que és una obligació que tenim, també, nosaltres des d'aquí, sobretot... *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's un segon; sí, sí. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé, deia que per poder..., fer aquesta comissió d'estudi era per tenir la màxima informació possible però sobretot fer d'observatori, fer un seguiment de quines són les connotacions que provoca aquest procés de globalització que existeix, que és real, i de quina manera, doncs, nosaltres podem aturar els efectes més nocius, els efectes més perniciosos, des de –repeteixo– tots els punts de vista.

Per això, em sembla que, amb la participació de tots els grups parlamentaris i amb la participació de diferents persones, de diferents entitats, de diferents institucions, que tenen diferents visions sobre aquest procés de globalització, doncs, podrem anar avançant –repeteixo– amb l'objectiu, almenys des del nostre punt de vista..., per aturar, per fer front, per llimar, sobretot els aspectes negatius, que provoca aquesta globalització, doncs, al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

De l'escó estant, senyor president, per confirmar el nostre suport a la creació d'aquesta comissió per a l'estudi dels efectes de la globalització, especialment després de la cimera europea tinguda lloc a Barcelona, amb gran èxit de participació de la societat civil a les manifestacions que marcaven que era possible un altre model de globalització. I entenem que aquest Parlament també ha de ser reflex d'aquesta preocupació. I, per tant, és bo que hi hagi aquesta comissió d'estudi.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president; únicament per anunciar el vot favorable del nostre Grup a aquesta iniciativa de la qual som signataris.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tampoc no m'estendré, però no voldria ser tan absolutament telegràfic com han estat altres diputats que han parlat anteriorment. Potser perquè estem en la setmana de Pasqua, jo volia constatar que d'alguna manera,

avui, en aquesta cambra farem un petit miracle, un miracle que consisteix –encara que sigui molt petit, insisteixo; no hem d'exagerar– a convertir el vi en aigua.

Normalment, coneixíem..., en coneixíem d'altres que eren just a la inversa, però aquest en realitat, com dic, es tracta d'igualir una proposició que, francament, haig de dir que hauríem volgut –alguns– que fos més agosarada i que anés en la línia que s'havia proposat uns mesos enrere per part del president del nostre Grup Parlamentari de poder convidar a incorporar-se en aquesta comissió que avui aprovarem –i aprovarem, segons sembla, unànimement– persones, entitats, moviments, que estan analitzant aquest fenomen de la globalització, de la mundialització, des de moltes perspectives, no solament des de les perspectives estrictament de moviments socials, també des de l'àmbit de l'empresa, des d'altres àmbits, i que enteníem, en fer la proposta els tres grups que la vam presentar finalment, en una primera instància, davant de la Mesa, que era interessant, precisament, que es creessin algunes inèrcies, alguns processos de debat, de discussió, i, fins i tot, que d'alguna manera poguéssim arribar a establir algun tipus de relació molt sovintejada per discutir tot aquest procés i per veure quines eren les coincidències i quines eren les diferències que teníem a l'hora de dictaminar, de diagnosticar tot això que està passant avui i que cada vegada més s'admet que, sigui des d'una perspectiva més favorable o des de..., mirant-s'ho amb una certa llunyania, doncs, certament, s'ha de reconèixer que està provocant uns canvis importantíssims en la situació internacional i en la manera com es produeixen les relacions internacionals.

Nosaltres enteníem que aquestes complicitats que es podrien haver establert amb moviments socials, amb entitats, amb moviments cívics, amb ONG, etcètera, haurien aportat una dosi de qualitat a aquesta comissió, i que, realment, enteníem que aquest era el sentit fonamental que podia haver tingut aquest debat que proposàvem que es fes des d'aquesta cambra, i que, d'altra banda, hi havia també un antecedent molt immediat en la comissió d'estudi sobre la immigració, que havia elaborat, en el seu moment, un document que entenem que era vàlid i que era innovador en alguns aspectes, i enteníem que això també podia haver passat en aquesta comissió sobre la globalització i sobre la influència d'aquest procés en els països, en la relació entre els països en aquest moment.

Això no ha estat possible. Des del nostre punt de vista, no deixa de ser una ocasió perduda per establir aquests ponts que, a vegades, precisament, es troben a faltar entre aquelles institucions polítiques i administratives i els moviments de la societat civil, representatius, insisteixo, en un sentit molt ampli, però en qualsevol cas intentarem i farem tots els possibles –i ho anunciem també des d'aquesta tribuna– perquè els treballs d'aquesta comissió, doncs, siguin el màxim de profitosos i, encara que sigui en forma de compareixences puntuals, puguem escoltar també el parer de la societat sobre aquesta història.

Enteníem –i, això sí, no volem deixar de dir-ho– que la forma d'una comissió d'estudi mixta hauria permès

establir uns ponts que en aquest moment ens semblen molt fonamentals. Està clar que hi ha unes grans empreses i uns poders econòmics i financers que en aquest moment estant fent tot el possible per minar, d'alguna manera, el poder de les institucions democràtiques, de les institucions polítiques i representatives. I no deixa de ser una qüestió interessant i positiva que les institucions polítiques, els partits, estableixin ponts de diàleg amb aquells que estan estudiant des de la societat civil la possibilitat d'oferir alternatives a aquest procés.

I és des d'aquest punt de vista que nosaltres entenem que cal establir aquestes complicitats, a què ens referim sovint, en el sentit que probablement els moviments socials, les ONG, aquells que es diuen moviments alternatius i les pròpies institucions democràtiques, necessiten més que mai establir aquests ponts i treballar des de la complicitat precisament per frenar allò que són poder aliens, poders no democràtics, *lobbies* de pressió, etcètera, que cada vegada més en aquesta societat globalitzada internacional estant actuant d'una manera més impune, amb més impunitat.

Entenim, insisteixo, que aquesta era una ocasió..., ho serà de tota manera, no serà pas per nosaltres que aquesta comissió no farà la feina de la millor manera que pugui. Intentarem estudiar el que són les alternatives a aquest sistema, alternatives que al carrer molt sovint s'estan plantejant, malgrat el que algunes vegades s'ha volgut dir. I darrerament hem tingut ocasió de comprovar com davant d'algunes manifestacions, d'algunes concentracions, d'alguns discursos, es diu que no hi ha alternativa i s'intenta incloure en aquesta etiqueta antiglobalització tot el que simplement és, moltes vegades, la recerca a vegades des del camp científic i a vegades des d'un terreny molt més pragmàtic i molt més del dia a dia i de l'actuació dels moviments socials, però, insisteixo, que no deixa de ser la recerca d'alternatives a un sistema que pot tenir i té, sens dubte, molts elements positius, però que també podem constatar dia a dia com intenta reduir l'àmbit de les llibertats, dels drets públics, dels drets civils dels ciutadans, i que fa tot el que pot perquè el mercat –en aquest sentit ampli i gairebé sacralitzat amb què a vegades ens hi referim– ha d'anar envaint les competències de la mateixa societat civil i del poder polític.

Crec que és des d'aquesta perspectiva des de què hem d'intentar treballar en aquesta Comissió i intentar que aquest Parlament pugui dir alguna cosa interessant, i crec que en tindrem ocasió, amb alguns diputats i diputades amb qui, a vegades, hem discutit en aquest hemicicle sobre aquestes matèries acaloradament, però mai amb prou temps i amb prou tranquil·litat d'esperit com per poder apropar les posicions. És des d'aquesta perspectiva des de què imagino que, probablement, no acabarem de convèncer-nos del tot, però podrem acostar-nos una miqueta.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo hauria pogut dir des de l'escó, també, que recolzem la creació d'aquesta Comissió, com és conegut per tothom, però em sembla que per respecte a la resta d'intervinents, i especialment per la darrera, la del senyor Masllorens, crec que és bo deixar constància també de la nostra opinió, del nostre posicionament, amb relació a aquesta Comissió, de per què el nostre Grup Parlamentari considera que és important l'existència d'aquesta Comissió, i, sobretot... (*Veus de fons.*) No, no, repeteixo: per respecte a tots els proposants d'aquesta Comissió, per deixar constància, sobretot, d'una cosa que, per la intervenció del darrer diputat, crec que es podria malinterpretar, i la meua intervenció vol, en aquest sentit, clarificar aquesta possible connotació equivocada d'aquesta intervenció, especialment quan deia que una comissió formada únicament per diputats és una comissió que és com aigualida, que és una comissió que, d'alguna manera, no dóna resposta a la finalitat per la qual es crea. Això és el que volia dir exactament, i això m'agradaria que quedés clar que no és així. És a dir, la Comissió es crea, tal com està pensada, amb els seus diputats, però vull recordar que és una comissió oberta i és una comissió per la qual podran passar totes aquelles entitats, organitzacions, etcètera, que considerem entre tots plegats que és útil, que és oportú, que és convenient, que vinguin a manifestar la seva opinió.

I voldria també deixar constància de quina és la nostra, no? És a dir, al nostre entendre, el fet que estem plantejant avui a través de la creació d'aquesta Comissió, la mundialització, és un fet real, irreversible. És un fet i una tendència inherent a l'evolució del lliure mercat arreu del món. És una tendència que es produeix com a conseqüència d'una suma de molts factors, entre els quals vull remarcar-ne almenys quatre: un, la revolució mundial de les comunicacions; l'altre, l'aparició de la nova economia i el valor emergent dels valors intangibles; l'altre, la caiguda del mur de Berlín, amb tot el que això implica, i, finalment, els canvis sociològics produïts en la vida quotidiana progressivament com a conseqüència d'aquests avenços tecnològics i científics.

La mundialització representa, al nostre entendre, un repte i un progrés per a la humanitat, alhora que genera fortes reaccions, a l'igual que va passar amb grans transformacions com el Renaixement i la revolució industrial, almenys en el món occidental. La mundialització ofereix oportunitats. De fet, els països que s'han integrat de forma més profunda en aquest procés han experimentat un creixement econòmic més estable i durador, i alhora una reducció efectiva de la pobresa. En canvi, és precisament la marginació dels països en vies de desenvolupament respecte del comerç mundial el que constitueix un dels orígens dels seus principals problemes, encara que no en sigui l'únic.

La globalització econòmica pot ser una força creativa per aconseguir prosperitat, i això és imprescindible per a la globalització social. Si l'economia creix, la perspectiva d'assolir canvis socials augmenta. Però al costat dels efectes positius de la mundialització i de la gran

innovació tecnològica que han assolit les economies occidentals, tenim també el risc inevitable dels possibles efectes negatius, que cal evitar. Cal regular els moviments de capital per evitar possibles voluntats especulatives en excés i fer un esforç per evitar que s'estenguin pràctiques monopolístiques per part de les empreses transnacionals; cal fer extensius els beneficis de la mundialització econòmica a la política social, tan internament com internacionalment, per tal de reduir la diferència entre els països més desenvolupats i els més pobres, ajudar i prevenir conflictes, així com fomentar el respecte per tots els processos identitaris del planeta com a salvaguarda volguda dels drets nacionals dels pobles, fet que ha de rodejar d'ètica aquest nou repte de futur.

I considerem necessari que el Parlament de Catalunya estudiï i analitzi no tan sols els efectes de la mundialització amb caràcter general, sinó que ho faci també amb un especial interès per la incidència que aquest fenomen pot provocar en el nostre país. Catalunya no és aliena a tot aquest procés, i avui es veu plenament afectada, i amb intensitat, per aquests fets: la interdependència econòmica creixent i la mundialització dels intercanvis de béns i serveis, els fluxos internacionals de capital, la mobilitat de les persones, els processos migratoris, la difusió accelerada i generalitzada de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, la unificació de la lluita per la conservació del medi natural, la unificació de les pautes de consum amb incidència en la indústria del lleure, la globalització de la cultura i els comportaments humans amb influències significatives sobre les nostres institucions i les nostres formes de pensament i els valors civils. Tot això avui ens està afectant. Catalunya està immersa en un procés de globalització dels processos polítics, econòmics, socials i culturals que viu el món actual. Hem d'afrontar, per tant, aquest repte que té la nostra societat enfront de la globalització, i, principalment, ho hem de fer en tres aspectes: el primer, garantir la nostra viabilitat econòmica i política com a país; el segon, la garantia de la cohesió social i el progrés cívic, i el tercer, la capacitat de produir i aprofundir en la identitat, que és més identitat enfront d'un moviment globalitzador.

Per aquest motiu, doncs, senyores i senyors diputats, considerem convenient i oportú que es creï en aquest Parlament aquesta Comissió d'Estudi Permanent de Legislatura sobre els Efectes del Procés de Mundialització de l'Economia i les Repercussions en les Relacions Internacionals, tenint sempre presents les circumstàncies específiques que afecten Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passarem ara a la votació de la Proposta de resolució que hem debatut.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 119 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Designació d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00011/06)

A continuació, hem de fer la designació d'un membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. Atesa la renúncia de la senyor Immaculada Riera com a membre del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances per incompatibilitat sobrevinguda amb el càrrec de diputada al Congrés, cal procedir ara a la designació d'un nou membre del Consell Assessor. L'elecció es fa d'acord amb l'apartat 14.2 de l'article 34 de la Llei del 2002, de desembre, de mesures fiscals i administratives de la modificació de l'article 27 de la Llei 2/1985, de 14 de gener, de l'Institut Català de Finances.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és a qui correspon, proposa per substituir-la el senyor Antoni Abad. Proposo que, si no hi hagués cap inconvenient, es pogués fer la votació per assentiment, i proposo aquest nom perquè sigui acceptat per assentiment. Així és. I, per tant, queda nomenat.

Designació d'un diputat que ha de defensar la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general (tram. 271-00012/06)

A continuació, hem de fer la designació d'un diputat que ha de defensar la Proposició de llei per a l'equiparació en deures i drets dels treballadors autònoms i els treballadors que cotitzen pel règim general. Atesa la renúncia del diputat senyor Rafael Hinojosa, que fou nomenat president del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, cal procedir a la designació d'un nou diputat.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és a qui correspon, proposa l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo. Proposo que sigui aprovat per assentiment. (*Remor de veus.*) Volen votació separada. Doncs queda aprovat per assentiment.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment per a evitar la ingerència sistemàtica en la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i en les decisions que aquesta pren (tram. 300-00914/06)

Passem ara a l'onze punt de l'ordre del dia, que és el d'interpel·lacions, i la primera l'adreça al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment per a evitar la ingerència sistemàtica en la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i en les decisions que aquesta pren. Té la paraula per exposar-la l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. (*Veus de fons.*) Si el conseller no hi tingués cap inconvenient, acumularíem les dues interpel·lacions, que són sobre el mateix tema. O no? Això ho ha de dir vostè. D'acord. Doncs queden acumulades. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, l'anunciat d'aquesta interpellació podria ser la pregunta següent: què ens ha portat en dos anys d'un director general consensuat a un director general imposat?

De fet, senyor Villatoro –ja em permetrà que m'adreci a vostè en el moment de començar aquesta interpellació–, aquest és un problema. El nomenament del director general tal com s'ha fet és un problema, però no és un problema estètic. Vostè té la sensatesa i l'honradesa de reconèixer que el seu nomenament ha estat un problema, però després ha de fer una excursió per intentar justificar el seu propi posicionament personal, que jo entenc, dient: «És un problema estètic la coincidència de la meua posició actual de diputat amb el nomenament.» Clar, no és un problema estètic, és un problema polític i és un problema ètic. El problema –el problema– no és vostè, el problema és l'actitud del Govern, és l'acció del conseller Mas en tot el que fa referència a la seva intervenció i interferència directa o indirecta al món dels mitjans audiovisuals, és el menysteniment del Parlament, és el trencament del consens, és el canvi unilateral de les regles del joc fet des de principis partidistes i intervencionistes, és no creure en la independència, l'objectivitat i el pluralisme dels mitjans públics a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Substanciem avui, i vostès ho deuen recordar molt bé, la tercera interpellació sobre el mateix tema: les interferències del Govern en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Avui, per tractar de la imposició del nomenament del nou director general, sense consens i amb incompliment flagrant de les resolucions aprovades per aquest Parlament.

El problema és com es crea el buit, com dimiteix Miquel Puig, per què es crea aquest buit i com es cobreix el buit. Fa dos anys, emparats en el que algú va anomenar «l'esperit Trias - Triadú - Duran», en diferents temes vam encetar, preparant una necessària transició, l'acord sobre noves regles del joc en diferents temes a Catalunya. Es va propiciar un canvi de clima i es va afavorir la possibilitat de fer un debat sobre el món de l'audiovisual amb acords en positiu, que van culminar també en el consens al voltant de la figura del senyor Miquel Puig com a director general de la Corporació. I, emparat en aquest consens, Miquel Puig va prendre uns compromisos un cop es va fer càrrec de la Direcció General: es va comprometre a garantir el pluralisme dels mitjans, es va comprometre a fer un contracte programa i es va comprometre a fer una reforma organitzativa, econòmica, de gestió, de l'ens per donar-hi més eficiència i per garantir, al mateix temps, aquest pluralisme. I Miquel Puig es troba que no pot complir, o no pot complir bé, o no se li deixen complir, aquests compromisos. Miquel Puig rep pressions polítiques, és mal rebut quan denuncia una gestió deficient de l'etapa anterior, aixeca el malestar en els diputats del Grup de la majoria, ho fa d'una forma clamorosa en la Comissió de Control i, finalment, Miquel Puig és cessat.

El president de la Generalitat deia avui: «No, no..., ha dimitit.» L'han fet dimitir, l'han fet dimitir. Ell diu: «És un cessament encobert, perquè jo m'he vist obligat a dimitir davant la pèrdua de confiança del Grup de la majoria.» Ara: què és el que li fa perdre aquesta confiança? No haver cessat Francino? No vull pas pensar que fos per haver nomenat Joan Oliver o haver cessat Josep Maria Claveguera o simplement que el que es tractava era de tenir les mans més lliures en aquest final d'etapa.

El cessament de Miquel Puig el que fa és fulminar el pluralisme en els mitjans de comunicació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Es trenquen els acords de desembre de 1999 sobre el model de l'audiovisual de Catalunya, i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya quedarà com una *rara avis*, com l'excepció que confirma la regla d'aquest trencament, perquè en els acords d'obligat compliment vostès van ja torpedinar en el seu moment la reforma de la Llei de la Corporació. Primer incompliment.

Avui amb la decisió unilateral del nomenament del diputat director general, vostès també han faltat a l'acord del Parlament. Recordo el text exacte d'aquell acord històric i recordo, senyor president, que és vigent encara, senyor conseller: «El Parlament acorda que, mentre la nova llei no estableixi el procediment per nomenar el director o directora general de la Corporació, aquest nomenament s'ha de fer amb el consens del Consell d'Administració i correspon al Govern.»

En la forma com ho han fet, han demostrat la manca de respecte democràtic per les institucions del país i, de fet, ahir, en la reunió del Consell d'Administració es va demostrar que la seva proposta no tenia el consens demanat en la Resolució acordada el desembre del 99.

Van haver-hi tres votacions. Recordem la primera: 6 a 6; moció en què, senyor president del Parlament, es demanava l'empara del president del Parlament perquè el procediment de nomenament de director general vulnerava les resolucions parlamentàries. Quin consens? 6 a 6. Criteris –recordo el que ha dit el senyor president de la Generalitat en resposta al senyor Ribó–, criteris del Consell d'Administració en representació, potser, dels grups de tota aquesta cambra que els van nomenar, amb relació al procediment seguit: 6 a 6. Sis que diuen que no vulnera i sis que diuen que vulnera. El text exacte diu el següent: «El procés seguit els darrers dies per procedir al nomenament d'un nou director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha vulnerat, al nostre entendre», a l'entendre de sis, com a mínim, «la Resolució parlamentària del 15 de desembre de 1999. És per aquest motiu que el Consell d'Administració de la Corporació demana l'empara del president del Parlament de Catalunya.» Naturalment, 6 a 6; guanya un 6, el de la majoria que ostenta el Govern.

Segona votació del Consell d'Administració: «Es considera que aquest nomenament no consensuat implica una ruptura unilateral del pacte parlamentari, conseqüentment manifesta el seu propòsit de pronunciar-se en contra del nomenament efectuat per la forma en què s'ha tramitat i decidit i sense entrar en cap considera-

ció respecte a la idoneïtat del nomenament que ens mereix *a priori* tot el respecte. 6 a favor del nomenament, 5 en contra i 1 abstenció.» Això és el consens?

I finalment, el certificat, allò que el Govern demana al Consell per dir si dóna el plàcet, l'assabentat del nomenament. El Consell d'Administració de la Corporació unànimement es dóna per assabentat de la proposta del Govern, expressa la incomoditat del Consell pel procediment i, prèvia deliberació, decideix oferir i demanar confiança mútua al senyor Vicenç Villatoro i Lamolla, com a director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Aquest és el consens que vostè reclama o diu en el moment en què produeix la fabulació davant dels mitjans de comunicació, que han encertat en el nomenament, perquè tenen el consens de tota la cambra? No ens estranya, naturalment, que fabulant així el conseller Mas entengui el consens d'una manera molt determinada, un punt sectària. Aquest és el seu criteri a l'hora de respectar els acords del Parlament? Aquest és el seu concepte d'informació al Parlament i de consulta als grups parlamentaris? Vostè crea la crisi per interessos espuris, vostè tanca la crisi amb presses i d'estranguis i cada cop més les seves urgències no són les urgències de la gent.

Corren en allò que no toca i no es mouen, no es mullen, no governen en allò que toca. Per no complir, no compleixen amb aquestes actituds ni el seu propi electoral quan parla de mitjans audiovisuals a Catalunya.

I acabo, senyor president. Dues falsedats consecutives no fan una veritat. El molt honorable president de la Generalitat, avui, aquí, ha faltat al respecte als grups de l'oposició, dient que no sabien què era un sincrotró: «I per què riuen? Per què riuen, si no saben el que és?» Pot anar preguntant un per un els que, per exemple, formaven part d'equips de govern del senyor Ramon Pascual de Sans en l'època en què va començar el procediment per aconseguir el sincrotró.

I segon, el president de la Generalitat ha dit: «Tots vostès –tots, tots, tots–, tots van estar d'acord amb el nomenament del nou director general.» Fals de tota falsedat, vostès camuflen la veritat i fabulen al voltant de la realitat política i social de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies senyor Nadal.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu propòsit de capteniment pel que fa als mitjans de comunicació de titularitat de la Generalitat (tram. 300-00915/06)

Prèviament anunciat, s'acumulen les dues interpellacions, també la que porta el número dotzè de l'ordre del dia: al Consell Executiu sobre el seu propòsit de capteniment pel que fa als mitjans de comunicació de titula-

ritat de la Generalitat. És del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i, per a la seva formulació i exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa dos dies es va produir el nomenament del senyor Villatoro com a nou director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, però més enllà d'aquest nomenament estem tractant un tema d'un enorme calat polític, jo diria que, fins i tot, ha sigut un dels aspectes, la crisi viscuda a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, més importants, des del punt de vista polític, que ha passat en aquesta legislatura, perquè partíem d'uns compromisos, d'uns acords que es van prendre en aquesta cambra en el debat sobre els audiovisuals, que va tenir lloc el desembre de l'any 99. Un debat que va significar, justament, arribar a un gran consens, a unes resolucions preses per unanimitat que significaven la voluntat de canviar el rumb respecte al que havia sigut la política amb relació als audiovisuals i, més en concret, amb relació als mitjans de comunicació públics.

Recordo, per exemple, una de les resolucions importantíssimes, aquella que diu que caldria organitzar la Corporació a partir dels criteris d'independència, professionalitat i viabilitat econòmica, o aquella que ens insistia que calia garantir la pluralitat política, social i cultural en els mitjans de comunicació, o aquella, a la qual s'ha referit abans el senyor Nadal, que parlava que el nomenament del director general, mentre no hi hagués l'aprovació d'una nova llei, calia fer-se a partir del consens amb el Consell d'Administració.

Parlem primer del fet més recent, més puntual també, però ben significatiu: el darrer nomenament. Hi ha hagut consens? S'ha buscat aquest consens? És consens reunir, just el dia abans que el Consell d'Administració pogués considerar una proposta el dia abans que hi hagués Consell Executiu, donar un nom com a proposta, un sol nom com a proposta, un sol dia abans? Això és diàleg? És consens que ja es doni per fet en els mitjans de comunicació, aquella mateixa nit, que ja hi ha nou director general, això és buscar el consens, ja, donar-ho per fet? No és consens, això ha sigut una imposició, un procediment que no era en el que s'havia quedat. I, evidentment, el Consell d'Administració ho expressa d'una manera ben clara, ho expressa públicament i ho fa saber al Govern; expressa el seu malestar, la seva incomoditat –diu–, respecte a aquest nomenament.

També cal afegir una altra qüestió: el perfil partidista de la persona nomenada. Evidentment –vull subratllar-ho, perquè no pot ser d'altra manera–, no hi ha res en contra de la persona, del senyor Villatoro, i de la seva trajectòria professional –evidentment, no–, però sí, del fet que s'hagi nomenat una persona que té un clar i marcat perfil partidista. Dit d'una altra manera: es treu un director general, es fa saltar un director general, que resulta que s'havia cregut allò del pluralisme, i es nomena un diputat de Convergència i Unió. Això és un fet, i, miri, nosaltres ens creiem que per arribar a aquella in-

dependència i professionalitat, que està en aquella resolució que abans m'he referit, cal despartitzar els mitjans de comunicació públics, i la despartització no passa per nomenar un director general que té clarament una adscripció partidista. Com no passa tampoc, i cal dir-ho, perquè entre els membres del Consell d'Administració hi hagi una persona que sigui, per exemple, secretària d'organització d'un partit. En això ens estem equivocant, i ho estem fent malament, o ho estan fent alguns malament, perquè el nostre Grup en això, almenys, té les coses molt clares.

Però hi ha una qüestió més de fons al darrere, que és: per què s'arriba a la dimissió?, o millor dit, en aquest cessament encobert, l'antic director general, el senyor Miquel Puig, per què perd la confiança del Govern? Abans, el senyor Pujol no ho ha volgut contestar. Ho podrà contestar vostè, senyor Mas? (*Pausa.*) No ho pot contestar? Vostè és el responsable directe, senyor Mas. Perquè, miri, hi havien hagut –hi torno a insistir– els acords del Parlament. També vull assenyalar una qüestió: hem observat un canvi de tarannà en el fet que els consellers de Presidència –primer el senyor Trias, després el senyor Triadú–, que hi hagués un canvi: passés a ser el senyor Mas, després, nomenat conseller en cap. Varia. Varia l'actitud del mateix Govern amb relació als mitjans de comunicació públics, perquè els incomoda.

És quan comença a haver-hi ingerències directes, i la més gran es manifesta amb el nomenament del director de televisió, el senyor Joan Oliver, perquè resulta que és aquest motiu el que fa perdre el consens de Miquel Puig davant del Consell d'Administració. Però, per què? Per què, això? Quines pressions havia rebut abans del Govern de cara a fer un determinat nomenament, perquè no en podia ser un altre? Hi ha hagut ingerències constants del Govern en la trajectòria de l'antic director general. Abans el senyor Nadal s'hi ha referit i, per tant, no hi entraré més a fons, en això.

Però també em vull referir al fet que també hi havia un altre compromís en aquell debat, el de reformar la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. No solament no ho han fet, perquè el Grup que dona suport al Govern no ha volgut fer-ho, no ha volgut fer-ho perquè no s'han cregut mai aquelles resolucions, no ho han volgut tirar endavant, sinó que, fullejant un esborrany d'un projecte que Convergència i Unió va presentar a la ponència, puc tornar a afirmar que el que se'ns plantejava era realment una contrareforma, és a dir, el que volia fer Convergència i Unió era tota una sèrie de mesures que estaven sent més retrògrades del que ara tenim; per exemple, tretze consellers, nomenats per dos grups parlamentaris, ho podien arribar a ser, membres del Consell d'Administració, per la majoria absoluta dels vots emesos, només per la majoria absoluta dels vots emesos, o un consell d'administració en funcions, raquítics, o un president nomenat pel Govern, escoltat el Consell d'Administració. És a dir, el que diu ara la Llei, retrocedint amb el que en el debat ja es va aconseguir, eliminant el Consell Assessor sense substituir-lo per res –realment, un avenç considerable. Millor dit, nosaltres avaluem que era una contrareforma, un retrocés que, com a mínim –com a mínim–, s'ha aturat.

Denunciem, amb aquesta interpellació, la greu vulneració, la ruptura del consens, la vulneració dels acords

d'aquest Parlament. I, amb aquesta vulneració, Convergència i Unió, els ha trencat unilateralment. I en això hi ha responsables. Senyor Mas, vostè és responsable directe de la crisi provocada a la Corporació. I amb aquesta crisi –i ens sembla molt greu– vostè ha posat en perill la ràdio i televisió públiques, i això ens sembla gravíssim. Insisteixo: sort –sort– que el Consell d'Administració actual ha actuat amb responsabilitat i amb maduresa. Vostè, senyor Mas, no ha actuat amb responsabilitat i maduresa. Per què?, em pregunto per què?, per què aquesta actitud de voler demostrar qui té l'autoritat? Ho ha dit aquests darrers dies: «Buscaré el consens d'Administració i, si no, és igual: com a Govern, nomenarem, perquè som qui tenim l'autoritat.» Per què aquesta necessitat de demostrar l'autoritat?, què és el que tem?, què és el que vol controlar?, la televisió com a instrument de propaganda?, potser això?

Miri, vostè és candidat a la presidència de la Generalitat. I dona la impressió, senyor Mas –li ho dic molt sincerament– que, com a candidat novell –ho entenc: jo també sóc política novella–, té certa inexperiència i inseguretats, i, d'alguna manera, això ho demostra..., ho vol corregir a partir de mostrar la seva autoritat. Però no li cal, senyor Mas, tranquil·litzi's: l'autoritat no es demostra a cop de decret, es mostra d'una altra manera, es demostra amb legitimitat. Tenia l'oportunitat de demostrar-ho, per exemple, a partir d'aplicar i desplegar les resolucions del debat.

Insisteixo: ha posat en perill la ràdio i televisió públiques, i amb això –i no s'ofengui– em recorda José María Aznar. (*Remor de veus.*)

Miri –i amb això acabo–, li demano que ho reconsideri, que recompongui el consens, que tornem als acords que vam prendre en aquesta cambra. Perquè, si no –i com assenyala el Sindicat de Periodistes en una de les seves publicacions–, resulta que hi ha coses que no tenen marxa enrere, com l'extensió de la cultura de la professionalitat i la capacitat crítica. Potser podran voler imposar determinades pràctiques del passat, però ara ja no es podran dissimular com abans; ara, més que mai, serà clar per a la majoria que el rei va despul·lat. Vostè mateix, crec que no li convé mostrar-se despul·lat. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta de les dues interpellacions, té la paraula l'honorable conseller en cap i de Presidència, senyor Artur Mas.

El conseller en cap

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Comas, senyor Nadal, el president ja –més breument, perquè no es tractava d'una interpellació– ha contestat aquesta tarda algunes de les qüestions que vostès plantegen. Jo en recordaré una de molt principal: que nosaltres des del primer moment, doncs, ja vàrem avisar que teníem aquest propòsit, i, per tant, no vàrem enganyar ningú; que era que la dimissió del senyor Miquel Puig s'havia de resoldre al més ràpidament possible.

Recordin que aquesta dimissió es va produir poques hores després, o pocs dies després, d'una reunió del Govern de la Generalitat. I vàrem anunciar que, en la mesura que és al Govern a qui correspon fer el nou nomenament, nosaltres no volíem esperar més enllà de la propera sessió de Govern –i la propera sessió de Govern es va celebrar tot just ahir, si no recordo malament, ahir dimarts.

Per tant, què hi havia? Hi havia per part del Govern un propòsit que jo crec que és molt raonable, i que la gent el pot entendre molt bé –la gent en general, no sé si vostès l'entenen prou bé o no–, però finalment era un propòsit molt raonable i molt de sentit comú, que era intentar nomenar el nou responsable de la Corporació d'una forma ràpida, en el termini més breu possible, i sobretot amb la voluntat de no allargar un període d'interinitat. Això, crec que hauria d'interessar a tothom, i, per tant, no és un tema menor; no és un tema menor que, en un lloc que vostès diuen que és tan i tan important –vostès ho han dit aquí, reiteradament, «és tan i tan important»–, doncs bé, l'obligació del Govern és que no hi hagi un període d'interinitat i, per tant, fer la seva feina al més ràpidament possible.

Això, ho hem fet –això, ho hem fet–; ho vam fer just el dia 2 d'abril i pocs dies després que es produís la dimissió del senyor Miquel Puig, i sobretot pensant, no només en la bona estabilitat de la Corporació, sinó també en el seu bon funcionament. En aquest sentit crec que la reacció del Govern ha estat ràpida, ha estat eficaç, i, per tant, vostès la poden criticar, poden dir el que vulguin, però aquest era un objectiu major que nosaltres volíem complir, l'hem complert i n'estem satisfets.

Segona cosa que els volia dir. Vostès diuen: «No hi ha hagut esforç de consens, no s'ha fet...» Home!, nosaltres, amb els membres de la Corporació, del Consell d'Administració de la Corporació, que és, d'acord amb la resolució del Parlament amb qui s'ha de consensuar el nom, no amb els grups parlamentaris... –atenció, eh?, vostès potser volen anar més enllà del que s'ha d'anar. El consens s'havia de fer –o l'intent de consens s'havia de fer, segons com es miri– amb els membres del Consell d'Administració, com molt bé ens ha recordat el senyor Nadal llegint la resolució del Parlament. Els membres del Consell d'Administració van ser convocats en el període..., en el termini d'una setmana, dues vegades. I vull recordar que aquesta setmana era la Setmana Santa. Van ser convocats el dilluns de Setmana Santa, l'endemà del Diumenge de Rams, i van ser convocats el Dilluns de Pasqua, que, mira per on, és un dia de festa, per a molta gent, no per al Govern, que aquell dia treballava, i no per a alguns membres del Consell d'Administració, que també van tenir una molt bona disponibilitat en venir a aquella reunió. Si es volia complir el termini del 2 d'abril, que era el propòsit del Govern –jo crec que un propòsit clarament saludable–, no es podien fer les coses d'una altra manera que d'aquesta.

En aquestes reunions que es van tenir amb els membres del Consell d'Administració, se'ls va dir, per part del Govern, amb tota claredat –ho vaig dir jo mateix i, per tant, ho recordo molt bé–, se'ls va dir que nosaltres compliríem, senyora Comas, amb la nostra feina. I la

nostra feina no és ser autoritaris, com vostè vol fer veure, no és aquesta la nostra feina; la nostra feina és proposar un nom –això és feina nostra, és feina del Govern, no del Consell d'Administració ni dels grups parlamentaris, és feina nostra, del Govern, l'havíem de complir–, escoltar el Consell d'Administració –ho vàrem fer; tant és així que, òbviament, el nomenament no es va produir fins que el Consell d'Administració no s'havia pronunciat; per tant, vam escoltar el Consell d'Administració– i nomenar el director general –que també és feina nostra com a Govern.

I això no és ser autoritari, senyora Comas i senyor Nadal –tot i que vostè potser no ha utilitzat exactament la mateixa expressió–, això no és ser autoritari... (*Pausa.*) Ja li dic que vostè no ha utilitzat exactament la mateixa expressió: n'ha utilitzat de pitjors; ja tindrem temps de parlar-ne, d'això –ja tindrem temps de parlar-ne. Però no ha estat autoritari, el Govern; ha fet la seva feina. I la seva feina és nomenar el director general, i nosaltres entenem –i això ja és matèria més opinable– que això ho havíem de fer –insisteixo– en el termini més breu possible. Per tant, vàrem proposar un nom, vàrem complir amb una obligació, vàrem escoltar el Consell, vàrem complir amb una altra obligació i amb una resolució del Parlament, i vàrem procedir al nomenament: vàrem fer, novament, la nostra feina.

Vostès parlen d'«imposició sense consens». Escolti, imposició sense consens no és fer les coses com les hem fetes; imposició sense consens és nomenar, que és una facultat del Govern, el nou director general de la Corporació i pràcticament res més –pràcticament res més. Això no s'ha fet d'aquesta manera –no s'ha fet d'aquesta manera–, tot i que també els he d'advertir d'una cosa, i és que finalment vostès confonen consens amb unanimitat. (*Remor de veus.*) Sí: vostès confonen consens amb unanimitat, perquè si tothom no hi està absolutament d'acord, ja no hi ha consens. No és veritat això: el consens ha de ser aquella majoria més àmplia possible –la més àmplia possible. I, en aquest sentit –en aquest sentit–, mentre hi hagi majoria –mentre hi hagi majoria–, ja hi ha una forma de consens, mentre hi hagi majoria. I suposo que vostès... (*Remor de veus.*) I esperin, home, esperin, perquè jo els escolto amb molta atenció; jo els prego que vostès facin el mateix, ja que són gent molt educada i molt atent.

Jo els demano –jo els demano– que vostès entenguin que, quan hi ha una majoria, d'una forma o d'una altra, ja hi ha una part de consens –ja n'hi ha una part. Però és que, a més a més, passa una altra cosa, que és que, finalment, vostès no hi creuen, en les majories –no hi creuen. Ens podríem passar la resta d'aquesta resposta explicant casos –després, si volen, els n'explico algun, eh?– en els quals vostès creuen fermament en la majoria i l'apliquen fèrriament –hi creuen fermament i l'apliquen fèrriament, en les majories, no?–; ara, és clar, quan, les majories, les aplica el Partit Socialista són benedicció i aigua del cel, i quan, les majories, les apliquen els altres, això és maledicció; deu quedar malament, deu ser estèticament dolent, com que ho fan els que no compten, els que no són els elegits, doncs, aleshores malament, no? –aleshores malament. (*Veus de fons.*) Sí, això funciona d'aquesta manera; ho sento molt, però funciona d'aquesta manera.

Per tant, escolti'm, majoria, n'hi havia, com es va demostrar, i, a més a més, majoria més àmplia de la que vostès es pensen o de la que vostès diuen. Per una raó: vostès –i els ho dic amb tota cordialitat, també–, vostès què haurien fet –i no només vostès, sinó alguns membres del Consell d'Administració que estan en representació de vostès–, què haurien fet si el nom que hagués proposat el Govern, és a dir, el senyor Vicenç Villatoro, no hagués estat un nom que inspirés un alt grau –deixin-m'ho dir d'aquesta manera–, de confiança? Què haurien fet? Haurien dit en el Consell d'Administració, com varen dir, per unanimitat... –que deu ser un consens molt ampli, eh?, deu ser un consens molt ampli, aquest «sí», la unanimitat–, haurien dit per unanimitat que donaven confiança al director general? Si el Govern hagués proposat un nom que no els hagués agradat gens, vostès com haurien reaccionat, a través del Consell d'Administració, donant un vot de confiança al nou director general o carregant-se'l d'entrada en el Consell d'Administració? Se l'haurien carregat d'entrada.

El que passa, senyor Nadal, mal que li pesi, és que el Govern ha encertat amb un nom, que és el senyor Vicenç Villatoro, que desperta àmplies simpaties entre molta gent, i que és un nom que suma molt –i vostès ho saben–, i que és un home que, a més a més, té una trajectòria professional i política d'un tarannà absolutament constructiu i absolutament dialogant. I vostès ho saben. I com que ho saben –i com que ho saben–, en el Consell d'Administració, finalment, hi va haver el que hi va haver, que va ser aquest vot de confiança en el senyor Vicenç Villatoro com a nou director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Les coses són així; després vostès les poden disfressar com vulguin, poden venir aquí, fer mil discursos, però, en el fons, les coses són d'aquesta manera i són, en aquest sentit, molt clares i molt meridians, no? Jo ho sento molt. És un nom, és un nom..., que, efectivament, és mèrit del Govern, aquesta proposta, perquè era la nostra feina, però més enllà del mèrit del Govern, que segurament deu ser relatiu, és un nom que, finalment, desperta una acceptació –diguin-li com vulguin–, un vot de confiança unànime, en el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I l'última cosa que els volia dir en aquest primer torn és que –parlant del senyor Puig, ja que vostès insisteixen tant i tant i tant amb el senyor Puig– vostès s'equivoquen en una cosa molt fonamental, i és que diuen: «El senyor Puig ho va fer molt bé perquè era fruit del consens.» Fins aquí no s'equivoquen. Però jo els he d'afegir que el senyor Puig era militant de Convergència des de feia molt més temps que no pas el senyor Vicenç Villatoro.

Per tant, si el problema és que una persona té una adscripció política, jo els demanaria aleshores que em contestessin la següent pregunta, vostès: com pot ser que el senyor Miquel Puig, sent militant històric de Convergència, molt més antic que no pas el senyor Villatoro, ho fes tan bé? Si l'adscripció política és un problema, com vostès diuen amb el senyor Villatoro, també devia ser un problema per al senyor Puig, no? (*Remor de veus.*) Ah!, per al senyor Puig, no, però per al senyor

Villatoro, que encara no ha arribat, sí. (*Remor de veus.*) M'estan dient això, vostès? (*Remor de veus.*) Volen dir que algú s'ho empassarà al final, tot això, o que això no és un cúmul total i absolut de contradiccions i d'incoherències per part seva. (*Remor de veus.*) O –o– d'una certa hipocresia, segons com es miri –segons com es miri, no? (*Remor de veus.*)

Podria passar això: el senyor Puig també era militant de Convergència, des de feia molts més anys –des de feia molts més anys– que no pas el senyor Vicenç Villatoro. Cosa que vol dir que, si vostès tant, tant, tant lloen la gestió del senyor Miquel Puig, sent militant –insisteixo– des de fa molt temps de Convergència, deu voler dir que l'adscripció política a una formació concreta, com és la del senyor Vicenç Villatoro, no deu ser un obstacle per fer-ho bé, ei!, fins i tot a criteri de vostès. No deu ser això, l'obstacle, deuen ser altres coses, i «altres coses» deu voler dir les decisions, la forma d'actuar, la forma de comentar les coses, etcètera, tota una sèrie de coses, que suposo que, el senyor Villatoro, vostès encara no el deuen poder jutjar, perquè serien realment magnífics si ja el poguessin jutjar en aquest moment, no? I em sembla que ho deuen ser bastant, de magnífics, però no tant com potser alguns es pensen.

I, referent al senyor Miquel Puig, els faig també una altra pregunta, no?

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Com pot ser que el senyor Miquel Puig fos tan dolent el dia que va nomenar el senyor Joan Oliver i tan bo el dia que va presentar la seva dimissió? És el mateix senyor Miquel Puig. El mateix senyor Miquel Puig és el que nomena el senyor Joan Oliver, i vostès aquell dia organitzen una gran tangana, no?, i una gran tangana fins i tot aquí al Parlament dient que això era la gran pèrdua de confiança al senyor Oliver, que s'havia venut als designis del Govern, no sé quantes històries més vostès van dir aquí. Ho van dir vostès. Està reflectit en l'acta, no? Doncs bé, aquest senyor Miquel Puig, que era tan dolent quan va nomenar el senyor Joan Oliver, a criteri de vostès, després és boníssim –és boníssim– el dia que presenta la seva dimissió. No deu ser això, senyor Nadal, i per extensió, si m'ho permet, senyora Comas, no deu ser una nova gran inconsistència o una nova gran incoherència de vostès mateixos?

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Tangana tangana, senyor conseller, la que reiteradament han muntat en les sessions de control els diputats i diputades dels seu Grup a un militant històric del seu Partit, és a dir, al senyor Miquel Puig. (*Rialles.*) En fi, si vostès han perdut la confiança en un militant de vint anys, no sé quant de temps els aguantarà el senyor Villatoro, que diu ell mateix que és militant des de l'any 98.

En qualsevol cas, senyor conseller, hi ha un únic tema en què ens posarem de seguida d'acord, i ens hi vam posar dilluns de Pasqua entre tres quarts d'una i la una, quan vostè em va trucar a mi per fer-me saber que a algun membre del Consell d'Administració els havia anunciat que era voluntat del Govern nomenar el senyor Vicenç Villatoro i que els demanava la convocatòria del Consell d'Administració, que és en la rapidesa, en això vam estar d'acord. En la conversa telefònica que vam mantenir vam estar d'acord que havien anat de pressa. En tot l'altre vam discrepar, però jo li vaig dir: «Escolti, està nomenant un diputat; la notorietat de la condició de diputat invalida en part els principis de pluralitat i de consens que havíem acordat en els debats parlamentaris de desembre de 1999.»

Després vostè parla d'una unanimitat, que és la mateixa unanimitat de què ha parlat el president de la Generalitat, que com a tal unanimitat no existeix, de tal manera que, si dues falsedats no fan una veritat, tres falsedats fan, com a mínim, tres mentides. És molt subtil, tot això, i, naturalment, vostè ho va muntar de tal manera que aquesta subtileza desaparegués en la seva compareixença després de l'acord del Govern de nomenament del senyor Vicenç Villatoro. Però la subtileza passa pel següent. Certificat del Consell d'Administració respecte al senyor Miquel Puig: el Consell d'Administració ha donat el seu consens per unanimitat al nomenament del senyor Miquel Puig. Certificat amb relació al senyor Vicenç Villatoro: el Consell, unànimement, es dona per assabentat de la proposta, expressa incomoditat i ofereix, decideix oferir i demanar, confiança mútua. No és que li facin un vot de confiança. Diu: «Escolti, posat que vostè, per majoria, ens serà imposat sense consens com a director general, li oferim la nostra confiança perquè pugui desplegar la seva feina amb tranquil·litat, i li demanem que ens atorgui la mateixa confiança que en aquest acte d'avui nosaltres li estem, en principi, donant.»

Dit això, alguna cosa més: és molt encertat el que diu el Sindicat de Periodistes quan diu que a partir de dimarts a la tarda Catalunya es posa a nivell espanyol en matèria de mitjans de comunicació públics. I diu literalment: «Catalunya retorna, així, al model espanyol de ràdio i televisió pública governamentalitzada i, de retruc, hiperpolititzada i escenari de confrontacions partidistes. Tots els avenços en la nova Llei del CAC i en la constitució d'un nou Consell de l'Audiovisual, les prèdiques a la resta d'Espanya sobre els avenços en el consens en els mitjans públics catalans en la línia dels models europeus dels països que ens envolten se n'han anat definitivament en orris.» La independència propagada per Puig feia mal a Madrid, i vostès tornen a casa i es tanca ara el cercle de la coalició Convergència i Unió i Partit Popular. No han pogut aguantar l'escamesa d'aquells que no podien aguantar un model de televisió i de mitjans de comunicació públics plurals a Catalunya.

Li vull parlar també, perquè tard o d'hora vostè m'ho traurà, de l'adaptació de Barcelona Televisió i la COM als acords del Parlament de Catalunya, perquè, a diferència del que vostès han fet, tant a BTV com a COM-Ràdio, per respectar els acords parlamentaris, es van

modificar els estatuts, es va seguir l'esperit de la Resolució parlamentària, van canviar els seus directors i van nomenar dos nous directors prèvia consulta per unanimitat dels òrgans plenaris que els nomenaven. Per tant, tant a BTV com a la COM s'han respectat els acords parlamentaris a partir d'aquell moment –a partir d'aquell moment–, sense cap mena de dubte, i vostès no. Li poso el dit a la boca perquè així vostè pugui treure aquest tema, que tenia ganes de treure, i així quedarem tots plegats més tranquils.

I acabo –acabo–, senyor president, amb una nova referència al senyor Villatoro: senyor Villatoro, avui vostè encara és diputat, i es dona la paradoxa que vostè pot assistir de primera mà, en silenci, però de primera mà, a un debat que l'afecta. Jo sé –jo sé– que aquest càrrec a vostè li fa molta il·lusió. Ho sé –ho sé. A títol personal el felicito, i només li desitjo, jove militant de Convergència de 1998, que no acabi incrementant la llista, la llarga nòmina, de militants damnificats de Convergència i Unió per les velleïtats del Govern, es diguin de Carreras, Puig o Triadú.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La il·lustre diputada la senyora Dolors Comas d'Argemir, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. *(Pausa)* No es confonguin: els resultats són d'aquí a dues o tres hores, no ara.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, senyor Mas, amb relació al procediment, jo abans m'he referit que no s'havia buscat consens, sinó que hi havia hagut una imposició. Em reitero, i més encara a partir del que vostè ens ha explicat, perquè vostè ha arribat un moment que, no sé si se n'ha adonat, però ha repetit, exactament i literalment, la previsió que fa la Llei de 1983 de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per al nomenament del director general: ha escoltat el Consell d'Administració. Vostè va dir, efectivament, dilluns de Setmana Santa, quines eren les seves intencions. Hi ha una cosa que no ha explicat: que després una representació del Consell d'Administració, tres membres, el van venir a veure, a vostè, i li van recordar allò del consens, li ho van recordar –li ho van recordar. I després vostè ho va comunicar, va escoltar i va marxar. Això no és buscar el consens. Efectivament, el consens no vol dir unanimitat, però el consens vol dir dialogar, com a mínim, senyor Mas, i vostè això no ho ha fet. Vostè ha fet literalment –hi insisteixo– el que diu la Llei, amb la qual cosa no s'ha enganxat els dits, però sí que s'ha enganxat els dits respecte al que va ser la Resolució del Parlament, que deia alguna cosa més que això, que era, justament, buscar el consens, i buscar el consens..., d'acord que la Resolució deia «amb els membres del Consell d'Administració», però si vostè volia buscar el consens, ja ho sap vostè, perquè té molta experiència en la pràctica política, que cal dialogar a moltes bandes, i vostè no es va posar en contacte amb els partits polítics fins el mateix dilluns de

Pasqua a la una, després d'una reunió àmplia del Consell, i perquè li ho van dir membres del Consell, li ho van suggerir, li havien d'explicar com ho havia de fer.

Miri, i en tot aquest procés torno a insistir en una cosa que he dit abans molt ràpidament: qui ha demostrat gran responsabilitat ha sigut el Consell d'Administració, que no ha entrat en les provocacions d'aquest Govern, i més en concret de vostè com a conseller en cap. Davant d'una situació en què podia quedar dividit el Consell d'Administració a partir de la forma amb què es feia aquest nomenament, el Consell d'Administració va decidir no votar el senyor Villatoro, no votar la proposta, no l'ha votat. No es pot dir que s'ha acceptat o no s'ha acceptat. No l'ha votat. Es donen per assabentats, i es diu molt clarament en la comunicació que se li va donar: «unànimement es dóna per assabentat de la proposta del Govern», expressa la incomoditat del Consell pel procediment —«expressa la incomoditat pel procediment». Més clar, l'aigua. I prèvia deliberació —per tant, aquí ja no hi ha unanimitat—, decideix oferir i demanar confiança mútua al senyor Villatoro. Responsabilitat, perquè saben que la vida segueix i que la Corporació ha de seguir, i ha de seguir de la millor manera possible. No es va entrar en les provocacions, justament, de voler trencar una cosa que aquest Consell d'Administració havia aconseguit, que és que durant més de dos anys han funcionat en base al consens, no en base a una dinàmica de confrontació reproduint les de Govern i oposició dintre del Consell d'Administració. I això, que és un tresor preciós, estava a punt de malbaratar-se.

Però anem a l'arrel del problema: la dimissió del senyor Puig. No ens ho ha explicat, senyor Mas, no ens ho ha explicat. Hi ha una explicació molt senzilla: el senyor Puig no segueix els seus interessos, i aleshores molesta, fa nosa. Hi ha un moment clau, naturalment: el nomenament del senyor Oliver. Però és que hi ha una qüestió que aquí no s'explica: no és el senyor Puig qui va nomenar Joan Oliver com a director de Televisió de Catalunya, va ser vostè, senyor Mas, qui el va nomenar. Formalment no, però a partir de les pressions i encobriments, sí. I això és el que fa perdre al senyor Puig la credibilitat i confiança en el mateix Consell. Aquí està l'arrel dels problemes, la fi d'una etapa en què s'havia aconseguit justament aquest treball d'una manera conjunta. Per tant, aquí també hi ha una gran diferència i una cosa que cal assenyalar: el senyor Puig era militant de Convergència i Unió. Ell ho havia dit, nosaltres ho sabíem, ho sabíem tots..., que va ser nomenat a partir del consens, de tota una sèrie de pactes i acords que eren resultat, justament, del debat parlamentari, justament d'aquests acords que vostès ara han trencat. Per tant, la situació no era la mateixa. S'han carregat el senyor Puig i han posat una altra persona, que, precisament, tal com s'ha fet el procés i amb tota aquesta situació prèvia, no inspira confiança, no hi tenim confiança en aquests moments. Haurà de demostrar molt perquè s'hi pugui tenir aquesta confiança. El problema no és el senyor Villatoro, no és la seva persona, ja ho hem dit abans, ni la seva trajectòria. El problema és el d'un govern que no s'ha cregut en absolut aquelles resolucions del debat a què vam arribar. Els mitjans de

comunicació públics, senyor Mas, són del país, no del Govern. Recordi-ho.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Artur Mas.

El conseller en cap

Bé, vostès insisteixen molt que hi ha hagut aquesta mena d'imposició, que gràcies a Déu que el Consell d'Administració ha actuat amb mesura, etcètera, etcètera. Mirin, la realitat és una altra. La realitat és que hi ha una proposta del Govern, que és el que fixa el centre d'atenció i del debat. I aquesta proposta del Govern, que és el senyor Vicenç Villatoro, és una proposta ben acceptada. Jo suposo que vostès haurien preferit que la proposta del Govern pogués ser molt més durament criticable, ho haurien pogut preferir, no?, perquè, d'aquesta manera, a més a més, suposo que ho faran igualment, però qualsevol cosa negativa que els pugui passar aquests propers mesos sempre tindran un culpable, que serà la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, evidentment, el conseller en cap, el senyor Artur Mas, que, segons vostès, ho controla tot. Serà així. Però —però—, senyor Nadal, senyora Comas, senyores i senyors diputats, de tot això en queda una cosa clara, almenys per nosaltres, i és que el senyor Vicenç Villatoro és una persona que inspira suficient confiança en el Consell d'Administració com que per unanimitat, que és un consens amplíssim, més ja no ho pot ser, se li doni aquesta mostra de confiança, se li doni la confiança i se li demani la confiança. Això és el que diu aquesta Resolució. Escoltin, ho diu obertament, ho diu taxativament, això. I saben per què ha estat això? No ens enganyem. Si, escoltin, tot això que estem dient aquí, al final, es pot reduir molt simplement. Saben per què ha estat això? Perquè la proposta del Govern era una proposta que inspirava confiança. Perquè, si no hagués estat així —i vostès ho saben molt bé, ho saben millor que ningú—, la resposta en el Consell d'Administració no hauria estat aquesta, hauria estat una altra que no tindria res a veure amb aquesta. I com que ha estat aquesta, és la demostració palpable, final, que la proposta del Govern era una proposta encertada des del seu inici. I, d'això, no s'haurien de sentir, diguem-ne, ofesos per això, al revés, haurien d'estar contents —n'haurien d'estar contents— i no ho estan, no? I no ho estan perquè jo crec que toca fer aquest paper, senyor Nadal —toca fer aquest paper.

Miri, jo crec que vostè ha comès un error, senyor Nadal, quan ha citat aquesta frase, de no sé exactament qui, sobre que tornàvem al model espanyol. Perquè el que ens hauríem de preguntar és a quin model espanyol tornem. Vostè, quan parla del model espanyol..., clar, deu pensar que només és el del PP, però també hi ha un model espanyol que era el seu: el seu, el del senyor Maragall, el del senyor Narcís Serra, el del senyor Borrell, el de tantes i tantes persones del PSC, també del PSC, era un model espanyol, no? (*Remor de veus.*) Tan espanyol i tan model que... —vostès ja descobriran la data per si mateixos, perquè tenen experiència en aquest

sentit-, en un moment determinat en què es va procedir a un nomenament d'un nou director general, perquè en aquella època també n'hi havia diversos... -n'hi havia alguns que plegaven, altres que es posaven, etcètera-, un nou director general, deia, concretament, amb gran titular..., declaracions seves -no són una referència periodística, no s'ho perdin això, eh?-. «El Gobierno me pone y el Gobierno me quita.» Caram! «El Gobierno me pone y el Gobierno me quita.» Any 89, majoria absoluta del PSOE, diari *El País* per més referències: «El Gobierno me pone y el Gobierno me quita.» Però és que hi afegeix una altra cosa que encara és més per a sucar-hi pa. (*Remor de veus.*) Diu: «El nuevo director de Radiotelevisión Española sostiene» -mira per on!- «que la imparcialidad es un concepto relativo.» (*Rialles.*)

Clar, i no només ho diu, sinó que després ho explica amb detalls, i veuran que ens hi podem posar d'acord, fins i tot, amb el que diu, eh? Ens hi podem posar d'acord. Diu, taxativament -ell, personalment, eh?, ho diu-: «La imparcialidad es un concepto...» -no s'ho perdin, no s'ho perdin que té molt de suc això- «la imparcialidad es un concepto relativo, no objetivo. Para cada partido...» No diu *para cada persona*, inicialment, diu: «Para cada partido la imparcialidad va a ser distinta.» Una prova de molta equanimitat, no? I, afegeix: «Pero cada telespectador» -i aquí hi estic d'acord- «va a hacer su propio referéndum diario.» Hi estic totalment d'acord. «Yo voy a realizar el mayor esfuerzo para que desde mi conciencia Televisión Española sea imparcial.»

I quan l'espectador, que ens està escoltant, ara, fa el seu referèndum de cada dia, què passa? Què ha passat, fins ara, a TV3 i a Catalunya Ràdio durant moltíssims anys? Perquè això no és un producte només de vint-i-quatre mesos. Què ha passat?

Segons un organisme de consens..., i, per tant, segons vostès -ho suposo- immaculat en aquest sentit, tot es pot creure si ve en aquest sentit del consens, segons un organisme de consens, que és el CAC, resulta que TV i Catalunya Ràdio són les de més qualitat de tot el panorama audiovisual... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Ferran..., sí, llegeixi's l'informe del CAC: són les de més qualitat i les de més pluralisme, molt per davant, senyor Nadal, de la COM i de BTV, però molt per davant (*remor de veus*), canya total..., vint-i-cinc a zero, no tres a zero, vint-i-cinc a zero... (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) I saben què és això? Un, que porta el segell de Convergència i Unió, TV3 i Catalunya Ràdio, i un altre que porta el segell del Partit Socialista, evidentment molt ajudat sempre per Iniciativa per Catalunya. Són dos segells diferents, dos qualificacions diferents, dos imatges diferents, dos percepcions diferents dels espectadors que ens estan escoltant o veient i que fan aquest referèndum cada dia, senyor Nadal, que és el que val, més enllà del que diguem tots nosaltres avui.

I finalment -i finalment-, ja que vostè..., jo no pensava fer-ho, perquè no ho he fet en cap moment en aquestes últimes interpellacions, però ja que vostè hi mostra tant entusiasme amb això de Barcelona Televisió i ho posa com a model... Ho ha fet vostè, eh?, no ho faig jo.

Ho ha fet vostè, senyor Nadal. (*Veus de fons.*) Sí, ho ha fet vostè..., que ha exhibit aquí que a Barcelona Televisió s'havien fet no sé quants canvis en funció de les resolucions del Parlament i tot això.

Miri, senyor Nadal, a Barcelona Televisió hi ha..., a l'Ajuntament, vaja, hi ha una empresa que es diu Informació i Comunicació de Barcelona, societat anònima, que és l'organisme, la societat anònima pública sota la qual, diguem-ne, està adscrita Barcelona Televisió. Aquesta societat anònima està presidida pel senyor Ernest Maragall i Mira. Aquesta societat anònima pública de l'Ajuntament està presidida pel senyor Ernest Maragall i Mira. (*Remor de veus.*)

I, aleshores, la pregunta que nosaltres ens hem de fer, senyor Nadal, és si l'equivalent al que és el director general de la Corporació, que és la Presidència d'aquesta empresa, és... (*Remor de veus.*) Sí, home, escolti'm, no és veritat fil per randa, però és veritat conceptualment, i vostès ho saben... (*veus de fons*), vostès ho saben que és veritat conceptualment. És veritat conceptualment, i vostès ho saben molt bé. Però, escolti'm, però..., si no se n'han d'amagar, si ho han fet sempre això! Porten molts anys fent això!, no cal que se n'amaguin, és millor que ho defensin -és millor que ho defensin, no?-, perquè alguna raó hi deu haver per fer això.

Si això és així, aleshores, per què nosaltres hem d'acceptar que un diputat de Convergència i Unió -un diputat de Convergència i Unió- hagi d'estar marcat pel seu, diguem-ne, aspecte negatiu, simplement per ser una persona que pertany a la nostra formació política? O, per què nosaltres fem les coses tan malament, amb relació a vostès? El model l'ha posat vostè, senyor Nadal; l'exemple l'ha posat vostè. M'ho ha posat molt bé, per altra banda, no? Per què, aleshores, vostès són tan bons, quan resulta que les empreses públiques, de les quals en última instància depenen alguns mitjans de comunicació, les presideixen persones molt vinculades a persones òbviament molt destacades de la seva pròpia formació parlamentària..., que no és només d'ara -que no és només d'ara-, sinó des de fa molt temps.

I, atenció, senyora Comas, tot això -tot això- aguantat durant anys i panys pel seu Grup a l'Ajuntament de Barcelona. (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor Nadal, té un minut.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Bé. Per dues contradiccions: la primera, el CAC suspèn amb un quatre i mig els mitjans públics de comunicació de Catalunya -TV3 i Catalunya Ràdio incloses- i atorga a TV3 i a Catalunya Ràdio credibilitat en els informatius, però suspèn el conjunt, TV3 i Catalunya Ràdio incloses, pel que fa a la seva pluralitat: 4'5. Això és el que diu l'informe del CAC.

Segon, model espanyol? Sí senyor, model López Amor. Aquest és el model espanyol de Convergència i Unió, model López Amor.

I, tercer, jo no he dit que BTV fos un model. He dit que BTV, en funció d'una resolució parlamentària, havia

substituint el seu director general i havia nomenat el senyor Joan Tàpia per consens, previ acord de l'alcalde, amb tots els grups municipals de l'Ajuntament de Barcelona.

I, finalment, i amb això acabo, és que el senyor Mas posa en dubte la legitimitat d'un tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona per presidir una empresa municipal com marca la Llei?

El president

Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

O, de què estem parlant?

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el senyor conseller en cap.

El conseller en cap

Senyor Nadal, amb aquesta última intervenció la conclusió és tocat i enfonsat, per part de vostè, lògicament, i li diré el perquè: perquè si això es tan legítim que sigui així, per què no és legítim que el senyor Vicenç Villatoro dirigeixi la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? (*Remor de veus.*) Encara deu ser bastant més legítim, no? Encara deu ser més legítim, perquè la seva, diguem-ne, independència i autonomia deu ser bastant més gran que no pas en el cas que vostè mateix ha recordat, no?

I, dit això, deixi'm dir-li que quan el Consell Audiovisual de Catalunya fa la referència que fa sobre els mitjans de comunicació, en general –juny de l'any 2001–, fa referència a una enquesta encarregada pel mateix Consell Audiovisual de Catalunya, que diu, respecte a la televisió: «Valoració de la qualitat general de les cadenes televisives, de zero a deu: TV3, 6,83; Canal Plus, 6,80; Canal 33, 6,44...», després vénen les altres.

Emissores de ràdio, sobre la qualitat general, dita pels enquestats, és a dir, pels ciutadans, per aquells que aquell director general, que, per cert, es deia Luis Solana, fa de referèndum cada dia, que diu, quant a ràdios: «Catalunya Ràdio, 7,43; SER Barcelona, 6,96 –per sota del 7–; Onda Cero, 6,74.» I després vénen les altres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. (*Veus de fons.*) No..., ara ja prou, no, no...

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 300-00486/06)

Passem ara al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament,

la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport de la regió metropolitana de Barcelona. (*Remor de veus.*) La presenta, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal. (*Persisteix la remor de veus.*) Esperis un segon.

Prego als senyors diputats que si han de sortir ho facin ràpidament. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Manel Nadal i Ferreras

Gràcies, senyor president. Quan parlem de les grans infraestructures, ens referim a les grans infraestructures estratègiques de Catalunya i de la regió metropolitana. Aquestes grans infraestructures són el tren d'alta velocitat, el port i l'aeroport. Però em voldria centrar, especialment, en el tema ferroviari, perquè crec que en aquests moments s'està a punt de prendre decisions que poden decidir si aquesta infraestructura serà bona o no serà tan bona per a Catalunya; no dic que sigui dolenta, però segurament es poden prendre decisions que no siguin les millors per a Catalunya.

I durant molt de temps, amb el tema de l'alta velocitat a Catalunya, hem sentit una veu clara, una veu potent, una veu –jo ho diria– solvent del Govern de la Generalitat al voltant de l'alta velocitat. Però darrerament, respecte a les últimes decisions que cal prendre, no sentim la veu de la Generalitat. Potser fa vint anys teníem un govern amb empenta, potser ara tenim un govern que ha perdut força, que practica la desídia, que comet el pecat d'omissió, de no pronunciar-se com a Govern sobre aquesta important infraestructura. Aquesta interpellació voldria que avui servís per sentir la veu del Govern al voltant de l'alta velocitat a Catalunya, i molt especialment a la regió metropolitana.

Senyor conseller, vostè i jo, el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista coincidim que tenim un model d'alta velocitat a Espanya –7.200 quilòmetres– que és un model radial i que situa Catalunya a la perifèria d'aquest model, i que pensa poc amb la connexió de Catalunya cap a Europa. Però aquest model, que el podem acceptar –el podem acceptar–, té unes greus mancances que ens poden afectar molt perjudicialment.

Què passa amb el corredor del Mediterrani? I em pot dir: «El corredor del Mediterrani té a veure amb la regió metropolitana?» I tant! Molt! Perquè el corredor del Mediterrani és la connexió amb el País Valencià: Catalunya i el País Valencià –ja ho sap vostè– són més del 45% de l'exportació espanyola, no?

Vostè creu que el corredor del Mediterrani, com està dimensionat i com està projectat, és l'adequat per a Catalunya? Vostè creu que un corredor Mediterrani amb dues vies que han de portar l'alta velocitat, l'Euromed, els regionals, les rodalies del País Valencià, les mecaderies, és suficient? Vostè no creu que l'accident de Torredembarra té alguna cosa a veure amb un dimensionament de l'alta velocitat en el corredor del Mediterrani que no és suficient?

Vostè no creu, senyor conseller, que a Catalunya ja va sent hora que diguem, en veu alta i contundent, que no solament volem l'amplada europea en el corredor del Mediterrani, ni que pel corredor del Mediterrani puguin

passar els trens d'alta velocitat, sinó que volem que es dimensionin amb dues vies per a l'alta velocitat i dues vies per al tren convencional i les mercaderies, que és el que es fa en la resta de la xarxa espanyola?

No podem permetre que el corredor del Mediterrani, que és un corredor estratègic per a Catalunya, tingui un dimensionament inferior al de la resta de la xarxa. Però, el tema del corredor del Mediterrani és una primera part de com s'està apuntant l'arribada de l'alta velocitat a la regió metropolitana.

Comencem a entrar a la regió metropolitana, senyor conseller. El Penedès. Vostè creu que el Govern de la Generalitat ha donat prou suport a les propostes dels alcaldes del Penedès que demanaven el soterrament de la línia d'alta velocitat a Vilafranca, que demanaven una estació a Vilafranca, estació que fes possible que un dia els trens regionals que puguin passar per la xarxa d'alta velocitat puguin parar a Vilafranca? Vostè creu que el Govern de la Generalitat ha donat suport als ajuntaments amb aquesta reivindicació. I, si és que li han donat, vostè creu que en aquests moments pot garantir als ajuntaments del Penedès que l'estació a Vilafranca, amb el soterrament de les vies del tren, podrà permetre un dia construir una estació per als trens regionals d'alta velocitat de Catalunya? En aquests moments, podem garantir, a l'Ajuntament de Vilafranca i al Penedès, que podrà haver-hi una estació algun dia a Vilafranca? Ho podem garantir o no ho podem garantir?

El Govern de la Generalitat, senyor conseller, ho repeteixo, està cometent el pecat d'omissió: no dona suport a les reivindicacions que s'estan plantejant des dels ajuntaments. I s'estan donant des de Madrid solucions insuficients i incorrectes. I el Govern de la Generalitat, en comptes d'anar conjuntament amb els ajuntaments, moltes vegades va pel seu compte a Madrid, i el que fan, ajuntaments i Govern de la Generalitat, és plantejos diferents i dispersos, de manera que ni uns ni els altres hi surten guanyant, i el que hi surt guanyant en els temes és el Govern de Madrid, que imposa solucions inadequades.

Què passa amb Sant Sadurní d'Anoia, senyor conseller? El Govern de la Generalitat donarà suport a la proposta de l'Ajuntament de Sant Sadurní per tal que no es construeixi aquest viaducte, de quaranta-cinc metres de mitjana, que afecta de manera tan important l'impacte ambiental i paisatgístic d'aquesta comarca del Penedès?

Continuem, senyor conseller: l'AVE a l'aeroport. És una opció estratègica de Catalunya, la connexió per alta velocitat dels aeroports. El Govern de la Generalitat –no sabem encara ben bé qui, si el conseller Macias o si el president de la Generalitat– va pactar una entrada de l'AVE a l'aeroport que nosaltres vam qualificar de bunyol. Resulta que ara sembla que el nou conseller, el senyor Felip Puig, vol rectificar, que s'adona que aquesta solució és cara i molt difícil de fer tècnicament. Què passa? Que el conseller Macias i el president Pujol van negociar amb Álvarez-Cascos una solució de la qual desconeixien els costos, i que ara veuen que és inviable, i que és molt difícil de fer? Perquè vostè, senyor conseller, s'ha reunit amb la societat civil catala-

na i ha demanat suport per influir al Ministeri de Foment per canviar l'arribada de l'AVE a l'aeroport. Allò que era un bunyol, ara vostè ho vol arreglar. Ja era hora; rectificar és de savis, senyor conseller. Estem amb vostè; fem un front comú i intentem que l'arribada de l'AVE sigui satisfactòria per a tothom i que sigui la millor i la més econòmica possible, i no continuem, senyor conseller, signant documents a cegues que no sabem com es resoldran.

Bé, tenim l'AVE a l'aeroport, mal resultat; no sabem com es resoldrà, finalment. I la sortida de mercaderies del port, com la farem, senyor conseller? Tenim un greu problema aquí, que és el tema de l'AVE en el corredor del Vallès. Vostè sap, senyor conseller –i ara ho desmentirà–, vostè sap que l'AVE en el corredor del Vallès no té dates de començament de les obres; ni d'execució, ni d'acabament, ni de projecte. L'AVE en el corredor del Vallès, per al Ministeri de Foment, no és prioritari; no el vol fer. Ni el corredor d'alta velocitat, ni l'estació en el Vallès; no la volen fer. Ho van comunicar al senyor Lluís Recoder, alcalde de Sant Cugat, i a molts d'altres alcaldes. Després van dir que no era veritat, però en les prioritats del Ministeri de Foment no hi és. I vostè sap que ens estan proposant, els estan proposant una molt mala solució, una pèssima solució. I aquesta sí que és estratègica per a Catalunya i per a la regió metropolitana: estan dient que la sortida de mercaderies del port de Barcelona passarà per l'actual corredor Mollet - El Papiol, i que per fer possible que tingui l'amplada europea hi posaran un tercer rail.

Aquesta solució, senyor conseller, és inacceptable, perquè invalida la possibilitat d'utilitzar la línia Mollet - El Papiol per fer la línia circular de rodalies que vostè planteja quan va a Sabadell a explicar les infraestructures per al Vallès. Si fem que la línia Mollet - El Papiol sigui una línia amb un tercer rail pel qual hagin de passar totes les mercaderies que surtin del port, no hi ha ni alta velocitat ni hi ha la possibilitat de fer servir aquesta línia per a rodalies, senyor conseller. Per tant, em sembla que és exigible que parlem conjuntament de fer una nova solució per a la sortida de les mercaderies al port.

Podríem continuar amb el traçat de l'AVE a l'altre Vallès, al Vallès Oriental, però li voldria apuntar una última qüestió, senyor conseller, respecte a l'alta velocitat. Si finalment la sortida de les mercaderies del port de Barcelona s'ha de fer per la línia d'alta velocitat i pel túnel d'alta velocitat hispanofrancès de peatge –túnel hispanofrancès de peatge–, tornarem a tenir un coll d'ampolla per a les exportacions de Catalunya, perquè tota la xarxa europea, tota la xarxa espanyola serà lliure de peatge, però, com que el túnel de la Jonquera o el túnel de Figueres a Perpinyà es fa per concessió i per peatge, haurem de pagar el que es fa servir per qualsevol línia d'alta velocitat, però haurem de pagar l'amortització de les obres de construcció d'aquest túnel, i, per tant, potser passarà que d'aquí a quatre o cinc anys un nou conseller de Política Territorial de Catalunya hagi de reunir una comissió parlamentària per discutir com solucionar el problema del peatge en el túnel d'alta velocitat de la Jonquera, perquè les mercaderies, si han de pagar més per l'alta velocitat que per passar per la línia de Portbou, que serà de franc, continuaran passant per la línia de Portbou, que és de franc...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Jo voldria que el senyor conseller respongués a aquestes preguntes sobre les infraestructures de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, senyor Nadal... La veritat, una vegada més, senyor president, jo venia preparat per donar resposta a la interpellació que se'ns havia presentat, una interpellació sobre el finançament, la gestió i la licitació –finançament, gestió i licitació– de les grans infraestructures del transport de Barcelona. Els plantejaments que hem escoltat des d'aquesta taula, des d'aquesta tarima, ens parlen dels problemes del traçat sobre el tren d'alta velocitat a Catalunya. Bé, en qualsevol dels casos..., ho dic perquè em sembla que hem acabat parlant de Figueres i de Perpinyà, i sé que les ínfules metropolitanes del Partit Socialista són àmplies i ambicioses, però espero que encara no superin les barreres, tampoc, en aquest cas, dels Pirineus. En qualsevol dels casos, per intentar donar resposta als plantejaments i a les inquietuds del diputat, deixi'm que li faci, molt breument, unes breus referències al voltant de la regió metropolitana, que crec que ho tenim conjuntament molt ben encarat, i que al final acabi també contestant o referint-me als plantejaments que vostè, senyor Nadal, ens ha fet.

Estem tots d'acord que en el futur hem de buscar noves fórmules de finançament, nous mecanismes de gestió per garantir, donar resposta a les grans inversions que cal fer, donar satisfacció a les demandes de major mobilitat que les societats avançades –i en aquest cas Catalunya ho és, i respon també a aquestes tensions– estan presentant avui per les necessitats de desplaçament, de nova localització d'activitats, i que ens han de situar, d'aquí a molt pocs anys, en un nou estadi, en un nou escenari, en una nova dimensió, degut a les grans inversions en grans infraestructures a les quals vostè s'ha referit, però també a les demandes..., sobretot a les grans ciutats, a les grans conurbacions, a les grans regions metropolitanes del país.

I, en aquest sentit, els diferents àmbits i els diferents fòrums en els quals estem treballant –i molt recentment, doncs, hem anunciat ja que, responent també a una inquietud del Parlament, convocarem..., ja hem convocat per al proper mes de maig una cimera al voltant de la necessitat de concertar entre les institucions, però també la societat civil i els agents econòmics i socials, les polítiques d'infraestructures de Catalunya per al futur–, deixi'm que li digui que crec que en matèria de transport de la regió metropolitana, a través de la concerta-

ció que hem aconseguit els darrers anys, a través del model de l'Autoritat del Transport Metropolità, tenim ben orientats els projectes, els programes i les inversions. En aquest sentit, estem a punt d'aprovar conjuntament un pla director d'infraestructures per als anys 2001-2010 que suposarà unes inversions superiors als 6.670 milions d'euros –més d'1 bilió 110.000 milions de pessetes–, que han de donar resposta a aquestes necessitats de finançament, sobretot d'infraestructures ferroviàries i d'infraestructures de metro, tramvia i de transport en superfície.

A través dels diferents contractes programes que, al llarg dels darrers anys i al llarg dels propers períodes, hem d'acabar de concretar entre les administracions metropolitanes, les administracions municipals, la Generalitat i l'Administració general de l'Estat, a través dels convenis de finançament d'infraestructures –que també està sent objecte en aquests moments de negociació–, amb actuacions de finançament específic que la Generalitat també ja té arbitrades a través de la línia 9 del metro o del tramvia, dels tramvies del Baix Llobregat i del Besòs, crec que estarem en disposició també, conjuntament amb les importants inversions que Renfe o Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya tenen previst de fer en el futur, de donar resposta a aquestes iniciatives. Els programes, les actuacions, les obres, les inversions, en aquest sentit, són molt importants, i, ho repeteixo, crec que estem donant una resposta positiva i que ho estem aconseguint amb una voluntat i amb un esforç de concertació institucional que crec que avui està sent objecte també d'estudi i d'anàlisi per altres parts, altres comunitats, altres regions de l'Estat espanyol.

Però vostè ha centrat la seva intervenció, en aquest cas, al voltant d'una de les grans infraestructures que en aquests moments, sortosament, i després de molts anys d'esperar-la, Catalunya i els ciutadans de Catalunya estan veient executades i materialitzades. Vostè s'ha referit –i és veritat– que hi han tres actuacions que modificaran l'escenari i que modificaran la capacitat d'articular el transport i la mobilitat del país en els propers tres, quatre, cinc anys d'una manera molt important. El Pla director de l'aeroport, de l'aeroport que esperem tenir a Catalunya, del gran aeroport internacional i intercontinental de Catalunya, amb més de 1.800 euros d'inversió, avui està sent executat, malgrat els retards que hem acumulat en els darrers temps. L'ampliació del port, després d'un període també molt ambiciós d'un nou model de gestió, impulsat per acords polítics que el Govern de la Generalitat i que la força política parlamentària que li dóna suport han aconseguit negociant amb Madrid..., han permès i estan permetent ampliar el port i doblar la seva capacitat d'actuació, amb més de 1.400 milions d'euros d'inversió. I, finalment, el tren d'alta velocitat, el tren de gran velocitat significarà per a Catalunya més de 3.600 milions d'euros, que també comportaran una revolució en la infraestructura ferroviària, i no només des d'un punt de vista de l'ample internacional, sinó des d'un punt de vista de la reconversió de tots els sistemes de gestió de llarg recorregut, trànsits regionals, transport de viatgers de rodalies i transport de mercaderies.

I vostè ha fet referència a un model que vostès coneixen molt bé; el model radial al qual s'ha referit, senyor Nadal, vostès el coneixen molt bé. Tant el coneixen, que l'han estat protagonitzant, materialitzant, executant i desenvolupant durant molts anys, durant tots els anys en què vostès han tingut responsabilitats allà on es decideixen els models de les xarxes de transport de l'Estat espanyol, que és al Govern central; vostès han estat, si no m'equivoco, des de l'any 82 fins a l'any 96 prenent decisions en aquest sentit, i vostès van ser els que van –responent a aquesta lògica radial i amb visió central– prioritzar l'actuació del tren de gran velocitat, en primer lloc, des de Madrid a Sevilla, que no pas prioritzant la nostra conjunció, la nostra comunicació amb la capital de l'Estat espanyol –Madrid–, però també amb Europa, amb l'ample internacional europeu, que és la nostra via d'entrada i de sortida a aquesta gran comunitat econòmica, social, i també aquesta comunitat de la qual Catalunya vol formar part. Vostès en van ser els responsables, durant molt de temps, i ho han estat. Tot i que ara vulguin, d'alguna manera, rectificarlo o modificar-lo, si més no des d'un punt de vista de discurs, crec que tornarien a caure en el mateix model si tornen a governar algun dia en el Govern central, a desenvolupar aquest model.

I estem d'acord que el corredor del Mediterrani és fonamental per a Catalunya, i nosaltres demanem i defensem i seguirem negociant perquè en la solució definitiva de l'ample internacional es contempli per a Catalunya un ramal que, amb el corredor de l'Ebre cap a Madrid, doncs, a Tarragona, enllaci des de les Terres de l'Ebre fins a l'estació de Tarragona - Reus i l'estació de Perafort, un ramal amb ample internacional perquè les Terres de l'Ebre i Tortosa i l'Aldea es vegin també incorporades en aquesta xarxa des de Catalunya i que això permeti una nova concepció de futur que el Govern central es plantegi, si més no, en segona fase, de cara a les noves propostes i programes d'inversions.

No són suficients l'actual dimensió i l'actual disseny que en aquest sentit el Govern de l'Estat té, i, per tant, ja li dic que en aquest sentit nosaltres hi coincidim, i nosaltres estem demanant i defensant aquesta incorporació de l'ample internacional també a les Terres de l'Ebre, i també aquest corredor mediterrani, sobre el qual tenim negociacions i diàleg amb la comunitat autònoma del País Valencià.

No trobo pertinent lligar aquí, una vegada més –però és una tendència que vostès tenen darrerament políticament–, els accidents i les desgràcies als debats polítics. No crec que per parlar del finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures en el transport de la regió metropolitana hàgim de parlar de l'accident de Torredembarra. No tan sols hem donat suport a l'Ajuntament de Vilafranca i a la comarca del Penedès, sinó que en aquests moments tant suport li hem donat que el projecte presentat a Madrid per l'alcalde de Vilafranca del Penedès ha estat dibuixat, redactat, projectat i dissenyat per la Generalitat, pels tècnics, pels serveis del Departament de Política Territorial. I en aquest sentit –en aquest sentit– els dic que si algun dia..., que hi haurà una estació a Vilafranca, serà perquè, gràcies al nostre disseny i la nostra intercessió, s'ha previst una infra-

estructura suficient perquè Vilafranca pugui acollir aquesta estació.

I evidentment, a Sant Sadurní d'Anoia, no estem d'acord amb l'actual plantejament i estem negociant, potser a vegades més discretament, perquè és la manera, també, d'aconseguir bons fruits, com hem aconseguit en els darrers temps i en els darrers mesos. I, en qualsevol dels casos, repeteixo, el pecat d'omissió nosaltres no l'estem pas executant.

I parlant de pecats, també ha parlat de bunyols. I suposo que ho ha fet referint-se als bunyols de sucre, als bunyols de Quaresma, perquè és l'època, o als bunyols de bacallà. Però hi han d'altres bunyols: els bunyols de cervell, que són els que ens mengem nosaltres, i els bunyols de vent, que són els que vostès protagonitzen. Perquè vostès només fan que grans bunyolades i grans ventades, senyor Nadal. Vostè ara ens està parlant de la solució de l'AVE i de l'aeroport; solució que, si no recordo malament, va estar signada en un conveni entre el ministre, el secretari d'Estat, el conseller d'Obres Públiques, l'alcalde de l'Hospitalet, el president del Consell Comarcal, l'alcalde de Cornellà i l'alcalde del Prat, que, si no recordo malament, excepte l'alcalde del Prat, són alcaldes, barons del Partit Socialista i importants membres de la direcció del Partit Socialista.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, senyor president. El que sí que els dic és que a través del conveni signat el mes d'octubre estem participant ja i plantejant el finançament concret, enllestint els estudis tècnics que optimitzin la solució pactada i que permetin donar resposta a aquest gran desig que és que Catalunya compti amb una infraestructura ferroviària d'ample internacional que uneixi les capitals de Lleida, de Tarragona, de Girona i de Barcelona; els ports de Barcelona i de Tarragona; els aeroports de Reus-Tarragona, de Barcelona i de Girona, i que permeti entrar al nostre país en una dimensió infraestructural i d'intermodalitat que garanteixi totes les seves ambicions de futur.

I en la rèplica acabaré comentant, també, la situació de les mercaderies, del port i dels convenis internacionals, que ens han de permetre, d'una vegada, unir-nos, amb ample internacional i amb infraestructura ferroviària d'elevat nivell tecnològic, amb Europa.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat. *(Pausa.)* Els pecats d'omissió no s'executen, es cometen però s'executen. *(Veus de fons.)*

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, moltes gràcies. Senyor conseller, jo em pensava que ens podríem posar d'acord, perquè el

problema és que si vostès van per un cantó, els ajuntaments per l'altre, qui hi surt guanyant és el Govern de l'Estat, que imposa la seva tesi en contra dels interessos de Catalunya.

I en aquests moments, repeteixo, s'està a punt de prendre decisions que ens poden afectar molt negativament –vostè pot dir que no– i jo crec que el Govern de la Generalitat no fa el paper que hauria de fer de coordinador de totes les estructures administratives de Catalunya i de coordinador d'un projecte infraestructural per a Catalunya. Ara ens convocaran..., espero que ens convoqui –perquè, en la seva proposta que va formular, els partits polítics, els grups parlamentaris no formaven part de la taula d'infraestructures– a discutir aquestes qüestions, perquè, per nosaltres, senyor conseller, és molt important que el Govern de la Generalitat faci escoltar al poble de Catalunya la seva veu sobre tots els problemes que passen a Catalunya.

Parlem d'un tema de gestió, de gestió de l'aeroport per exemple. Hem escoltat la veu de la Generalitat sobre el que ha passat aquesta Setmana Santa? Sobre els problemes de la vaga, de gent que han hagut de saltar dels avions perquè no hi havia un operador que permetia de treure les maletes i els equipatges? No l'hem escoltat. I ara és un bon moment, avui, aquí, per parlar de la gestió de l'aeroport i per dir: «Escolti'm, la terminal de càrrega funciona molt malament.» I tenim unes proposicions no de llei presentades en aquest Parlament per tal que es creï una empresa catalana, amb el Govern de la Generalitat com a director, com a força primera, però amb participació de l'Administració local i de la Cambra de Comerç, perquè gestioni la terminal de càrrega. Perquè el que està passant en aquests moments a l'aeroport pot tenir conseqüències gravíssimes per al futur de l'economia de Catalunya. Hi ha empreses farmacèutiques catalanes que s'estan plantejant traslladar la seva seu a Madrid perquè allà tenen més facilitats exportadores que aquí a Catalunya, perquè l'aeroport de Madrid funcionen setze hores diàries, els serveis paraduàners, i a Barcelona funcionen tres hores, quan als aeroports importants del món funcionen vint-i-quatre hores.

Senyor conseller, el Govern de la Generalitat ha de fer escoltar al poble de Catalunya la seva veu sobre tots els problemes. I no l'hem escoltat sobre aquests problemes de la gestió de l'aeroport de Barcelona. I, en aquest cas, ens podem posar d'acord: reunim la taula d'infraestructures, fem una proposta conjunta i treballem perquè això sigui una realitat. I si cal fer un primer pas en què el Govern de l'Estat també formi part d'aquesta empresa, que hi sigui, però fem un primer pas per implicar la societat catalana en la gestió de l'aeroport.

Senyor conseller, vostè ha plantejat i ha ridiculitzat la nostra proposta d'infraestructures dient: «Tenen una visió molt ampla de la regió metropolitana.» Doncs, escolti'm, tenim una visió d'una euroregió que evidentment ha d'arribar a Saragossa, Tolouse, Montpeller, al País Valencià. I tot el que passi de connectar la regió metropolitana i la resta de Catalunya amb aquesta euroregió és fonamental, perquè, és important o no és important que el túnel de la Jonquera sigui de peatge o no sigui de peatge? El Govern francès ja s'ha manifes-

tat; el Govern francès vol que tingui finançament cent per cent públic. I el Govern de la Generalitat, què vol? Que es doni a una empresa privada i que haguem de pagar peatge per aquest túnel? O està com el Govern francès perquè tingui cent per cent de finançament públic? A mi em sembla que és important que el Govern de la Generalitat s'expressi i que faci força perquè no haguem de discutir d'aquí a quatre anys sobre com eliminar els peatges dels trens de Catalunya. Doncs no escoltem la veu del Govern de la Generalitat.

Senyor conseller, sobre el tema de l'aeroport, vostè pot dir el que vulgui, però els alcaldes socialistes van firmar un document en què quedava clar que la part d'accés a l'aeroport era responsabilitat del Govern de la Generalitat i que el traçat l'elaboraria el Govern de la Generalitat. I vostè sap, senyor conseller, que no li agrada l'actual traçat i no li agraden els costos que té aquest traçat. I vostè ha buscat aliats per canviar aquesta proposta. Doncs canviem-la, busquem la que sigui millor, senyor conseller.

En aquests temes ens pot trobar i ens podem posar d'acord. I jo crec que això seria bo per a Catalunya; la societat civil ens ho demana, ens ho reclama. I aquesta mesa d'infraestructures és vital, senyor conseller; és essencial que les grans decisions infraestructurals siguin pactades, siguin consensuades i no siguin imposades des de Madrid, sinó que siguin les que voluntàriament vulguem els catalans.

Senyor conseller, crec que vostè s'ha equivocat en no veure en la nostra interpellació una possibilitat de treballar conjuntament, i intentar la confrontació. Crec que hem de mirar més endavant, senyor conseller, no al *dribbling* curt, que això pot ser molt efectista però no ens porta enlloc. Vostès fa vint anys tenien molta empena, en aquests moments vostès no opinen, no tenen veu; la gent de Catalunya no sap el que pensa el Govern de la Generalitat sobre les grans infraestructures. I això és un gran problema que requereix una solució.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats, la gent de Catalunya, senyor Nadal, crec modestament que opina, que sap que si aquest país tindrà, finalment, tren de gran velocitat serà gràcies al Govern de la Generalitat, gràcies a la gent de Convergència i Unió, gràcies a la tasca incessant..., defensant des del primer moment, quan ningú hi creia, des dels anys vuitanta, que aquest país havia de tenir un ample internacional.

Després –i lamento no poder dir que gràcies al seu partit, sinó, en aquest cas, gràcies al Govern central, avui amb el Partit Popular– s'ha tirat endavant un pla d'infraestructures que garantirà que l'any 2004, 2005, 2006, doncs, anem incorporant primer Lleida, després Tarragona, després Barcelona i finalment Girona, i ens connectem finalment amb Europa, malgrat els inconvenients que en aquests moments l'Estat francès pot po-

sar i que en aquests moments hi han alguns graus d'incertesa que haurem d'acabar resolent entre tots, amb la nostra modesta, en aquest cas, avui encara, capacitat d'intervenció en les relacions internacionals entre els estats.

Perquè el tram de Figueres - Perpinyà és evident que el Govern espanyol i el Govern francès han optat per un model diferent de concessió, però en aquest sentit som nosaltres els que estem també plantejant, demanant, i estic convençut que acabarem obtenint –veurem amb quina concreció temporal–, un ramal també d'ample internacional que connecti avui l'estació internacional de Portbou amb el centre d'intermodalitat del Far, de Vilamalla i de Figueres, per permetre també que existeixin alternatives d'organització logística i de transport ferroviari de mercaderies i de passatgers que no hagin de dependre només, en aquest cas, d'aquest tram internacional, amb un model de gestió que òbviament no ens entusiasma però que és el que donarà resposta a una connexió ràpida amb Europa.

Vostè em parla i em parlava de la falta de coordinació. Celebro –celebro– sentir per part del portaveu del Partit Socialista, que deu parlar també en nom de molts dels seus companys de partit, alguns dels quals són alcaldes de ciutats importants de Catalunya, i, fins fa poc, també fins i tot hi havia un president d'un consell comarcal... –s'ha canviat de... bé, ha tornat al seu escó original, o no sé on està, el senyor Terrades–, celebro que se n'hagin adonat, que la negociació bilateral exclusiva d'alguns alcaldes socialistes anant a Madrid a negociar i a pactar la seva pròpia solució per a la seva ciutat..., s'hagi vist finalment derrotada i vinguin aquí a demanar que la coordinació del Govern, que no l'hem deixada de fer mai, doncs, pugui ser més efectiva, perquè no se'n surten a l'hora de presentar i de plantejar les seves pròpies necessitats. Estic parlant de la necessitat de trobar una bona solució al Vallès Oriental, al Vallès Occidental; estic parlant d'una bona solució a Tarragona, a Girona, a Figueres, i en aquells llocs en què encara ens cal acabar d'ultimar la definitiva consolidació d'aquestes situacions.

I vostè ha parlat de la gestió d'AENA i de CLASA, i ja no recorda quin era el seu model, el model Borrell, el model menys participatiu de la societat de Catalunya, del Govern de Catalunya en la gestió d'aquestes grans infraestructures, model –disculpin– que seria el que tornarien a aplicar si tornessin a manar a Madrid. O vostè no recorda com hem aconseguit, i amb qui, la gestió del port de Barcelona? Amb vostès? No, senyor Nadal; l'any 96 es va trencar una resistència del seu Govern central, del seu Partit, a tenir un nou model de gestió dels ports de Barcelona i de Tarragona. Amb el Partit Popular, sí que ho hem aconseguit; amb vostès no hi va haver manera; com tampoc n'hi tornaria a haver, crec jo.

Que ens hem de posar d'acord? Per descomptat que crec que ens posarem d'acord i ho estem demostrant. Però no em deixi a vostè només la capacitat de fer discurs polític i la negui a aquest conseller que ara els està parlant. Perquè aquest conseller també té la necessitat de recordar que vostès van decretar –van decretar– el tancament de la línia Lleida - la Pobla de Segur –per de-

cret del seu Govern–, l'any 84 –tancada–, i que fos amortitzada tècnicament i econòmicament, de Renfe. I ara estan defensant, vostès, que fem el tren fins a la vall d'Aran, que fem un tren entre Granollers i Mataró, que fem un tren entre Caldes de Montbui i Mollet, que posem trens a qualsevol parador, qualsevol baixador del país. Hem de ser una mica més coherents, no podem avui defensar la situació o el caràcter de via internacional del tram Barcelona - Vic - Ripoll - Puigcerdà, quan vostès també el tenien descatalogat i el tenien previst, també, de quedar fora del mapa de les vies ferroviàries del país.

Jo celebro, senyor Nadal, que des que estan a l'oposició a Madrid se'ls hagi fet la llum, i espero que, per simpatia, continuïn a l'oposició a Catalunya i també acabin trobant la llum en aquest sentit. Però els faig una oferta –com ho estem fent, allà on toca fer-la, que és també en els àmbits de concertació– de treballar conjunts per trobar les solucions, però no després dels rebutjos bilaterals de negociació a Madrid, sinó primer, sortint junts d'aquí Catalunya amb les solucions consensuades, que això ens farà ser més forts i amb més capacitat de negociació amb el Govern central a l'hora de troba les solucions que el país necessita.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya (tram. 300-00359/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya, que la presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i l'exposa l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, a veure si parlamentant vostè i jo podem parlar més de present i futur i deixar el passat –suposo que no tindrà aquestes temptacions– i així podrem parlar de coses molt més concretes.

Ho dic perquè parlarem d'un tema prou important com és el tema de l'habitatge, que ja se n'ha parlat aquí, en aquest Parlament, i que nosaltres hi hem insistit i hi continuarem insistint fins que veritablement es pugui exercir aquell dret constitucional d'accés a un habitatge digne, que en aquests moments aquí, a Catalunya, es veu greument compromès per l'augment dels preus de compravenda i de lloguer.

La raó d'aquesta situació, des del nostre punt de vista, està en el fet que el Govern de l'Estat –i amb aquest sí que han treballat conjuntament i coincideixen en la diagnòsi– i el de la Generalitat han deixat en mans del mercat la política de l'habitatge. I això és un fet gravísim, deixar exclusivament en mans del mercat la política de l'habitatge. Per comptes de considerar l'habitat-

ge com una necessitat social, com un dret, amb l'exigència dels governs de facilitar-ne l'accés als sectors que no poden assumir els preus de l'habitatge lliure, s'ha apostat –això és el que han fet vostès– per considerar l'habitatge com un factor d'inversió, de negoci, fins i tot, ja també, de blanqueig o estalvi, fet que genera una tendència permanent a l'increment dels preus que es reflecteix en l'evolució del preu del sòl. És el preu de l'habitatge el que fa pujar, fa créixer, el preu del sòl i no a l'inrevés. Ho dic perquè, llavors, tenint en compte aquesta premissa, ja no és tan important com vostès defensaven fa poc, conjuntament amb el Partit Popular, que calia posar més sòl al mercat, a través de la Llei estatal, sinó constituir un nucli públic d'habitatge importantíssim que serveixi de regulador del mercat. Aquest nucli públic d'habitatge no el tenim en aquests moments i per això està més en mans del mercat, i d'aquí els preus elevadíssims dels habitatges que, avui dia, patim a Catalunya.

L'instrument que s'ha utilitzat per a les polítiques de l'habitatge són els famosos plans d'habitatge, dissenyats i finançats pel Govern central i gestionats pels governs autonòmics. L'últim, el que ja hem acabat, el Pla del 98 al 2000, s'ha saldat amb un fracàs evident, fins i tot reconegut per vostès mateixos. El mateix senyor Macias ho va reconèixer, l'exconseller Macias ho reconeixia que ha estat un fracàs evident.

Un fracàs evident, no només del Partit Popular, que l'ha dissenyat, sinó, evidentment, també va tenir el suport, perquè tampoc hi va fer massa res, no?, el Govern de la Generalitat; sobretot, aquest fracàs, pel que fa a actuacions de la nova promoció d'habitatge protegit. I aquest fracàs encara ha estat més evident aquí a Catalunya, quan els preus màxims i la insuficiència dels ajuts han fet que la promoció no hagi estat atractiva per al sector privat, que també era important, ni per al sector públic. Això ha coincidit, a més a més, amb un període de fort augment dels costos del sòl i de la construcció.

En aquests moments, els percentatges de producció d'habitatge protegit respecte a la promoció total d'habitatge, d'habitatge nou, han estat, any rere any, per sota del 12%, mentre augmenta el volum de famílies catalanes que no poden accedir a l'habitatge, i l'esforç familiar, mesurat en percentatge de la renda destinada a la compra d'habitatge, arriba fins al 60% –fins al 60%– a Catalunya, que han de destinar les famílies per comprar un habitatge; un esforç desmesurat totalment i que evidentment porta conseqüències negatives d'altres temes.

Fracàs de l'antic, i el nou? El nou Pla d'habitatge, el 2002-2005, que es va anunciar des del Ministerio de Fomento com un punt d'inflexió a la política d'habitatge per potenciar les figures protegides, i, especialment –ho deien–, per afavorir el lloguer i l'accés dels joves a l'habitatge, té una redacció clarament continuista, i, de fet, s'ha marcat uns objectius similars als ja esmentats pobres resultats de l'anterior Pla.

Per altra banda, aquest Pla, com tampoc l'altre, no s'ha vist acompanyat d'altres mesures necessàries com ara la fiscalitat sobre el lloguer o a l'atenció a sectors socials especialment necessitats.

Bé. Durant tots aquests anys, senyor conseller, el Govern de la Generalitat l'únic que ha fet ha set donar suport als plans de l'habitatge, dissenyats des de Madrid, i ha renunciat a complementar els ajuts. Total, el que ha fet, que ha potenciat la crisi de l'habitatge protegit –estic parlant de l'habitatge protegit– i agreujament del problema aquí al nostre país.

Home, l'any passat, l'exconseller Macias va presentar un programa d'actuacions, sòl i habitatge, que preveia la construcció d'uns 42.000 habitatges protegits, entre el 2000 i el 2003, i un total de 105.000, entre el 2000 i el 2009, amb un increment de l'habitatge per a joves i del promogut directament per l'Incasol. El Programa va néixer sense anunciar les mesures per dur-lo a terme, i, a hores d'ara, tant les estadístiques que els explicarem com l'absència de fons dels pressupostos de la Generalitat suficients, desmenteixen el voluntarisme d'aquelles dades, exclusivament fum, retòrica, com ens tenia acostumats, o que ens té acostumats el Govern en tots els temes de l'habitatge, com ja els he explicat.

El senyor conseller, fins i tot, va..., han publicat aquest llibre, no?: *Habitatge: temps de canvis*. Ho deia, no?, en el Cercle d'Economia, l'any passat, l'exconseller Macias. Només –ho repeteixo– retòrica buida de continguts i buida de voluntat política.

Els canvis, des del nostre punt de vista, en la política d'habitatges, els veritables canvis hauran d'esperar el 2003, i, de ben segur, amb un altre govern. Som conscients de la incapacitat d'aquest Govern per fer un veritable canvi, una veritable política social de l'habitatge.

Aquesta negligent actuació política, per la seva part, ha portat a una situació del mercat de l'habitatge caracteritzada per la pràctica desaparició del lloguer al nostre país, ja que la demanda ha valorat més la compra de «vivenda» que el lloguer, tant per l'escàs diferencial de cost del que costaria la «vivenda» amb la hipoteca que el lloguer, com per l'escassetat de l'oferta de lloguer que amb prou feines... I, a més a més, per la reducció dràstica de l'oferta d'habitatge social, tant pel que fa al sector dedicat a les rendes més baixes com el pensat, també, per a rendes mitjanes.

En definitiva –hi torno a insistir–, les polítiques públiques d'habitatge han perdut tota influència sobre el mercat. Sort n'hem tingut de la reducció dels tipus d'interès, que juntament amb un cicle econòmic favorable ha reduït l'impacte negatiu sobre la població de la manca d'oferta pública d'habitatges. Però cada vegada creix més la quantitat de persones pobres que viuen en infrahabitatges, perquè no poden pagar ni el lloguer ni la compra i, sobretot, en els sectors de la immigració.

Però aquesta renúncia a incidir en el mercat ha provocat altres situacions negatives: la manca d'oferta d'habitatge de lloguer ha tingut efectes urbanístics i d'immobilitat importants. Els canvis de llocs de treball no poden anar acompanyats, quan és necessari, de canvis de residència, perquè és impossible pels elevats preus, tant de la compra com del lloguer, no només els elevats preus, sinó també la insuficiència d'oferta. Ho deia la UGT l'altre dia que els impediments són l'alt preu de la «vivenda» i l'escassa oferta de pisos de lloguer per portar a terme una veritable política de mobilitat laboral.

Espanya, però també, especialment, Catalunya, estan, respecte als països més desenvolupats –això sortia en els mitjans de comunicació fa poc–, a la cua en percentatge d'habitatge de lloguer, tant privat com públic. Aquí tenim el preu de l'habitatge més elevat en xifres que superen qualsevol lògica econòmica i, al mateix temps, el major grau d'esforç familiar per l'accés de l'habitatge. Difícil li ho posem als ciutadans d'aquest país.

Això, i mirin la comparació, fa que, mentre que a Holanda, amb una taxa d'habitatge de lloguer del 55%, l'edat d'emancipació dels joves és els divuit anys, aproximadament, a Catalunya, la taxa de lloguer, d'habitatge de lloguer, no arriba al 15% –és just el 15%–, en canvi, l'edat d'emancipació dels joves és d'uns trenta anys. No hi veu vostè una certa relació i una deixadesa a fer polítiques socials per evitar aquesta situació?

A més a més, hi ha hagut multitud de propostes elaborades des de diferents sectors i institucions, especialment, des dels promotors d'habitatge protegit, que han estat ignorades pel Govern de la Generalitat; que, en canvi, ja ho he dit abans, ha donat suport acrític als plans d'habitatge que venien de Madrid.

I, a més a més, no solament això, senyor conseller, sinó que el mateix Govern de la Generalitat ha augmentat la fiscalitat sobre l'habitatge, amb els augments de l'impost de transmissions patrimonials, del 6% al 7%, i, recentment, el d'actes jurídics documentats, que això serviran, ampliaran les arques de la hisenda, però, evidentment, disminuiran les butxaques dels ciutadans.

També, fins i tot, en aquest Parlament, doncs, s'ha discutit sobre aquest problema moltes vegades, s'han fet propostes; l'última, aprovada el 8 de juny de l'any 2000, presentada pel Grup Socialista, pel senyor Labandera, on s'inclouen uns objectius i unes prioritats que no han estat desenvolupades pel Govern, incomplertes totalment.

Cal, doncs, i acabo, des del nostre punt de vista, un cop de timó, un gir social a la política d'habitatge, a través de l'acord amb els ens locals i els promotors públics, privats i els de l'economia social, per tal de generar polítiques contra l'exclusió, especialment entre els sectors socials de renda més baixes i amb els immigrants; polítiques de lloguer més ambicioses, que generi grans parcs públics i privats d'habitatge de lloguer, d'actuacions de rehabilitació als cascs antics i als barris perifèrics i de polítiques concretes per afavorir l'emancipació dels joves i el benestar de la gent gran, mitjançant els pisos tutelats.

Senyor conseller, estan disposats, veritablement, a fer aquest cop de timó, aquest gir social, o, com altres aspectes de la gestió política, deixaran que el mercat continuï regulant la política d'habitatge del Govern de la Generalitat?

Espero..., si podem treure l'entrellat, si pot respondre a aquesta situació, que si continua així és molt greu i amb conseqüències molt negatives per als ciutadans d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor diputat, per la seva interpellació. Deixi'm, en tot cas, que iniciï aquest primer torn de resposta a centrar una mica quins són els objectius, quin és el marc i quin és l'estat del sector i l'actuació del Govern, amb relació a les polítiques d'habitatge, amb relació a la situació de l'habitatge a Catalunya.

Coincidint que les polítiques d'habitatge que creiem –i que estem convençuts de poder-ho demostrar– que ha exercit i ha d'exercir el Govern de la Generalitat de Catalunya amb la finalitat prioritària que tots els ciutadans i les ciutadanes puguin accedir a un habitatge digne, tant a través del mercat lliure com establint actuacions i mesures de foment que permetin aquest accés a les persones amb més dificultats per accedir a l'habitatge, crec que podem fer una valoració prou notable i important, però també coincidim que cal una actuació més decidida de cara al futur en matèria de polítiques d'habitatge.

La veritat és que, en virtut de les interpretacions donades pel Tribunal Constitucional i d'acord amb l'actual Estatut d'autonomia i el marc constitucional, aquesta interpretació, donada, doncs, l'any 88, de les polítiques d'habitatge passen per tenir un marc de complementarietat entre les polítiques de l'Estat i la política, en aquest cas, del Govern de Catalunya, a les quals hem d'afegir, també, les competències que la legislació de règim local atribueix als municipis amb relació a promoció i gestió d'habitatge i les competències i facultats, també, que els corresponen a les autoritats i administracions locals en matèria urbanística, des d'un punt de vista de la capacitat de gestió i obtenció de sòl.

Per tant, la política d'habitatge requereix la participació, la col·laboració i la concertació de les diferents administracions, fet que ha marcat des del primer moment –i ho seguirà marcant– la nostra política, la nostra actuació.

Pel que fa al sector, al sector de la construcció, i és, bàsicament, el sector immobiliari a Catalunya, hem de dir que durant els darrers anys ha estat, des d'un punt de vista de visió econòmica, un dels principals motors del creixement econòmic de Catalunya. Dins d'aquest sector de la construcció, l'edificació hi participa d'una manera molt importat amb més del 85% de la producció i dels volums d'inversió destinats.

Per tant, l'habitatge representa, en aquest cas, des d'un punt de vista de valor i de sector econòmic del país, un sector molt important i que en els darrers anys ha tingut uns creixements, aprofitant els tipus d'interès baixos i la bonança i l'estabilitat econòmica, unes grans perspectives i unes grans evolucions de creixements.

En els darrers anys hem de tenir present, en els anys 98, 99 i 2000, si sumem els habitatges de promoció pública i de promoció privada, que s'han iniciat més de 70.000 habitatges per any, i aquest any 2001 les estadís-

tiques ens diuen que s'han iniciat més de 64.000 habitatges, xifres molt per damunt de les necessitats estrictes d'allotjament, derivades dels moviments demogràfics de Catalunya, i que, en aquest moment, computem que hi ha al voltant de 160.000 habitatges de nova construcció en execució.

És veritat, però, que el creixement de la demanda ha disparat els preus del sòl; que la dinamització del mercat i del sector de l'obra pública, de l'edificació de la construcció, ha disparat i elevat els costos de producció dels habitatges. És veritat, també, que algunes polítiques de gestió urbanística d'algunes administracions del país han comportat, també, un cert afavoriment en l'alça dels preus del sòl. I, si ho vol, després, d'això, n'hi explicaré algunes i m'hi referiré. Però, tot plegat –tot plegat–, ha fet que en els darrers anys bona part de la promoció privada abandonés la producció d'habitatges protegits i que, fins i tot, en algun moment, alguns operadors públics hagin disminuït o abandonat la seva construcció.

Una breu reflexió: no crec que aquest sigui el moment per debatre això, però sí que jo crec que valdria la pena que hi penséssim i ho valoréssim. Algun valor cultural també ha de tenir la concepció de la propietat de l'habitatge a Catalunya quan existeix una clara tendència, fins i tot, per a tots els ciutadans que en aquests moments disposen d'habitatges de lloguer, de promoció pública, que estan demanant de modificar el seu règim de tinença de l'habitatge i accedir al règim de propietat. Alguna situació de concepció cultural té, i que no tot és negatiu, perquè també hi ha algú que opina que aquest és un valor i un factor que ajuda, en situacions de crisi, a mantenir, amb major estabilitat i amb major cohesió, l'actual situació social de les nostres ciutats, dels nostres pobles i l'actual situació d'accessibilitat a un habitatge.

Dit això, el que sí que és cert és que hem de fer i hem de continuar fent esforços per promoure oferta d'habitatge social per als sectors socials que tenen més dificultats per accedir-hi. I, en aquest sentit, hem desenvolupat en els darrers anys –i ho seguirem fent en el futur en major intensitat– les mesures de foment que facilitin la promoció i l'accés a habitatges protegits i les actuacions directes; és a dir, la promoció i la construcció d'habitatge social per part de la mateixa Generalitat de Catalunya.

La Generalitat intervé, també, en la producció d'habitatges protegits a través de la política de sòl, urbanitzant, construint-los directament o oferint aquest sòl a preu assequible a tercers, amb preferència de cooperatives i promotors sense ànims de lucre per a la construcció de tipus d'habitatge.

I, d'altra banda, també, hem fet esforços conjuntament en aquest Parlament per aprovar nous marcs legislatius –en aquest cas em refereixo a la recentment aprovada Llei d'urbanisme–, per crear uns nous marcs de concertació i de cooperació entre les administracions competents per aconseguir que els nous assentaments urbans s'ajustin a criteris com els de la cohesió social, desenvolupament econòmic i respecte al medi ambient. I, en aquest sentit, a través d'aquesta Llei, crec que tindrem

nous mecanismes per intensificar les polítiques d'habitatge per part de totes les administracions que hi intervenim.

Deixi'm que li digui que la valoració que en fem, nosaltres, del Pla de l'habitatge dels anys 98 a l'any 2001, Pla de l'habitatge del Govern de l'Estat, s'ha desenvolupat, a més, amb elements específics, no pas amb l'omissió del Govern de Catalunya, sinó amb polítiques i projectes i programes concrets del Govern català, adreçats, sobretot, a ajuts, en subvencions a fons perdut, per al primer accés a l'habitatge de protecció oficial en règim especial, a ajuts als adjudicataris d'habitatges com a conseqüència d'operacions de remodelació de barris, subvencions per a la rehabilitació d'habitatges situats en comarques i zones de muntanya, ajuts per a la rehabilitació d'habitatges destinats a lloguer amb contractes subjectes a prorrogues forçoses i ajuts per a la rehabilitació d'habitatges desocupats per destinar-los a lloguer. Tot això han sigut programes dotats finançament des del Govern de Catalunya com a complementarietat al Pla estatal de l'any 98 a l'any 2001, que aquest encara és el que és avui vigent. I, en aplicació del Decret que el desenvolupava, l'any 98 es van finançar 8.710 actuacions en matèria d'habitatge a Catalunya; l'any 99 se'n van finançar 15.865; l'any 2000 se'n van finançar 16.268, i l'any 2001 se n'han finançat 17.587. Un total, doncs, important, que en el marc d'aquestes actuacions de polítiques d'habitatge..., han tingut, des d'un punt de vista, en aquest cas, de rehabilitació, una importància molt elevada.

Hem mantingut també programes en zones concretes de diferents nuclis urbans de ciutats de Catalunya, que, si a vostè li interessa, li puc facilitar, i que han permès també ajudar el desenvolupament no només de l'accessibilitat a l'habitatge, sinó també de la remodelació i la reordenació urbanística dels nostres centres antics. I la veritat és que, en el alguna mesura, és cert que cal valorar com a insuficient el Pla de l'Estat i que algunes propostes i alguns mecanismes han resultat un fracàs amb relació a la situació real del mercat, mesures, però, que, en alguna mesura, hem aconseguit modificar en el nou Pla que ja s'ha aprovat per part de l'Estat i que en aquests moments està sent objecte de negociació i de concreció per signar el corresponent conveni bilateral entre el Govern de Catalunya i l'Estat i desenvolupar aquest Programa aquí al nostre país.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Pla de xoc a què vostè al·ludia, el Pla de xoc de l'any 2000-2003, s'està desenvolupant creiem que amb uns resultats esperançadors i optimistes, un programa que pretenia la urbanització de més de 5.300 hectàrees de nou sòl, amb capacitat per construir-hi més de 190.000 habitatges, dels quals 42.000, més de 42.000, haurien d'estar acollits a algun dels règims de protecció. Així mateix, el mateix Departament es comprometia a promoure, en el marc d'aquest Pla de xoc, la construcció de més de 10.000, 10.651, habitatges, de què 1.865 han de ser en règim de lloguer destinats, precisament, als joves.

Avui ja, a la meitat del desenvolupament d'aquest Programa, d'aquest Pla de xoc, més de 2.700 hectàrees

estan ja en aquests moments posant-se a disposició i la resta estan sent objecte de diferents fases d'estudi i de tramitació per donar compliment al Pla de xoc en sòl residencial. Durant el període del 2000 al 2001, l'Institut Català del Sòl ha acabat prop de 2.000 habitatges, en té 2.200 més en execució, 800 en diferents fases de contractació i licitació i 3.200 en fases de redacció de projecte.

Creiem també, i referint-me a una resposta meua al diputat Labandera, que aconseguirem els objectius que ens vàrem proposar en el Pla de xoc d'habitatge des de la promoció directa de l'Institut Català del Sòl i del Departament de Política Territorial.

Un altre vessant és el programa de remodelació d'infrahabitatge, que avui abasta més de 8.000 habitatges a tot Catalunya i que s'està executant i avança a bon ritme, amb més de 360 milions d'euros d'inversió, que ha de permetre l'adequació dels estàndards de qualitat de vida avui a prop de –repeteixo– 8.000 famílies de Catalunya.

I, finalment, en aquests moments, estem treballant en la presentació d'un futur –i acabo ja, senyor president...

El vicepresident primer

Hauria d'acabar aviat.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...d'un futur pla català de l'habitatge, que primarà d'una manera molt especial les actuacions i les polítiques d'habitatge en règim de lloguer i que, potenciant l'adquisició d'habitatges per promotors públics amb aquesta destinació o els ajuts destinats a l'adquisició d'habitatges promoguts amb règim especial, enfortint la rehabilitació d'habitatges existents i introduint noves mesures, també, financeres per part del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya, que anunciarem molt, molt, en breu, doncs, ens permetrà oferir un nou pla a Catalunya, que ha de donar resposta a aquestes necessitats, que –hi coincidim– formen part de les prioritats que un govern, com el Govern de la Generalitat de Catalunya, ha de tenir permanentment en la seva agenda política a curt termini per facilitar l'accés i les condicions de vida als ciutadans del nostre país.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat. Faci un ús moderat de l'aigua, amb la nova cultura. *(Rialles.)*

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, no, no és això, eh? No és això. No és això el que és d'esperar d'un gestor que està al servei de tots els ciutadans. M'ha semblat més el discurs d'un promotor privat que no pas d'un gestor que està al servei, sobretot, dels més necessitats. Què

vol dir que la construcció és el motor de creixement econòmic? D'acord, però jo estic parlant de les necessitats d'aquest país en aquests moments degut a un elevat preu dels habitatges i d'un lloguer inexistent, i que hi ha un sector de la societat cada vegada més important que té necessitat d'accedir a aquest habitatge i a un habitatge digne, que vostès, com a gestors, no els concedeixen. Això és el greu. Que es fan construccions? Oh, i tant!, les que facin falta. Ja li he dit per què serveixen aquestes construccions, ja he dit cap on va aquest diner. És el mercat el que ho regula. Si hi ha una llei de l'oferta i la demanda, no li explicaré jo a vostè com funciona el capitalisme.

Aquesta és la realitat, i vostès no fan res per corregir aquesta realitat negativa per a bona part de ciutadans d'aquest país. Li'n donaré els resultats. Vostè deia..., anava explicant el de les grans construccions, 160.000 habitatges. Bé, miri. Quota de mercat de l'habitatge protegit a Catalunya: d'una punta el 96, que era el 35%, any 2000, 4%. 4%! *(El conseller fa un gest negatiu.)* Què vol dir que no? Dit per l'economista senyora Trilla, no és una dada d'Iniciativa per Catalunya Verds. Llegeixin, que va bé llegir de tant en tant. No és una dada nostra, és una dada de la senyora Carme Trilla, doncs, economista, assessora, fins i tot, també, del senyor Macias en alguns aspectes. Aquesta és la dada. Miri, eh? D'una punta el 96 al 4% en aquests moments. Vol més resultats? L'evolució del finançament dels plans d'habitatge a Catalunya, milions de pessetes: d'una punta el 96 de 180.000 milions, baixem el 99 a 60.000 milions. Això és que han millorat vostès els plans d'habitatge? On els han millorat? No és nostra l'estadística, és de la senyora Carme Trilla. Construcció d'habitatges de protecció oficial a Catalunya: d'una punta el 96 de 16.000, estem el 2000 a 2.500. De qui és responsabilitat això? No ho sé. A veure si ho pensen una mica, reflexionin. Habitatge construït a Catalunya amb relació al total de protegit: miri la diferència entre la construcció de l'habitatge total i el protegit, sempre amb un corba en descendent, i, en canvi, l'habitatge lliure, creixent.

Aquesta és la realitat del país. Aquesta realitat l'han provocat vostès. Han deixat que el mercat doni aquesta situació. Vostès no hi ha incidit en absolut, en aquest mercat. Llavors, per això li dic, vostè..., el seu discurs ha set un discurs d'un promotor privat, que és molt important la construcció, és veritat. Motor de creixement econòmic, és veritat, però no és això el que volem nosaltres. Des de l'esquerra, des dels sectors progressistes, el que volem i el que fariem, i el que farem, serà donar suport a aquelles necessitats d'un sector de la població cada vegada més important que té el dret de tenir un habitatge digne i que li és molt difícil degut als preus. Diu: «Valor cultural de la propietat». Home!, no siguem deterministes. Què passa? Que els països mediterranis tenen un valor cultural que és la propietat. Què va! Si no hi ha habitatge de lloguer! Si no n'hi ha! I si poden habitatge de lloguer..., tant val pagar la hipoteca per comprar un habitatge en propietat com l'habitatge de lloguer, aproximadament, quinze o vint mil pessetes amunt o avall. I llavors què fas? Tant per tant, doncs, home, si haig de pagar el mateix, pago alguna cosa que serà meua. Però és perquè no hi ha aquesta

oferta suficient que vostès no han creat, i aquest és el dèficit importantíssim. És a dir, clar que hi ha molt d'habitatge, és clar que se'n crea. Però, i el protegit? I el de lloguer? Qui l'ha de construir? Sí, evidentment, doncs, vostès han de posar els elements necessaris perquè sigui atractiu tant per al privat com per al públic construir habitatge protegit i construir habitatge de lloguer, perquè és molt important pels aspectes que jo li he explicat anteriorment. I això –repeteixo– és el que no han fet vostès. I sempre ens estan dient que el Pla ha estat un fracàs, que no hi han les condicions necessàries, que l'anterior ho ha estat, que aquest, a mi..., em temo que va per allà mateix. Però, escolti, vostès des del 96 no han estat claus a Madrid? No han tingut prou capacitat per incidir, sobretot del 96 al 2000, també des del 94, per incidir perquè veritablement aquests plans d'habitatge estiguin al servei de les necessitats del nostre país? O l'únic que ha fet ha set un *trágala*, i de l'únic que han fet és de simples gestors, com si fossin una gestoria, que el que ha fet ha set repartir els diners que els arriben de Madrid i fer la mateixa política que venia, doncs, des del Govern central. Aquest és el greu error que han fet vostès. Repeteixo: vostès no han estat, no estan, al servei dels ciutadans d'aquest país. És el mercat el qui regula la política d'habitatge, i això és una trista demostració de la seva incapacitat, en aquest cas, de fer una veritable política social d'habitatge al servei dels ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, el grau de compliment de les previsions del Pla de l'habitatge, malgrat que se'n pugui fer una valoració no prou positiva, ha tingut un grau de compliment, pel que fa a les actuacions finançades en la promoció d'habitatges de lloguer i, sobretot, en les actuacions de rehabilitació, que ha superat àmpliament els objectius fixats en el Pla, àmpliament. L'any 98 ha tingut un grau de compliment del 86,2%; l'any 99, un estat de compliment de 89,1; l'any 2000, del 82,9, i l'any 2001, del 86,7. Per tant, ha tingut un grau de compliment més que acceptable en les condicions del mercat, que són, òbviament, les que marquen aquests punts d'inflexió i aquestes gràfiques que es donen sempre en situacions de creixement econòmic molt expansiu, en les quals la promoció privada, doncs, perd l'interès d'una manera clara i, a més, hi ha unes situacions d'inadequació dels marcs i dels recursos, dels mòduls i de les condicions d'accessibilitat per a les famílies al mercat de l'habitatge, que fan que no es puguin executar totes les polítiques que en aquest cas fan falta per promoure l'habitatge social i l'habitatge protegit.

És per això que el Govern, en el nou Pla de l'habitatge, ha plantejat un seguit de propostes que han estat, en alguna mesura, totalment o parcialment recollides i incorporades en el nou Pla de l'Estat: concentrar els ajuts

en aquelles persones amb més dificultats; primar l'adquisició del primer habitatge; modificar els barems per accedir als ajuts basats en el salari mínim interprofesional; adaptar els preus dels habitatges protegits a la realitat i que els mòduls puguin tenir, doncs, per tant, una adequació a la realitat del mercat, que si no fa que sigui un pla absolutament teòric, i, en definitiva, també, propostes, sobretot, de tipus de polítiques fiscals, en què, lamentablement, no està en les nostres mans la capacitat de decisió.

Deixi'm que li digui també que el Pla que estem preparant contemplarà no només les actuacions del Pla de l'habitatge del Govern central, sinó alguns programes sobretot adreçats a les polítiques d'habitatge de lloguer, amb una promoció d'un nombre important per als propers quatre anys d'habitatges en lloguer, que esperem que tingui una capacitat d'intervenció important els propers anys.

(*L'orador mostra uns gràfics.*) I la veritat és que les gràfiques, i sé que els números no es veuen, però els colors sí, ens diuen que estem avançant a bon ritme. El ritme d'execució del Pla de sòl residencial, el ritme d'execució del Programa d'habitatge pel que fa als propers anys, entre l'any 2000 i 2004, i els ritmes d'execució per als diferents projectes i programes ens permeten afirmar que en l'equador de valoració dels programes, de l'any 2001 al 2004, estem en uns estats d'execució més que satisfactoris, tot i que –repeteixo– volem destinar-hi més recursos. I la veritat és que les dades parlen per si soles.

Vostè no em sabria dir, senyor diputat, perquè segurament no li han facilitat aquesta informació –no ens l'ha demanda, però jo, en tot cas, sí que ara m'agradaria remarcar-la–, quants habitatges públics ha construït la Generalitat de Catalunya en els darrers vint anys. No hi ha hagut cap altra administració pública a l'Estat espanyol que hagi fet l'esforç important d'inversió i de posta a disposició d'habitatges públics a Catalunya: més de 160.000 milions de pessetes s'han destinat a la promoció directa d'habitatge públic per part de la Generalitat de Catalunya els darrers vint anys; més de 21.000 –21.000– habitatges de promoció pública de l'Institut Català del Sòl s'han posat a disposició dels ciutadans de Catalunya els darrers anys. I aquesta és una actuació molt important.

De tota manera, concentrarem la nostra activitat i la nostra iniciativa en aquest pla català, que esperem que signifiqui un nou impuls en les polítiques socials de l'habitatge, en un pacte, que també intentarem que sigui concertat i que faciliti els mecanismes d'intervenció i d'agilitat en la capacitat d'actuació en el mercat de l'habitatge i en les actuacions d'habitatge protegit, crearem plataformes, com observatori de l'habitatge, que ens han de permetre analitzar més adequadament aquestes polítiques i, en qualsevol dels casos, també esperem que, a través dels mecanismes legals, financers i tècnics que estem proveint, ens permetin fer encara noves intervencions en aquests camps i en aquestes polítiques.

Per cert, a vegades, els discursos des d'aquesta tarima xoquen amb la realitat: una de les causes que genera

l'increment dels preus del sòl, que és un factor del preu final de l'habitatge, és la gestió política que algunes institucions fan dels seus patrimonis públics de sòls, senyor Boada, i aquí hem de dir que hi han, a vegades, intervencions d'institucions públiques de Catalunya que el que fan és ajudar a l'increment dels preus del sòl del mercat privat amb les subhastes de sòl públic, de cara a obtenir recursos per finançar altres actuacions. I no em faci recordar –i em permeto acabar la intervenció, ho hauré de fer– quin és l'ajuntament que recentment ha efectuat més subhastes de sòl públic, en aquest cas per posar-lo a disposició de promotors privats: l'Ajuntament de Barcelona. I qui és que presideix el

Patronat Municipal de l'Habitatge, el senyor Eugeni Forradelles, regidor d'Iniciativa per Catalunya.

Per tant, senyor Boada, les grans declaracions des d'aquesta tarima amb les realitats de les execucions i les materialitzacions de les polítiques, a vegades, també s'han de tenir en compte. Això era la meva referència a la coherència del passat, del present i del futur.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	7.500 PTA	45,08 euros	
Número solt	225 PTA	1,35 euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt	120 PTA	0,72 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	13.000 PTA	78,13 euros	
---	------------	-------------	--

Les publicacions oficials també són
consultables a www.parlament-cat.es

ISSN 0213-7984
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impress a Multitext, SL • Barcelona

9 770213 798001